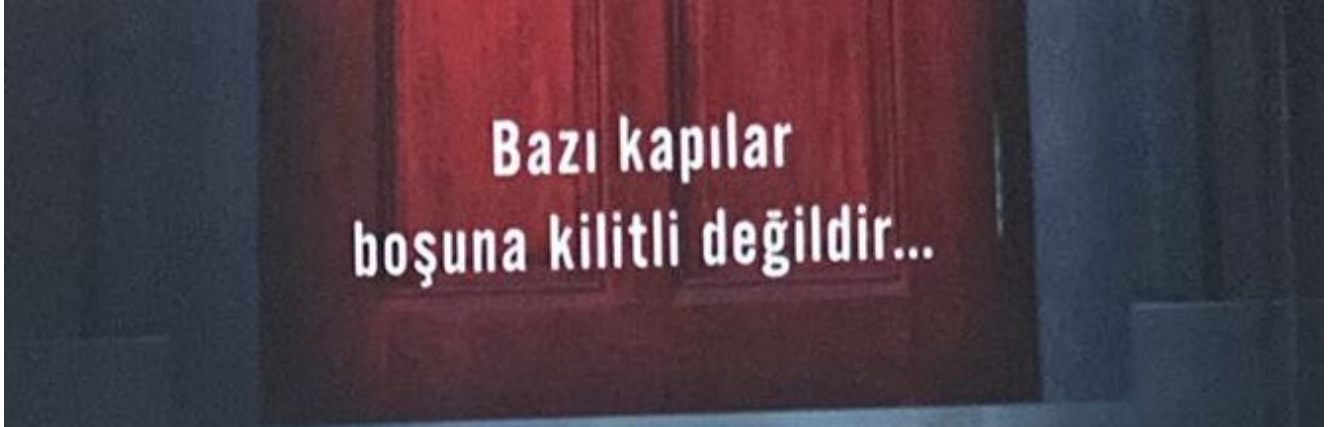

FREIDA
McFADDEN
NEW YORK TIMES'IN 1 NUMARALI ÇOKSATAN YAZARI
KİLİTLİ
KAPI
OLIMPOS

On bir yaşındaki Nora Davis odasında ödevlerini yaparken babasının bodrumda kadınları öldürdüğünden bihaberdi.

Ta ki polisler gelene kadar.

O günlerin üzerinden yıllar geçmişti. Babası ömrünü parmaklıklar ardında çürütürken Nora başarılı bir cerrah olmuş, sessiz, yalnız bir hayat sürmeye başlamıştı. Kimse babasının ünlü bir seri katil olduğunu bilmiyordu. Nora da bunun böyle kalması için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Fakat bir gün hastalarından birinin öldürüldüğünü öğrenecekti. Üstelik genç kadın, Nora'nın babasının kurbanlarını öldürdüğü o eşsiz, korkunç yöntemle öldürülmüştü.

Birileri Nora'nın kim olduğunu biliyordu. Birileri bu dehşet verici suçun cezasını onun çekmesini istiyordu. Ancak Nora, babası gibi katil değildi. Polisler onu suçlayamazdı.

Bodrumuna bakmadıkları sürece...

ISBN 978-625-95681-6-4
9 786259 568164
OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

KİLİTLİ KAPI

FREIDA McFADDEN

Kilitli Kapı
Freida McFadden
Orijinal Adı: The Locked Door

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2021, Freida McFadden

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Pınar Dinçkurt
Editör: Zehra Uzun
Son Okuma: Aydan Yalçın
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Şubat 2025
ISBN: 978-625-95681-6-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

FREIDA McFADDEN

KİLİTLİ KAPI

Çeviren: Pınar Dinçkurt

OLİMPOS®

Libby ve Melanie'ye (her zamanki gibi)

GİRİŞ

Yirmi altı yıl önce bugün Aaron Nierling adında bir adam Oregon'daki evinde tutuklandı.

Pek çok insan Nierling'i dürüst bir vatandaş olarak biliyordu. Düzenli bir işi vardı, sadık bir eş ve babaydı; bir aile adamıydı. Ömrü boyunca tek bir park cezası bile almamıştı. Şüphesiz daha önce yasalarla hiç başı belaya da girmemişti.

Ama isimsiz bir ihbarın ardından polisler Aaron Nierling'in bodrum katındaki atölyesinin kilitli kapısının ardında Mandy Johnson'ın yirmi beş yıllık kalıntılarını buldu.

Ayrıca son on yılda kayıp olarak bildirilen on yedi diğer kurbanın kemikleri de bodrumdaki bir sandıkta saklanmıştı. Polis incelemesi sürerken Nierling, yirmi yıl öncesine dayanan en az on cinayetle daha ilişkilendirildi ama bunu teyit edecek hiçbir adli kanıt bulunamadı.

Nierling idam cezasından kurtulmak için itiraf pazarlığı yaptı ve şu anda yüksek güvenlikli bir hapishanede ardı ardına aldığı on sekiz müebbet hapis cezasını çekiyor. Ayrıca eşi de suç ortağı olmakla suçlandı ama mahkemeye çıkmadan hapishanede intihar etti.

Gazeteler, yakalanmadan önce yirmi yıldan uzun bir süre polis ve FBI'dan kaçan Aaron Nierling'in bir dâhi olduğunu yazdı. Son derece karizmatik ve çekici biriydi; en azından öyle olmak istediğinde. Hiçbir pişmanlık göstergesi olmaksızın muhtemelen en az otuz kadını öldüren Nierling bir narsist ve ruh hastası. O bir deli. O bir canavar.

Ayrıca benim babam.

BİR

Biri beni izliyordu.

Bunu hissedebiliyordum. Bir insanın başka birinin bakışını ensesinde hissetmesi mantıken anlamlı değildi ama her nasılsa ben şu anda hissedebiliyordum. Kafa derimde başlayan ve ense köküme doğru inen, sonra da omurgama süzülen bir karıncalanma vardı.

Bu bara tek başıma gelmiştim. Tek başıma olmayı seviyordum, hep sevmiştim. Ne zaman fırsatım olsa kendi başıma takılmayı tercih ederdim. Bir restorana gittiğimde bile, etrafım kendileri hakkında konuşan başka insanların uğultusuyla dolu olduğunda bile kendi başıma oturmayı tercih ederdim.

Önümde en sevdiğim içecek Old Fashioned[1] vardı. Canımın doğruca eve gitmek istemediği gecelerde hep Christopher's barına gelirdim. Burası masaların yüzeylerine sigara kokusu sinmiş karanlık, izbe bir yerdi. Ayrıca genelde kısmen boş olurdu ve barmenler de fazla itici değildi. Bazen oturma bölümüne geçerdim ama bugün barda oturuyordum, gözlerimi içkime

1 Viski, apsent, su ve şekerle hazırlanan bir kokteyl. –*ç.n.*

dikmiş, ensemdeki karıncalanma yoğunlaşırken tek buz küpünün yavaşça erimesini izliyordum.

Arka planda televizyonun yüksek sesini belli belirsiz duyabiliyordum. Çoğu zaman ekranda bir maç oynardı. Ama bu gece bir yarışma programı vardı. Önündeki karttan soruyu okuyan sunucunun yüzü ekranı dolduruyordu.

Charles de Gaulle'ün 1960'ların çoğunda Fransa'nın başbakanlığını yapan arkadaşı kimdir?

Bana bakan kişi her kimse onu suçüstü yakalamaya çalışarak arkama döndüm. Fakat yakalayamadım. Arkamda insanlar vardı ama kimse bana bakmıyordu. En azından *şu anda* bakmıyorlardı.

Muhtemelen zararsız bir şeydi. Belki de bana içki ısmarlamayı düşünen bir erkekti. Belki de beni işten tanıyan biriydi.

Gerçekten kim olduğumu bilen biri olduğu anlamına gelmezdi. Hiçbir zaman öyle biri olmazdı. Muhtemelen paranoyaklık ediyordum çünkü bugün hayatımın değişmesinin yirmi altıncı yıl dönümüydü.

Bodrumumuzda ne olduğunu buldukları günün.

"İyi misin, Doktor?"

Barmen kaslı kollarını hafif yapışkan tezgâhın üstüne yerleştirip bana doğru eğildi. Yeni bir barmendi, onu daha önce sadece birkaç kere görmüştüm. Önceki adamdan yaşça biraz daha büyüktü, benim gibi otuzlarının ortasında olabilirdi.

Yeşil önlüğümün yakasını çekiştirdim. Önlükten dolayı bana "doktor" demeye başlamıştı. Aslında doğru tahmin etmişti; ben genel cerrahtım. Kadın olduğumdan pek çok insan önlüğü görüp hemşire olduğumu varsayıyordu ama barmen doktor tahmininde bulunmuştu.

Babam bunu bilse muhtemelen benimle gurur duyardı. Hangi duygu ya da hisleri duyabiliyorsa gurur kesinlikle onlardan biriydi, bunu duruşmasında anlamıştım. Kendisi her zaman cerrah olmak istemişti ama dersleri hiçbir zaman o kadar iyi

olmamıştı. Cerrah olabilseydi belki de bu onu en nihayetinde yapmaya başladığı şeylerden alıkoyardı.

"İyiyim." Parmağımı kadehimin ağzında dolaştırdım. "Gayet iyiyim."

Barmen tek kaşını kaldırdı. "İçki nasıl? Nasıl yapmışım?"

"Güzel."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Kusursuz yapmıştı. Şeker küpünü kadehin altına yerleştirirken onu izlemiştim, gördüğüm bazı diğer barmenler gibi sadece içkiye bir paket şeker dökmemişti. Tam da olması gereken oranda apsent eklemişti. Dahası ona maden suyu koymamasını söylemek zorunda kalmamıştım.

"Söylemeden edemeyeceğim," dedi, "Old Fashioned sipariş etmeni beklemiyordum. O tipe benzemiyorsun."

"Hımm." Beni yalnız bıraksın diye sesimde herhangi bir ilgi olmamasına dikkat ettim. Bara hiç oturmamalıydım. Ama dürüst olmak gerekirse buradaki barmenler nadiren böyle konuşkan olurdu.

Dostça gülümsedi. "Cosmopolitan[2] ya da limonata spritzer[3] veya onun gibi bir şey sipariş edersin diye düşünmüştüm."

Cevap vermemek için yanağımı ısırdım. Old Fashioned içmeyi severdim. Bu, yirmi bir yaşımdan, hatta dürüst olmam gerekirse belki biraz daha öncesinden beri n sevdiğim içki olmuştu. Koyu renkli ve yoğun alkollüydü, biraz tatlı, biraz da acı olurdu. İçkimden bir yudum aldığımda konuşkan barmenden duyduğum rahatsızlık yok oldu.

"Her neyse." Barmen bana son bir bakış attı. "Başka bir şey istersen bana seslen."

Uzaklaşmasını izledim. Bir anlığına tişörtünün altından görünen sert kaslarını iyice süzmek için kendime izin verdim.

---

2 Votka, portakal likörü, limon ve yaban mersini suyuyla hazırlanan bir kokteyl. *–ç.n.*

3 Beyaz şarap ve soda karışımı bir içecek. *–ç.n.*

Açık kahverengi saçları ve yumuşak kahverengi gözleriyle tehdit teşkil etmeyen biçimde çekici biriydi. Kirli sakalı, sakal diye adlandırılacak kadar fazla değildi. Çok sıradan biriydi, bir kuyrukta dikkatinizi çekmeyecek türden bir adamdı. Tıpkı bir zamanlar babamın olduğu gibi.

Evime bir erkek gelmeyeli kaç ay olduğunu parmaklarımla saymaya başladım. Sonra da yılları saymaya başladım. Açıkçası on yıl bile geçmiş olabilirdi. O kadar unutmuştum ki bu durumun çok rahatsız ediciydi.

Ama çekici bir barmen ya da herhangi başka biriyle randevuya çıkmak ilgimi çekmiyordu. Uzun süre önce ilişkilerin artık hayatımın bir parçası olmayacağına karar vermiştim. Bunun beni üzdüğü bir dönem vardı ama artık böylesinin daha iyi olduğunu kabullenmiştim.

Yeniden kadehimi kaldırıp içindeki sıvıyı çalkaladım. Hâlâ biri beni izliyormuş gibi ensem karıncalanıyordu. Ama belki de gerçek değildi. Belki de hepsi kafamın içindeydi.

Yirmi altı yıl. Bu kadar zaman geçtiğine inanamıyordum.

Ekrandaki yarışma programının sunucusu düşüncelerimi bölünce bakışlarımı içkimden ona çevirdim.

Hangi seri katil Eli Becerikli diye bilinmektedir?

Barmen ekrana göz attı ve gelişigüzel bir tavırla, "Aaron Nierling," dedi.

Babam bu gece yarışma programındaki cevaptı. Tutuklanmasının yıldönümü nedeniyle olabilirdi ama büyük ihtimalle tesadüftü. Kaç yıl geçmiş olursa olsun yaptığı asla unutulmayacaktı. İzliyor mu diye merak ettim. Eskiden yarışma programlarını severdi. Orada televizyon izlemesine izin veriliyor muydu? Hapishanede ne yapmasına izin verdikleri belli değildi. Polisler onu götürdüğünden beri onunla konuşmamıştım.

Ama her hafta bana mektup gönderiyordu.

İçkimi yudumlarken o hoş sıcak hissin içimi sarmasına izin vererek babamla ilgili fikirleri aklımdan çıkardım. Barmen,

kasları tişörtünün altında gerilmiş hâlde barın diğer tarafında tezgâhı siliyordu. Bir an için duraklayıp bana baktı ve göz kırptı.

Hımm. Belki de kendimi ondan uzak durmaya zorlamam o kadar da iyi bir fikir değildi. Bir gece kendimi eğlendirsem ölmezdim değil mi? Önlük dışında bir şey giysem? Ya da siyah saçlarımı, saç diplerimin acıdan çığlık atmasına neden olacak kadar sıkıca topuz yapmak yerine açık bıraksam?

"Dr. Davis? Siz misiniz?"

Arkamdan gelen sesle viskinin yarattığı o güzel sıcak his ânında yok oldu. Haklıydım. Biri bana *bakıyordu*. Sadece bu seferlik yanılmış olmayı isterdim. Bu gece tek istediğim biraz huzurdu.

Tam iki saniye boyunca arkamı dönmemeyi düşündüm. Gerçekten Dr. Nora Davis değilmiş gibi davranmayı. Sadece Dr. Davis gibi görünen yeşil önlüklü *başka* bir kadınmışım gibi.

Ama en azından bana Nora Nierling diye seslenmemişti. Kimse bana yıllardır öyle seslenmemişti. Ve bunun böyle devam etmesini istiyordum.

Arkamda duran adam ellilerinde, kısa ve tıknazdı. Büyük ihtimalle eski hastalarımdan biriydi. Adını anımsayamadıysam da onunla ilgili diğer her şeyi hatırlıyordum. Hastaneye ateş ve karın ağrısı şikâyetiyle gelmişti. Ona kolesistis, yani safra kesesi enfeksiyonu teşhisi koymuştuk. Kameralarla laparoskopi yaparak safra kesesini almayı denemiştik ama yarısında açık ameliyata geçmek zorunda kalmıştım. Gömleğini kaldırırsa sarkık karnının sağ üstüne doğru uzayan çapraz bir yara izi göreceğimizi biliyorum. Şimdiye kadar iyice iyileşmiş olmalıydı.

"Dr. Davis!" Adam sarı, hafif çürümüş dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu tarafa doğru bakıyordum ve emin değildim ama... Sahiden sizsiniz. Vay be, sizi böyle bir yerde görmeyi beklemezdim."

Senin gibi hoş bir kızın böyle bir yerde ne işi var? En azından Old Fashioned içkimle ilgili yorum yapmamıştı.

"Evet, öyle," diye mırıldandım.

Keşke adını söyleseydi. Ciddi bir dezavantaj hissettim. Pek çok konuda hafızam harikaydı –bağırsakları besleyen tüm damarları gözü kapalı çizebilirdim– ama insanların isimlerini bir türlü aklımda tutamıyordum. Beynimin derinliklerini kurcaladıysam da sonuca ulaşamadım.

"Hey, dostum!" diye seslendi adam barmene. "Dr. Davis'in içkisi benden! Bu hanımefendi benim hayatımı kurtardı!"

"Hiç gerek yok," diye mırıldandım. Ama çok geçti. Her ne kadar makyajsız hâlim ve çuvaldan hallice önlüğüm insanları benden uzak tutmaya yetse de bu isimsiz hasta çoktan yanımdaki bar taburesine yerleşmişti.

"Bana bunu verdi!" dedi gömleğinin kenarını kaldırırken. Gövdesi kıvırcık siyah tüylerle kaplıydı ama yine de onu kestiğim yerdeki soluk izi görebiliyordunuz. Tam hatırladığım gibi. "İyi iş, değil mi?"

Hafifçe gülümsedim.

"Siz gerçek bir kahramansınız, Dr. Davis," dedi. "Demek istediğim, çok hastaydım..."

Sonra işitme mesafesindeki herkese gururla hikâyeyi anlatmaya başladı. Hayatını kurtardığımı söyledi. Bu kısım tartışılırdı. Evet, enfekte olmuş safra kesesini çıkaran bendim. Ama damardan alınan antibiyotikler ve girişimsel radyoloji yoluyla yerleştirilen bir drenle de aynı şekilde iyi olacağını söylemek mümkündü. Hayatını kurtarmış sayılmazdım.

Ama adam fikrinden caymayacaktı. Ben ameliyatı başarıyla gerçekleştirmiştim ve tamamen iyileşmişti, diş yapısı hariç gayet sağlıklı görünüyordu.

"Çok etkileyici," diye belirtti barmen gizemli hasta kahramanlıklarım hakkındaki sözlerini bitirirken. "Tam bir kahramansın, Doktor."

"Eh." İçkimin son yudumlarını hızlıca içtim. "Benim işim bu."

Bar taburemden sendeleyerek indim. Biri beni izliyor olsaydı araba kullanamayacak kadar sarhoş olup olmadığımı merak edebilirdi. Ama sallanmamın alkolle hiçbir ilgisi yoktu.

Bugün yirmi altı yıl olmuştu. Bazen dün gibi geliyordu.

"Ben artık gideyim." Eski hastama nazikçe gülümsedim. "İçki için teşekkürler."

"Ah." Sanki bir saat daha burada kalıp safra kesesi enfeksiyonuyla ilgili konuşmamı umuyormuş gibi yüzü düştü. "Gerçekten gidiyor musunuz?"

"Maalesef."

"Ama..." Boş kadehime baktı ve kısa tombul parmaklarını tezgâha vurdu. "Size bir içki daha ısmarlayabileceğimi düşünmüştüm. Belki akşam yemeği. Yani, teşekkür olarak."

Şimdi bu adamla ilgili başka bir ilgi çekici bilgi daha aklıma gelmişti. Kontrol ziyaretinde bana teşekkür ettiğinde elini dizime koymuştu. Ben bacağımı çekmeden önce dizimi sıkmıştı. *Harika iş çıkardınız, Dr. Davis.* Tabii ki hâlâ lanet olasıca adını hatırlayamıyordum.

"Gerek yok," dedim. "Sigorta şirketiniz zaten bana ödeme yaptı."

Boynundaki tıraştan kalma küçük kırmızı yarayı kaşıdı. Gülümsemesini yeniden canlandırmaya çalışıyordu. "Hadi ama Dr. Davis... *Nora*. Senin gibi güzel bir kadın barda böyle tek başına olmamalı."

Dudaklarımdaki nazik gülümseme soldu. "Ben iyiyim, çok teşekkür ederim."

"Hadi ama." Bana göz kırptı. Çürüyen ön dişlerinden birinin koyu kahverengi, neredeyse siyah olduğunu şimdi fark ettim. "Eğlenceli olacak. Güzel bir akşamı hak ediyorsun."

"Evet, hak ediyorum." Çantamı omzuma astım. "Bu yüzden eve gidiyorum."

"Bence tekrar düşünmelisin." Koluma uzanmaya çalıştı ama ondan kurtuldum. "Sana harika zaman geçirtebilirim, Nora."

"Bundan ciddi şekilde şüpheliyim."

Yüzündeki tüm ilgi yok oldu. Gözlerini kıstı. "Ah, anlıyorum. Hastalarından biriyle barda beş dakika konuşmayacak kadar havalısın."

Çantamın askısına doladığım parmaklarım gerildi. Evet, durum hızla kontrolden çıkıyordu. Harper'a bu adamın hasta listesinden atıldığından emin olmasını söylemek zorunda kalacaktım. Ah hayır, bunu yapamazdım. Hâlâ adını bilmiyordum.

"Pardon." Barmenin sert sesi konuşmamızı böldü. "Doktor, bu adam seni rahatsız mı ediyor?"

Henry Callahan. Adamın adı buydu, büyük bir darbe yemişim gibi birden aklıma geldi. Derin bir oh çektim.

Callahan barmenin boyunu ve kollarındaki kasları gözden geçirdi. Kaşlarını çattı. "Hayır, ben de tam gidiyordum."

"Güzel."

Callahan sendeleyerek kapıdan çıkarken omzuma çarptı. Yanıma gelmeden önce kaç içki içtiğini merak ettim. Muhtemelen çok içmişti, bu olanları sabah hatırlayıp hatırlamayacağını bile belirsizdi.

Henry Callahan. Yarın sabah ilk iş Harper'a söyleyecektim. Artık benim hastam olamazdı.

Boş kadehime baktım. İçkinin ondan olduğunu söyleyen Henry parasını ödemeden gitmişti. Kendim ödemek için çantama uzandım ama barmen başını sallayıp, "Müesseseden," dedi.

Çenemi kaldırdım. "Ödemek istiyorum."

"Ben de bir adamın hayatını kurtaran kadına içki ısmarlamak istiyorum."

Barmenin yumuşak kahverengi gözleri hâlâ benimkilere bakıyordu. Yüzündeki ifade tuhaf biçimde tanıdıktı. Bu adamı daha önce bir yerde görmüş müydüm?

Yakışıklı hatlarını gözden geçirerek ona baktım, hatırlamaya çalışıyordum. Bir hastam olamazdı. Baktığım hastaların çoğundan daha gençti ve her ne kadar isimlerini hemen anım-

sayamasam da –Henry Callahan gibi– bıçak altına aldığım herkesi hatırlıyordum.

Tanışıyor muyuz? Soru dilimin ucundaydı ama sormadım. Muhtemelen yanılıyordum. En basit tabirle tuhaf bir gece olmuştu. Eve gitmekten başka hiçbir şey istemiyorum.

"Tamam," dedim sonunda. "İçki için teşekkür ederim."

Başını yana yatırdı. "İyi olacak mısın? Seni arabana kadar götürmemi ister misin?"

"İyi olacağım," dedim.

Barın otoparkına baktım. Arabamı yakına, bir sokak lambasının tam altına park etmiştim. Henry Callahan'ın kendi arabasına –arka tamponunda büyük bir ezik olan küçük mavi bir Dodge– binişini izledim. Onun arabayla uzaklaşmasını izlerken omuzlarım gevşedi.

Ense kökümdeki tüyler ürpertici his yok oldu ama onun yerini hafif bir mide bulantısı aldı. Bastırmak için elimden geleni yaptım. Henry Callahan'la ilgili endişeli değildim. Hayatımda gördüğüm onca şeyden sonra öyle kolay kolay sarsılmıyordum.

Yine de gittiğinden emin olmak için barda beş dakika daha oyalandım.

İKİ

Koyu yeşil bir Toyota Camry kullanıyordum. Üzerinde tek bir çizik ya da ezik olmayan makul renkli, makul bir arabaydı. İş yerindeki ortağım Dr. Philip Corey geçen yıl kırmızı bir Tesla almıştı. Arabaya "orta yaş krizi arabası" lakabını taktığımda Philip bana göz kırpmakla yetinmişti. Tesla'yı otoyola çıkarıp gazı köklemeyi seviyordu. Philip'le arabaya binince otomatikman hayatınızı riske atmış oluyordunuz.

Ben orta yaş krizinde değildim. Sadece olabildiğince gösterişsiz biçimde A noktasından B noktasına gidecek güvenli bir araca ihtiyacım vardı.

Camry'min şoför koltuğuna binerken Christopher's'ın otoparkı neredeyse tamamen sessizdi. Motoru çalıştırmamla klasik müzik arabayı doldurdu. Chopin, *Nocturne C.* Eskiden piyano çalardım ve bu eseri lisede bir konser için öğrenmiştim. O günlerin üzerinden sanki bir ömür geçmişti. En az on yıldır piyano tuşlarına dokunmamıştım.

Geri vitese takıp yola çıktım. Hafta içi geceleri hep olduğu gibi yol ıssızdı. Ayağımı gaza basıp her zaman yaptığım gibi arka yollara girerek evin yolunu tuttum.

Yaklaşık iki dakika sonra arkamda bir çift araba farı fark ettim.

Herhangi bir anlamı olması gerekmiyordu. Arkamdan gelen bir araba varsa ne olmuştu yani? Ama aynı zamanda genellikle bu saatte bu arka yolları kullanan tek kişi ben olurdum. Sadece ben ve yıldızlar. Ve bir de ay ışığı.

Ayrıca arkamdaki araba beni çok yakından takip ediyordu. Bu küçük yol için hız limitinin en az on beş kilometre üstünde gidiyordum ve far ışıkları benden iki arabadan daha az mesafe uzaktaydı. Aniden dursam bana arkadan çarpardı.

Bu arabanın beni bilerek takip ediyor olabileceğinden şüphelendim. Ama bunu kesin olarak öğrenmenin tek yolu vardı.

Yol ayrımına yaklaştım. Sola sinyal verdim. Ayrımda sola dönmeye başladım. Ama son anda direksiyonu sağa kırdım.

Bütün bu süre boyunca gözlerim dikiz aynasındaydı. Arkamdaki farların sola hareket etmesini, sonra ben yol ayrımında sağa dönerken onun sola dönmeye başlamasını izledim. Ama ardından araba patinaj yaparak durdu. Geri gitti ve ayrımda sağa döndü.

Direksiyonu sıkarak hızla nefes aldım. Diğer araba kesinlikle beni takip ediyordu. O pislik beni takip ediyordu.

Bir sonraki hareketimi planlarken kafamdan bir düşünce geçti. Zor durumlardayken sıkça aklıma gelen bir şeydi bu:

Babam olsaydı ne yapardı?

Her ne kadar istemesem de bu düşünce hep aklıma geliyordu. Babamın ne yapacağını bilmek istemiyordum. Onun yapacağı şeyi yapmayı kesinlikle istemiyordum. Ne de olsa şu anda hapishanede on sekiz kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası çeken oydu. Bu pek de deneyimlemek istediğim bir şey değildi.

Bluetooth kulaklığıma bağlı telefonum cebimdeydi. Polisi arayabilirdim. Onlara konumumu ve beni takip eden bir araba olduğunu söyleyebilirdim. Ama bunu da yapmadım.

Genellikle eve gitmek için bir sonraki dönemeçten sağa dönüyordum. Ama bunun yerine sola döndüm. Arkamdaki araba da benimle döndü. Diğer araç benimkine biraz daha sokulurken far ışıkları arabamın içine doldu. Beni takip ettiği gerçeğini artık gizlemeye çalışmıyordu bile. İki araba mesafesi şimdi bir araba mesafesine düşmüştü. Neredeyse tampon tampona gidiyorduk.

Sonra varmak istediğim noktanın önümde olduğunu gördüm. Yerel polis karakolu.

Karakolun otoparkına girdim. Sürücünün beni polis merkezinin otoparkına kadar takip edecek cesareti var mı diye görmeyi bekleyerek gözlerimi dikiz aynasına diktim. Ama tam da tahmin ettiğim gibi farlar dikiz aynamdan kayboldu. Ben bir park yerine park ederken beni takip eden arabanın arkamdan geçtiğini gördüm.

Arka tamponunda eziği olan mavi bir Dodge'du.

Sonraki on dakika boyunca otoparkta bekleyip yolu izleyerek beni takip eden arabanın gittiğinden oldum. Burası en sevdiğim yer olmaya aday değildi. Karakola ilk kez geldiğim zamanı hatırlıyordum. On yaşındaydım. Babam yeni tutuklanmıştı. Polisler bana bir sürü soru sormuşlardı.

Nora, babanın bodrumdaki atölyesi ne zamandır var?

Nora, annen hiç oraya indi mi?

Nora, evinizde başka gizli yerler de var mı?

Başka bir kadın olsa karakola girerdi. Ona eve kadar eşlik edecek birini isterdi. Henry Callahan'ın onu takip ettiğini ihbar ederdi. Ama bunun bana bir yararı olmayacaktı. Ayrıca bir karakola girme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Yıllar önce yaşadığım şeylerden sonra bir daha asla karakola girmek istemiyorum.

Ne de olsa basit bir sabıka sorgulaması tam olarak kim olduğumu ortaya çıkarırdı. Buna ihtiyacım yoktu.

On dakika sonra, sonunda Callahan'ın gittiğine ikna olmuştum. Gerçekten de yola döndüğümde her zaman olduğu gibi sessiz

ve boştu. Mountain View'daki iki katlı sevimli evime ulaşmam on beş dakikamı aldı. Emlakçı evin küçük bir aile için kusursuz olduğunu söylemişti ama ben tek başımaydım. Her zaman tek başıma olmayacağımı düşündüğüm bir dönem olmuştu ama geçmişe bakınca ne kadar yanıldığımı görebiliyordum.

Yukarıda iki yatak odası vardı ve ikinci yatak odasını ofis/misafir odası olarak kullanıyordum. Çamaşır ve kurutma makinesi bodrumdaydı. Evi aldıktan kısa süre sonra Philip ziyarete geldiğinde burun kıvırıp daha iyisini alabileceğimi belirtmişti. Evet, alabilirdim ama ben burada mutluydum. Tek başıma yaşarken beş yatak odalı bir evi ne yapacaktım ki? Hiçbir zaman o odaları dolduracak çocuklarım olmayacaktı.

Garaj girişinden eve girdim. Kapı sertçe kapanırken ses yankılandı ve sonra ev ölüm sessizliğine büründü. Bir süre anahtarlarımı sağ elimde sıkıca tutarak odada durdum.

"Tatlım, ben geldim!" diye seslendim.

Bu komikti çünkü neticede yalnız yaşıyordum.

Bir süre sözlerimin odada yankılanışını dinleyerek öylece durdum. Bazen yalnız yaşama konusunda endişeleniyordum. Eğer biri eve girmiş ve burada beni bekliyor olsaydı bunu kim bilirdi?

Ama burası güvenli bir muhitti. Genellikle böyle şeylerden endişe etmiyordum.

Açlıktan ölüyordum. Beni korkutmaya çalışan Henry Callahan'la uğraşmak zorunda kalmasaydım yol üstündeki In-N-Out Burger'a uğrardım – ellime gelmeden kalp krizinden ölmek için verdiğim mücadelenin bir parçasıydı. Viskiyi bastıracak bir şeylere ihtiyacım vardı. Belki sonra da yediklerimi bastıracak başka bir viskiye.

Hayır, gerçekten yapmamalıydım. Saat geç olmuştu ve ameliyata girmek üzere sabahın köründe kalkmak zorundaydım. Çoğunlukla fazla uykuya ihtiyacım olmuyordu ama göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı.

Mutfaktaki dolabı açarken bir güm sesi duydum. Sonra bir daha.

Biri arka kapıdan girmeye çalışıyordu.

Güm.

Karakolda en az on dakika beklemiştim. Henry Callahan gitmişti. Beni eve kadar takip etmemişti, bundan emindim. Sürekli dikiz aynasından izlemiş ve arkamda hiç araba görmemiştim. Yoksa ışıkları kapalı olsaydı bile fark ederdim. Çok dikkatliydim.

Pencereden dışarı baktım ama sadece karanlık gördüm. Orada hiç kimse yoktu.

Dediğim gibi, çok güvenli bir muhitte oturuyordum. Tüm komşularım, çoğu genç aileler olan geleceği parlak meslek sahibi insanlardı. Ama kesin olarak bilmiyordum çünkü hiçbiriyle tanışmamıştım. Görsem birkaçını tanıyacağımı düşünsem de civarda yaşayan bir kişinin bile adını söyleyemezdim.

Eğer bana bir şey olursa ne diyeceklerini tahmin edebiliyordum. *İyi birine benziyordu. Sessizdi. Her zaman kendi hâlindeydi.* Hep böyle derlerdi.

Güm.

Lavabonun üstündeki dolaba döndüm. Dolabı hızla açıp aradığım objeyi aldıktan sonra arka kapıya geri döndüm. Dışarıda kimsenin olmadığını teyit etmek için pencereye son bir bakış attım. Sonra arka kapının kilidini çevirip kapıyı açtım.

Birden bir miyavlama başladı. Ayaklarımın dibinde küçük tüylü kafasıyla paçalarıma sürünen siyah bir kedi vardı. Sonra umutla bana baktı.

"Tamam, tamam, tamam," dedim.

Dolabımdan aldığım kedi maması konservesini açtım ve arka kapımın ardına koyduğum küçük kâseye boşalttığım. Bu kedi benim kedim *değildi.* Muhtemelen bir hayvan barınağını filan aramam gerekiyordu ama bunun yerine ona bir kasa kedi maması almıştım. Ve görünüşe göre artık kediyi besliyordum.

Altmış sent değerindeki tavuk püresini yalayan kediyi izledim. Ne zaman onu beslesem abartılı biçimde minnettar oluyordu. Belki de Callahan'ın hayatını kurtardığım için olduğundan bile fazla.

Babam olsaydı bunu yapmazdı. Bir sokak kedisini beslemezdi. Asla birinin hayatını kurtarmazdı, kurtarmamıştı da.

Birkaç saniye daha kedinin yiyişini izledim, sonra arka kapıyı kapadım. Ve kilitledim.

On dakika sonra donmuş hazır yemeğim ve dizüstü bilgisayarımla mutfak masama yerleştim. Kliniğin elektronik tıbbi kayıtlar sistemine giriş yaptım. Birkaç laboratuvar sonucunu inceledim ama sonra kendimi Henry Callahan'ın tıbbi kaydını ararken buldum.

Tam hatırladığım gibiydi. Kolesistit. Safra kesesinin alınması gerekmişti. Laporoskopik ameliyattan açık kolesistektomiye[4] geçilmişti. Operasyon sonrası komplikasyon yoktu, normal biçimde iyileşmişti.

Sonra bilgiler sekmesine tıkladım. Callahan'ın sağlık sigortasını listeliyordu. Acil durumda iletişime geçilecek kişi erkek kardeşiydi, yani bu da evli olmadığı anlamına geliyordu. Muhtemelen yalnız yaşıyordu. Ve tüm telefon numaralarının sağ altında ev adresi vardı.

San Jose'de, tekinsiz bir mahallede yaşıyordu. Görünüşe göre müstakil evdi. Buradan o kadar da uzakta değildi.

Yirmi dakika içinde orada olabilirdim.

Hımm.

Başımı sallayıp tek hareketle dizüstü bilgisayarımı kapadım. Suyumu aldım ve büyük bir yudum içtim. Keşke bir tane daha Old Fashioned içebilseydim ama suyla idare etmek zorundaydım.

Ön kapıdan aldığım posta yığını şimdi masanın ortasında düzgünce duruyordu. Dizüstü bilgisayarımı kenara ittim ve

---

4 Safra kesesini almak için yapılan operasyon. –*ç.n.*

mektupları incelemeye başladım. İlk ikisi faturaydı – tüm faturalarımı online ödememe rağmen hâlâ geliyor olmalarını şaşırtıcı buluyorum. Sonraki bir siyasi bağış isteğiydi. Evet tabii. Ondan sonraki fırından yeni çıkmış çeşitli mamulleri gösteren bir pastane menüsüydü.

Sonuncu da babamdan mektuptu.

Zarfın arkasındaki düzgün siyah yazıya bakarken derin bir nefes aldım. Babamın el yazısı her zaman çok güzeldi. Bitişik her harf sanki bir cetvelle ölçmüş gibi aynı uzunlukta olur, kalem izleri kâğıda öyle kazınırdı ki lekesi alttaki kâğıda çıkardı. Postacının gönderen kısmındaki ismi fark edip etmediğini merak ettim. Eğer fark etseydi muhtemelen bunun bir şaka olduğunu düşünürdü. En azından mektup Nora Davis'e yazılmıştı. Yaklaşık yirmi altı yıldır Nora Nierling değildim.

Babam tutuklandığı günden beri her hafta bana mektup yazıyordu. Uzunca bir süre bundan haberim olmamıştı. Büyükannem eskiden mektupları atıyormuş. Ama sonra üniversite için evden ayrıldığımda mektuplar direkt bana gelmeye başlamıştı.

Babamın bana söyleyecek neyi vardı ki? Ne söyleyecekti?

Beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Benim için endişelenip endişelenmediğini. Ben çocukken annem benim için endişelenirdi ama o öleli çok oluyordu. Artık hiç kimse beni düşünmüyor ya da benim için endişelenmiyordu. Bu tam olarak doğru değildi. Philip birazcık endişeleniyor olabilirdi çünkü bana bir şey olursa o tatile çıktığında hastalarına kim bakacaktı? Ama gerçek anlamda endişelenmiyordu.

Her hafta yaptığım gibi uzun uzun mektupla bakıştık.

Ve her hafta yaptığım gibi ortadan yırttım, sonra tekrar yırttım ve parçaları çöp kutusuna attım.

Yıl dönümün kutlu olsun, baba.

ÜÇ

26 YIL ÖNCE

Fırından gelen kek kokusu gerçekten çok güzeldi. Vanilyalı, en sevdiğim. Annem onu un, şeker, kabartma tozu, vanilya ve yumurta kullanarak yapmıştı. Bana ıslak ve kuru malzemeleri nasıl ayrı ayrı karıştırmak gerektiğini göstermişti, sonra onları birleştirmiştik. Annem istediği için ona yardım etmiştim ama onunla bir şeyler pişirmeyi sevmiyordum. Hazır vanilyalı kek kullanmak benim için uygundu. Ya da sadece marketin pastane reyonundan alınmış bir şey.

Annem kek kabını mutfak tezgâhına koyup pembe fırın eldivenlerini çıkardı. İki kek kalıbı vardı çünkü katlı pasta yapacaktı. Bunu ben istemiştim. Katlı ve krem peynirli kremalı vanilyalı pasta.

"Artık kremasını sürebilir miyiz?" diye sordum.

Annem ellerini beline koydu. Tam bir *anne*ydi. Annelikle ilgili bir kitap okuyor olsaydınız anlatılan kişi muhtemelen benim annem gibi olurdu. Her akşam bizim için yemek pişirir, tüm ödevlerimi yaptığımdan emin olur ve evi baştan aşağı kendisi temizlerdi. (*Teknik olarak* ben kendi yatak odamdan sorumluydum ama üşenip temizlik yapmadığımda annem genellikle

benim yerime yapardı.) Komşularımız hasta olduğunda onları kontrole gider, giderken de yanında bir tencere tavuklu şehriye çorbası ya da güveç yemeği götürürdü.

"Nora," dedi. "Krema sürmeden önce kekin soğuması beklememiz gerektiğini biliyorsun. Yoksa krema hemen erir."

"O zaman," dedim düşünceli bir hâlde, "üstüne *ikinci* katı yerleştiririz."

Annem buna gülümsedi. Sık sık gülümserdi. Gülümsediğinde gamzeleri çıkar ve gıdısı daha büyük görünürdü. Annemle babam evlendiklerinde annem daha zayıfmış –neredeyse bir deri bir kemikmiş– ama şu an öyle değildi. Onu böyle daha çok beğeniyordum. Kim bir kemik torbasına sarılmak isterdi ki? Ama babam ona birkaç kilo vermesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Bunu çok sık söylüyordu.

"Sabırlı olman lazım," dedi annem.

Genelde çok sabırlıydım. Diğer çocuklar sınıfta tembellik ederken bile ben her zaman sessizce oturup öğretmenin dediğini yapardım. Ama bugün benim doğum günümdü ve kek gerçekten çok güzel kokuyordu. Bu yüzden krem peynirli kremayla dolu plastik tüpün kapağını açtım ve bir parmağımla yumuşacık beyaz şeyden aldım. Annem bana uyarıcı bir bakış atsa da beni durdurmadı. Sonuçta kremayı yiyecek kişiler sadece bizdik.

Hımm. Krem peynirli krema.

"Bu akşam arkadaşlarından hiçbirini çağırmak istemediğine emin misin?" diye sordu annem. "Çok geç değil."

"Hayır, böyle iyi."

"Ama bugün senin *doğum günün*, tatlım."

Annemin bana bugünün doğum günüm olduğunu hatırlatmasına gerek yoktu. Doğum günüm olduğunu *biliyordum*. Bugün on bir yaşıma basmıştım. Gelecek yıl orta okula başlayacaktım. Bunun için sabırsızlanıyordum.

Annem kaşlarını çattı. "Arkadaşların var, değil mi, Nora?"

"Evet."

Bu yalan değildi. Arkadaşlarım vardı. Her gün teneffüste oynadığım kızlar vardı. Ama hiç yakın arkadaşım olmamıştı. Kızların bazıları her gece telefonla birbirlerini arayıp gece yarısına kadar konuşuyordu. Ama benim böyle bir arkadaşım yoktu. On birinci yaş günüme davet etmek istediğim arkadaşım da yoktu.

Bunun nesi kötüydü?

Parmağımla bir parça daha krema aldığımda annem yine ters ters baktı. Bunu kesmemi söylemesi an meselesiydi. "Yukarı çık ve üstünü değiştir," dedi. "Sen aşağı inene kadar kekler soğur."

Sızlandım. "Neden üstümü değiştirmek zorundayım? Biz bize olacağız."

"Bu doğum günün. Özel bir gün. Güzel görünmek istemiyor musun?"

Tek omzumu kaldırdım. "Babam ne zaman gelecek?"

"Bir saat içinde evde olur. Dönüş yolunda sana hediye alacak."

Başka bir hamster olması için dua ettim ama muhtemelen olmayacaktı çünkü annem hamsterlar konusunda şanssız olduğumuzu söylüyordu. Ama iyi bir şey olacağını biliyordum. Babam her zaman en iyi hediyeleri alırdı.

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Hadi*, Nora. Sen hazır olana kadar keke krema sürmeyeceğiz."

İyi. Krema tüpünü mutfak tezgâhına bırakıp üzerimi değiştirmek üzere mutfaktan çıktım. Merdivene giderken bodrumun kapısının önünden geçtim. Okuldaki arkadaşlarımdan bazılarının bilgisayar oyunu oynadıkları ve parti verdikleri mükemmel bodrumları vardı ama bizim bodrum babamın atölyesiydi.

Birkaç yıl önce babam marangozlukla ciddi anlamda ilgilenmeye başlamış ve bodrumu atölyeye dönüştürmeye karar vermişti. Bu yüzden şimdi saatlerini orada geçirerek sandalyeler, masalar ve benzeri şeyler yapıyordu. Ama bu işte o kadar da iyi değildi. Geçen ay bodrumdan yaptığı bir sandalyeyle çıkmıştı ama sandalye çok kötüydü. Bacaklarının hepsi farklı uzunluklarda gibiydi. Oturmak isteyeceğiniz türden bir sandalye

değildi; hemen kırılacakmış gibi görünüyordu. Ama annem destekleyici olmamız gerektiğini söylemişti, bu yüzden ben de babama çok beğendiğimi söylemiştim.

Babama atölyede yardım etmenin eğlenceli olacağını düşünüyordum. Marangozluktan o kadar da hoşlandığımdan değildi ama babamla takılmayı seviyordum. Ancak bana marangozlukla uğraşmanın kendi özel zamanı olduğunu ve bunun onu rahatlattığını söylemişti. Neden etrafta ben varken rahatlayamadığını bilmiyordum ama her neyse.

Bodrum kapısının çevresinde bir koku vardı. İlk başta ne olduğundan emin değildim ama sonra yılbaşı için babam bana bir şişe lavantalı vücut kokusundan almıştı ve bu konunun onunla aynı olduğunu fark etmiştim. Bodrum kapısının önünden ne zaman geçsem sanki evimizin tüm altı onunla yıkanmış gibi yoğun bir koku alıyordum.

Elimi kapının koluna koydum. Babamın atölyesini hiç görmemiştim. Oranın tehlikeli olduğunu söyleyerek her zaman kapıyı kilitli tutuyordu. Bir sürü matkap ve testere varmış ve yaralanırmışım filan. Ona dikkatli olacağımı söylediysem de fayda etmemişti.

Kapı kolunu çevirmeye çalıştım. *Kilitliydi.* Her zamanki gibi.

"Aaron!" Annemin sesi mutfaktan yükseldi. Sesi gerçekten yüksekti. "Erken geldin!"

Kalbim göğsümün içinde sekerken kıyafetlerimi değiştirmeyi unutup *–zaten sorun değildi–* mutfağa geri koştum. Babam üstünde kocaman şişme montu, saçları şapkasından dolayı tamamen karışmış hâlde odanın ortasında dikiliyordu. Bütün arkadaşlarımın babaları arasında en yakışıklısı oydu. Uzun boyluydu ve siyaha çalan kahverengi gür saçları, güzel beyaz dişleri vardı. Öğretmenlerim onu görünce kıkırdıyorlardı.

Flebotomist olarak çalışıyordu. Bunu biliyordum çünkü bir keresinde ebeveynlerimizin ne iş yaptığıyla ilgili bir yazı yazmam gerekmişti. Annem ev hanımıydı, bu yüzden yazıyı

babam hakkında yazmıştım. Esasında insanlardan kan alıyordu ki kan üzerinde testler yapabilsinler. Çok önemli bir işti. Ayrıca hecelemesi gerçekten zordu. FLEBOTOMİST. İlk harften sonra bir İ olduğunu düşünebilirdiniz ama aslında yoktu.

Her neyse, babam bu işte gerçekten iyiydi. Bazen insanların kanını almak için tatlı dilli olması gerektiğini ve onları hep bu şekilde ikna ettiğini söylemişti. Fakat işi ve aptal bodrumda geçirdiği onca zaman arasında onu neredeyse hiç görmüyordum.

"Doğum günün kutlu olsun, ufaklık!" dedi.

Bana gülümsediyse de sarılmak için kollarını uzatmadı. Babam sarılmayı pek seven biri değildi. Ama sorun değildi çünkü ben de sarılmayı sevmiyordum. Annem her zaman bana sarılmak istiyordu fakat ben bundan nefret ediyordum.

"Bana ne aldın?" diye sordum hevesle.

"Nora!" diye azarladı annem.

Ama babam sadece güldü. "Doğum günü ne de olsa. Hakkı var." Sonra arkasına uzanıp bir kafes çıkardı. Kafesin içinde küçük, beyaz bir fare vardı. "İşte!"

Tiz bir ses çıkardım. "Bir fare!"

Annemin yüzü bembeyaz oldu. "Aaron, anlaştık sanıyordum..."

"Sorun yok." Babam kafesi mutfak masasının üstüne bıraktı. "Bu sefer daha dikkatli olur. Değil mi, Nora?"

Küçük kafesin içinde koşan fareye gülümseyerek eğildim. Fare kafesin parmaklıklarına çarptı ama gidecek başka bir yeri yoktu.

Doğum günüm kutlu olsun.

DÖRT
GÜNÜMÜZ

İlk hastam öğleden sonra bir buçuktaydı. Tüm sabahı ameliyat yaparak geçirdiğim hastaneden kliniğe gitmek için elimi çabuk tutmalıydım. Öğlen yemeğim, her zaman acil servisin kapısında duran yemek arabasından aldığım burritoydu. Burritoyu araba sürerken yemem gerekecekti.

Gerçi bunda alışılmadık bir şey yoktu. Yemeklerimi çoğunlukla araba sürerken yerdim. O kadar ki, hastaneden ofisime giden yolda bir elimde burrito, diğer elimde direksiyon olmadan yönümü bulabileceğimi sanmıyordum. Kırmızı ışıkta su şişemden büyük bir yudum aldım.

Arabamı biri otuz beş geçe ofis binasının önüne park ettim. Asansörü es geçip Philip'le paylaştığım kliniğe gitmek üzere hızla iki kat merdiven çıktım. Kapıdaki altın rengi tabelada Corey ve Davis Cerrahi Ortakları yazıyordu. *Onun* başta olması lazımdı. En büyük iddiası daha uzun süredir hekim olduğu ve ayrıca alfabetik olarak başta geldiğiydi. Böyle yapmasına izin vermiştim.

Üçüncü kata vardığımda nefes nefeseydim. Son on yılda tehlikeli biçimde formdan düşmüştüm. Artık yirmilerimde ol-

madığımı hatırlamam gerekiyordu. Araba kullanırken çok fazla burrito yersem sonum erken bir kalp krizi olabilirdi.

Gerçi ailemde kalp hastalığı yoktu.

Ofise girinceye kadar neredeyse nefesimi toplamayı başardım. Bekleme odası boştu ve Harper masasında klavyesinin tuşlarına basıyordu. İçeri girdiğimde bana bakıp dostça gülümsedi.

"Tünaydın, Dr. Davis!" dedi neşeyle. Ona en az bin kere bana Nora demesini söylemiştim ama hâlâ Dr. Davis diyordu. Sanırım bunu saygıdan yapıyordu. "Hastanız muayene odasında bekliyor."

"Ah." Derin bir nefes aldım. Yeniden forma girmem lazımdı. "Hasta kim?"

"Arnold Kellogg."

Yüzümü buruşturdum. Bu, Mr. Kellogg'un fıtık onarımı ameliyatından sonraki ilk randevusuydu ve bekletilme konusunda sinirli olacağını biliyordum. Saatime baktım. Yedi dakika gecikmiştim. Ah, peki.

"Ona hastanede acil bir durum olduğunu söyledim," dedi Harper. "Bu yüzden anlayış gösterecektir."

Nefesimi verdim. "Teşekkürler, Harper. Süpersin."

Ona ne zaman iltifat etsem olduğu gibi yanakları pembeleşti. Harper yirmilerinin başındaydı ve Philip onu işe aldığında çok kızmıştım. İş için neredeyse elli aday vardı ve tabii ki o aralarından en genç, en güzel olanı seçmişti. Bu konudan sorumlu olmasına izin vermek benim hatamdı, ne düşünüyordum bilmiyorum. Uzun bacakları, parlak koyu saçları ve iri mavi gözleriyle Harper'ın içeri girdiğini gördüğümde Philip'in kafasına bir tane patlatmak istemiştim.

Ama çoğunlukla kendisine hâkim oluyordu. Gerçi bu, hastalar arasında iki dakikalık bölümlere ayırarak yapmak zorunda kaldığım yirmi dakikalık cinsel taciz konuşması sayesinde olabilirdi.

Ne var ki Harper müthiş çıkmıştı. Bebeği olduktan sonra işi bırakan eski sekreterimiz Bridget'ı seviyordum fakat Harper

ondan bile daha iyiydi. Çok düzenliydi, inanılmaz cana yakındı ve tam bir zekâ küpüydü. Kısa süre önce edebiyat diplomasını alarak üniversiteden mezun olmuştu ama o diplomayla ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyordu, bu yüzden bazen onunla ofiste ve beş dakika sürüş mesafesindeki Meksika restoranında geç saatlere kadar kalıp margarita eşliğinde geleceğini konuşuyorduk.

"Yine mi kliniğe geç kaldınız, *Dr. Davis?*"

Başımı kaldırdığımda Philip kollarını göğsünde kavuşturmuş, önümde dikiliyordu. Yakışıklı yüzünde keyifli bir sırıtış vardı. Philip tüm kadın hastaların âşık olduğu türden bir doktordu. Fakat ben cerrahlığına hayran olmak dışında ona asla ilgi beslememiştim. Beni tanıyordu çünkü tıp fakültesinde öğrenciyken sorumlu danışmanımdı ve ben mezun olduktan sonra tek başına açacağı kliniğe dâhil olmamı istemişti. O sıralar büyük bir cerrahi klinik beni istiyordu ama Philip bana gerçekten iyi bir teklif yapmış ve bu bağımsızlık hoşuma gitmişti. Dolayısıyla burayı seçmiştim.

"Son ameliyatım uzun sürdü," dedim.

Philip dilini şaklattı. "Nora, ne zaman benim gibi hızlı çalışmayı öğreneceksin?"

Gözlerimi devirdim. "Hızlı mı yoksa *dikkatsiz* mi?"

Sırıttı. "Sen istediğini söyle ama ben asla hastaları bekletmem." Harper'a göz kırptı. "Ayrıca hanımları da hiç bekletmem."

Harper masasında kendini meşgul ederken Philip'e ters bir bakış attım. Hakkını vermek lazım, Harper hiçbir zaman Philip'in flörtleşmelerine karşılık vermezdi. Ciddi bir ilişkisi vardı ve en son konuştuğumuzda bana erkek arkadaşının ona yüzük alacağını ima ettiğini söylemişti. Yani Philip'ten uzak kalmakla akıllılık ediyordu.

Arnold Kellogg'u zaten çok bekletmiştim, bu yüzden izin isteyip muayene odasına doğru ilerledim. Odaya vardığımda tıp asistanımız Sheila çoktan Bay Kellogg'un hayati bulgularını almıştı, bilgi kaydını kapıya asıyordu. Tüm bilgiler bilgisayara

giriliyordu ama kâğıt üstünde önümde olmasını da seviyorum. Doktora gittiğimde ben onlarla konuşurken sadece ekrana bakmalarından daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu.

"İşin zor, Nora," dedi Sheila. Kahverengi teni, ak saçları ve ağaç kütüğü gibi kollarıyla altmışlarında bir kadındı. Harika biriydi, ondan beş tane daha olsun isterdim. "Bekletilmekten hiç memnun değil."

"Teşekkürler, Sheila." Kapıdan bilgi kaydını alıp Kellogg'un bulgularına göz attım. Her şey yolundaydı. "Cazibemi kullanmak zorunda kalacağım."

Sheila güldü. "Kullanacağını biliyorum."

Elim kapının kolunda derin bir nefes aldım. Şimdiden yüzüme yayılan sahte gülümsemeyi hissediyordum ama sahte görünmüyordu. *Gerçek* görünüyordu. Aaron Nierling'in eskiden kızları arabasına çekmek için kullandığı gülümsemeydi bu. Babam çok karizmatik biriydi ve istediğinde gerçekten cazibesini kullanabiliyordu. Bunu ben de yapabiliyordum.

Kapıyı açtığımda yetmiş üç yaşındaki Bay Kellogg ve eşi muayene odasında birlikte oturuyorlardı. Bay Kellogg somurtuyordu. Sadece yüzü değil. Tüm vücudu somurtuyordu. Seyrek ak saçları somurtuyordu, sarkmış midesi somurtuyordu, öne düşmüş omuzları somurtuyordu. Bunu kendi gözlerimle görünceye kadar böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum.

"Bay Kellogg!" dedim heyecanla, sanki uzun süredir görmediğim yakın arkadaşımmış gibi. "Harika görünüyorsunuz. Nasılsınız?"

Gülümseyen yüzüme baktı. Şu an zorlanıyordu. Onu beklettiğim için bana kızgın olmak istiyordu ama neşemle bunu zorlaştırıyordum.

O tek kelime edemeden odada bulundurduğum tabureyi alıp oturdum. Ben her zaman hastalarımla birlikte otururdum. Philip'in son on beş yılda (muhtemelen yemekler için de dâhil) bir kere bile oturduğunu sanmıyordum ama ben muayene oda-

larında her zaman bunu yapmaya çalışıyordum. Bay Kellogg'un yanına oturduğumda sanki bana söylemesi gereken şey her neyse çok önemliymiş gibi öne eğildim.

"İyi misiniz?" diye sordum.

Sonunda pes ettiğini gördüm, "İyiyim, Doktor."

Ona daha geniş gülümsediğimde o da isteksizce bana gülümsedi. Sanırım bu yetenek için babama teşekkür etmeliydim. Cazibeyi kullanma becerisi. Üstelik aynı kolaylıkla cazibemi yok edebiliyordum da.

"Acil bir durumun olduğunu duyduk," dedi Bayan Kellogg. "Umarım her şey yolundadır?"

Hastamın eşine hitap etmek üzere başımı eğdim. Konu insan vücudu olunca çok gözlemci olduğumu düşünüyordum ve Bayan Kellogg'un sol gözünün altındaki sarıya dönen mor izi fark etmemek çok zordu. Bu beni o kadar etkiledi ki yüzümdeki gülümseme yok oldu ve sorusuna cevap vermeyi başaramadım.

"Buna cevap veremez!" diye tersledi Bay Kellogg. "Özel hayatın ihlali olur, Diane. Senin neyin var böyle?"

"Ah." Bayan Kellogg gözlerini indirdi. "Özür dilerim."

"Benden değil, Dr. Davis'ten özür dile."

Kadın gözlerini kaldırmadı. "Özür dilerim, Dr. Davis."

Sol gözünün altındaki morluğa bakmaya devam ettim. Bilgi kaydından Bay Kellogg'un sağ elini kullandığını hatırlıyordum. Yani bir sağ kroşe atsa Bayan Kellogg'un sol gözüne gelirdi. Kadını kocasının ameliyat öncesi randevusundan anımsıyordum ve Bay Kellogg'un onu terslediğini hatırlıyordum. Hiç hoşuma gitmemişti ama beni ilgilendirmediğini düşünmüştüm.

Fakat şimdi gözü morarmıştı.

Bay Kellogg yapılı biri değildi. Ama eşi çelimsiz, ufak tefek bir kadındı ve ameliyattan dolayı zayıf düşmüş hâliyle bile ona bunu yapabilirdi. Hayır, *büyük olasılıkla* bunu kadına o yapmıştı.

Keşke ameliyattan önce bilseydim. Keşke karnını kesip açtığımda ve o anestezi altındayken bilseydim. Bıçak biraz kaysa

bağırsaklarını kesebilirdim. Bunu yapmış olsaydım karısına yumruk atamazdı. Şu anda dünya kadar acı çekiyor olurdu.

Ama hayır. Bunu asla yapmazdım. *Asla.*

Ben babam gibi değildim. Sokak kedilerini besliyordum. Hayat kurtarıyordum.

Derin bir nefes aldım ve Bay Kellogg'tan muayene masasına çıkmasını istedim. Karnına yerleştirdiğim dikey zımba dizisini göstermek için hastane önlüğünü kaldırdı. Dikiş harika görünüyordu. Bir zımba çıkarma aleti alıp onları tek tek çekmeye başladım. İki dakikadan kısa sürdü ama sonra son zımba takıldı.

"Yavaş olun, Doktor," dedi Bay Kellogg.

Gerginlikle ellerini ovuşturan Bayan Kellogg'a baktım. Zımbayı güçlü bir şekilde çekmemle serbest kaldı. Bay Kellogg'un cildinden bir damla kan aktı.

"Tanrım, Dr. Davis!" diye bağırdı. "Bu ameliyattan daha kötü acıttı!"

"Üzgünüm," dedim. Üzgün değildim.

Bay Kellogg alçak sesle beceriksizliğim hakkında homurdanırken ben bir paket bandaj almak için çekmecelerden birini karıştırdım. Gazlı bezi paketinden çıkarıp paketin üzerine önlüğümün üst cebindeki kalemle bir cümle karaladım:

Size zarar mı veriyor?

Muayene masasına dönmek için Bayan Kellogg'un yanından geçerken kâğıt parçasını çaktırmadan ona verdim. Kâğıdı benden alıp sorumu okudu. Sonra sulanmış kahverengi gözleriyle bana baktı ve tereddüt etti.

Ardından hayır anlamında başını salladı.

Ona inanıyor muydum? İnandığımdan emin değildim. Hiç olmadı Bay Kellogg'un bu kısa randevu boyunca ona duygusal istismarda bulunduğuna şahit olmuştum, yani kim bilir evlerinde neler oluyordu? Ama Bayan Kellogg durumu inkâr ediyordu ve kadın benim hastam bile değildi. Kanıma dokunsa da yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

BEŞ

Son hastam altıya doğru gitti ama işim bitmiş değildi. Hâlâ tamamlamam gereken bir ton evrak işi ve dönüş yapmam gereken telefonlar vardı. Bazen akşamları ameliyat ettiğim hastalarımı hızlıca ziyaret etmek üzere hastaneye giderdim ama bugün bunun için fazla yorgundum. Sadece oradaki hemşireleri arayıp durumu soracaktım.

Ofisim kliniğimizin arka kısmında yer alıyordu. Philip büyük ofisi kapmıştı ama benimki de yeterince büyüktü. Onun deri koltuklu ve maun masalı ofisinin aksine benim ofisimde sadece tıp okulundan beri satın aldığım ders kitaplarıyla dolu küçük kitaplık ve internetten aldığım sade ahşap masa vardı. Buraya hasta getirmeye karar verirsem diye de masanın önünde iki ahşap sandalye duruyordu ama henüz öyle bir şey olmamıştı.

Philip kapıdan başını uzatıp kaşlarını oynattı. Her zaman saç tıraşına ihtiyacı varmış gibi görünse bile her nasılsa yine de yakışıklı oluyordu. "İşin bitti mi, Nora?"

"Hayır."

Sırıttı. "Çok çalışıyorsun. Bazen dışarı çıkıp biraz eğlenmelisin. Benim gibi."

Formasını çıkarıp yerine gömlek ve koyu kahverengi pantolon giydiğini yeni fark ediyordum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Bana göz kırptı. "Ateşli bir randevuya."

"Harper'la olmasın yeter."

Philip başını geriye atarak güldü. "Yaklaşık iki hafta boyunca bana onun yanına yaklaşmamam için nutuk çektikten sonra tabii ki o değil. Zaten o da Sonny denen adamı dilinden düşürmüyor."

"Peki, kim bu şanslı hanım? Ciddi bir şey mi?"

"Ah, tabii." Philip sırıttı. "Ben daima eski-Bayan Corey'nin yerine birini arıyorum."

Philip birkaç yıl önce boşanmıştı ve bu, anlaşmalı bir boşanma *değildi*. Yani demek istediğim, eski eşi bir keresinde bizim otoparkta Philip'in lastiklerini patlatmıştı. Çocuklarına nasıl ortak ebeveynlik yapabildiklerini hiç bilmiyordum. Philip eski eşinin boşanmada onu neredeyse tamamen soyup soğana çevirdiğini söylemek dışında artık bu konuda pek konuşmuyordu. Kadına yaptığı şeyden sonra hak etmişti gerçi.

"Her neyse," dedi, "sen de daha çok dışarı çıkmalısın. Birkaç erkekle görüş."

"Hayır, teşekkürler."

"Ben ciddiyim." Kaşlarını kaldırdı. "Seni tanıdığımdan beri bir kere bile randevuya çıktığını görmedim."

Bu doğru olabilirdi ama kabul edecek değildim. "Özel hayatımla bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyordum."

"Bu sadece tuhaf. Çekici olmayan biri değilsin."

Öksürdüm. "Tanrım, teşekkürler."

"Bu hafta sonu dışarı çıkmalıyız," dedi. "Sen ve ben. Hadi ama, eğlenceli olur. Bir bara gideriz ve ben destekçin olurum."

Ofladım. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Hayır, harika olacak. Hangi erkeklerin pislik olduğunu anlamada iyiyimdir."

"Onlardan biri olduğun için mi?"

Burnuna dokundu. "Kesinlikle."

"Üzgünüm, ilgilenmiyorum."

"Nasıl olur?" Bana gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten, Nora, neler oluyor? Nasıl olur da iş dışında hiçbir şey yapmazsın?"

"Çalışmayı seviyorum." Bir omzumu kaldırdım. "Hem Philip, kişisel hayatım beni ilgilendirir. Sence de öyle değil mi?"

"Tamam, iyi." Yumruğunu birkaç kez kapının yanına dokundurdu. "Her neyse, sadece şunu bilmeni istiyorum ki o kadar sıkı çalışmana rağmen hâlâ ben kazanıyorum."

Ergonomik deri koltuğumda arkama yaslandım. "Ne? Mümkün değil."

"Bu doğru. Kontrol ettim."

Dişlerimi gıcırdattım. "Tekrar kontrol et. Önde olduğumdan eminim."

Philip de ben de ameliyat yapmayı seviyorduk. Ayrıca ikimiz de rekabetçiydik. Bu yüzden kimin en çok cerrahi vaka aldığı üzerine yıllık bir yarışmamız vardı. Kazanan övünme hakkı ve gerçekten iyi bir kasa şarap alıyordu. Geçen yıl ilk kez ben kazanmıştım ve bu yıl da aynı şekilde kazanmaya niyetliydim.

Aslında onu *ezip geçmeye* niyetliydim. Bu yıl ondan çok daha fazla kişiyi ameliyat etmiştim. Onun önde olmasının *imkânı yoktu.*

Biraz kafein almak üzere siyah fincanıma uzandım, sabah ne kadar erken kalktığım düşünülünce buna ihtiyacım olacaktı. Fincan daha dudaklarıma değmeden boş olduğunu fark ettim. Kenarlarında kurumuş kahve parçaları vardı.

"Biliyorsun," dedi Philip, "bu kadar geç vakitte kahve içmemelisin. Bütün gece uyanık kalırsın. Sosyal hayatın olsaydı neyse ama muhtemelen sadece yatakta uyanık yatacaksın."

"Tavsiye için teşekkürler." Kahve fincanını masama geri bıraktım. "Sanırım makineye benim için bir kapsül daha atmazsın ve bana bir fincan kahve daha getirmezsin."

"Sanırım beni Harper'la karıştırdın." Dudak büktü. "Ama bu fincanı lavaboya geri koyarak seni kurtaracağım. Daha fazla ihtiyacın olmayan bir şey varsa o da kafein."

İtiraz etmeye başladım ama Philip çoktan fincanı kapmıştı. Odadan çıkarken haklı olabileceğini kabul ettim. Muhtemelen bugünlük yeterince kafein almıştım. Pek çok gecem uykusuz geçiyordu.

Philip başka bir konuda daha haklıydı; hiç randevuya çıkmıyordum. Çabalasam çekici biri olabilirdim. Dış görünüşümü, genç kadınların gardını indirmesine yetecek kadar yakışıklı olan ama gereksiz dikkat çekecek kadar da fazla yakışıklı olmayan babamdan almıştım. İşte ben tam olarak bu kadar çekiciydim. Ama arkada toplanmış simsiyah saçlarım ve çuvaldan hallice önlüğümle insanlar genelde bana pek dikkat etmiyorlardı. Amaç da buydu.

İlişki kötü bir fikirdi. Erkeklerle yakınlaşma konusunda her zaman sorun yaşamıştım. Biriyle yakınlaşsam bile sonra ne olacaktı? Evlilik? Çocuklar? Ardından...

Eh, herkes tüm bu aşamalardan sonra babamın başına ne geldiğini biliyordu.

Hayır. Böylesi daha iyiydi. Dediğim gibi yalnız olmayı tercih ederdim.

Hastalarımdan birinin abdominal tomografi sonucunu bekliyordum. Hastanenin kliniğimize faks çekmesi gerekiyordu ama henüz bilgisayarda taranmış hâlini görmemiştim. Shelia buralarda mı diye arkama bakındım ama bugünlük paydos etmişti. Faks makinede mi diye bakmaya ön tarafa gittiğimde Harper'ın eşyalarını topladığını görünce şaşırdım.

"Sen hâlâ burada mısın?"

"Ah." Sol elini koruyucu biçimde masada duran kitabın üstüne koydu. "Ben sadece bunu okuyordum..."

Masasındaki kitaba baktım. Kalın bir biyoloji ders kitabıydı. Kalbim hopladı. "Harper! Biyoloji dersine mi kaydoldun?"

Yanakları hafifçe pembeleşti. "Evet. Denemeye karar verdim. Henüz lisans üstü programa kaydolmadım ama deneyebileceğimi düş–"

"Harper!" Kendime hâkim olamayıp kollarımı omuzlarına sardım. Sarılmayı pek seven biri değildim, aslında fiziksel yakınlığa katlanamıyordum ve burada çalışmaya başladığımda Philip'le bu konuda konuşma yapmak zorunda kalmıştım ama Harper için *çok* sevinmiştim. Harper tıpta kariyer yapmak için *yaratılmıştı*. Hayatıyla ilgili ne yapacağını bulmaya çalışıyordu ve ben de onu nazikçe bu yöne doğru itiyordum. Tavsiyemi dinlemesi beni çok mutlu etmişti.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı ama gülümsüyordu. "Bundan büyük bir anlam çıkarmayın, olur mu?"

"Çıkarmayacağım," diye söz verdim ama hâlâ heyecanlıydım. "Şu anda biyolojide ne öğreniyorsun?"

"*Bitkilerde* eşeyli üremeyi öğreniyoruz," dedi. "Bitkilerin cinsiyeti olduğunu biliyor muydunuz? İnanmazsınız ama *inanılmaz* sıkıcı. Hiç de eğlenceli değil. Bitki erotikasını kim ne yapsın?"

Güldüm. "Solucan üremesine gelene kadar bekle. Ondan sonrası kolay."

Koyu saçının bir tutamını kulağının arkasına alırken gamzeleri çıktı. Benim aksime genelde saçını açık bırakıyordu ve koyu rengi saç rengi mavi gözlerini tamamlıyordu. Mavi gözler ve koyu saç. Bunun, babamın özellikle çekici bulduğu kombinasyon olduğunu düşünmeden edemedim. Evimizde buldukları kız, Mandy Johansson da mavi gözlü ve koyu saçlıydı. Babamın neredeyse bütün kurbanları da öyle.

Arada bir Harper'a baktığımda Mandy Johansson'ı görüyordum. Ve midem altüst oluyordu.

Ama endişe edecek bir şey yoktu. Babam hapishanedeydi.

"Her neyse," dedi Harper, "Gitsem iyi olur. Bu akşam Sonny'yle yemek yiyeceğim. Harika bir restorana gideceğiz. Sanırım bana... anlarsınız ya..."

Gözleri parlıyordu. Ona evlenme teklif edeceğini düşünüyordu.

"Ah, Harper!" Yine kollarımı etrafına sarmak istedim ama bu benim için çok tuhaf bir davranış olurdu. Fakat bu kız içimdeki bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Hiç çocuğum olmayacaktı ama ona karşı neredeyse anaç duygular hissediyordum. "Harika! Yarın yüzüğü görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Nazar değdirmeyin," diye kıkırdadı.

Harper çantasını omzuna astı ve Sonny'yle yiyeceği şık akşam yemeğinden önce eve gidip üstünü değiştirmek üzere çıktı. Onun için mutluydum.

Ama bir yandan da onu kıskanmadan edemiyordum. Harper dünyadaki tüm mutlulukları hak ediyordu ancak ne zaman tanıdığım biri diğer yarısını bulsa ve dünya evine girse hep bu kıskançlık sızısını hissediyordum. Ben asla bunları yaşayamayacaktım. İnanılmaz bir kariyerim vardı –hayalini kuramayacağım kadar iyiydi– ve uzun zaman önce bunun elde edebileceğim tek şey olduğuna karar vermiştim.

Açgözlülük yapmak istemiyordum. Babamın başına ne geldiği ortadaydı.

ALTI

26 YIL ÖNCE

Okuldaki hiç kimse Marjorie Baker'ı sevmiyordu.

Nedenini anlayabiliyordum. Marjorie'de *çok sinir bozucu* bir şey vardı. Hep mızmızlanıyormuş gibi konuşuyordu. Ne zaman elini kaldırıp bir soru sorsa, "Kes sesini, Marjorie!" demek istiyordunuz.

Ben demezdim. Ama diğer insanlar diyordu.

Derste sürekli kafası karışık görünüyordu. Bayan McGinley *o kadar da zor olmayan* bir şey anlattığında bile Marjorie hiç anlamıyordu. Anlamaya çalışarak yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum. Sonra hepimiz beklemek zorunda kalıyorduk, ders ilerleyemiyordu çünkü *Marjorie* anlamıyordu.

Ayrıca Marjorie güzel de değildi. Zaten güzel olsaydı bu durumdan biraz daha kolay sıyrılabilirdi. Ama değildi. Birincisi ön dişleri ağzına göre çok büyüktü. Yaklaşık yüzde otuz kadar küçültülmeleri lazımdı. Yüzü çok uzundu ve alnı kocamandı. Ayrıca biraz yumru yumruydu. Birinin sokağa attığı eski bir kanepe gibi.

"Hiç fark ettiniz mi," dedi Tiffany Kirk bugün ders arasında, "Marjorie *paytak paytak* yürüyor?"

Hepimiz oyun alanının karşı tarafına baktık; Marjorie her gün yaptığı gibi kitabını almış, basamaklarda oturmaya gidiyordu. Tiffany haklıydı. Paytak paytak yürüyordu.

"Ah, Tanrım," dedi Kari Smith. "Haklısın! Tıpkı ördeğe benziyor!"

Sonra diğer kızların hepsi vak vak sesleri çıkarmaya başladı. Ses Marjorie'nin dönüp bize bakmasına yetecek kadar yüksekti ve hepimiz deli gibi kahkahalara boğulduk. Eh, ben boğulmadım. Ama diğer herkes boğuldu.

Marjorie artık bunlara alışmıştı. Yanakları pembeleşti ama hiçbir şey demedi. Bazen onun çocukları terslemesini diliyordum. Marjorie asla ama asla bunu yapmıyordu. Tiffany ya da Kari bana böyle bir şey yapmaya kalksa... eh, yapamazlardı. Yapamayacaklarını iyi biliyorlardı.

Kızlar birkaç dakika daha Marjorie'yle alay ettikten sonra daha ilgi çekici konulara geçtik. Ama nedense ben hâlâ Marjorie'yi düşünüyordum. Hiç kimse onunla oynamadığı için oyun alanının karşısında tek başına kitap okurken onu izledim. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Genelde her gün okuldan eve tek başıma yürürdüm. Ama bugün kendimi Marjorie'yi takip ederken buldum. Onu görüş alanımda tutabilecek kadar yakınında ancak arkasında olduğumu bilmeyeceği kadar uzağında kaldım. Tamamen kendi âlemindeydi. Hayatımda hiç etrafındaki dünyadan bu kadar habersiz birini görmemiştim. Bu *tehlikeliydi*. Mesela biri ona saldırabilirdi ama o kişi dibine girene kadar fark etmezdi bile. Sonra çok geç olurdu.

Yaklaşık beş dakika yürüdükten sonra bazı insanların yürüyüş yapmak için kullandığını bildiğim bir ormanlık alana geldik. Marjorie oradan direkt geçti ama ben duraksadım. Tamamen boş olan engebeli yola baktım. Pek fazla insan burayı kullanmazdı, hele ki hafta içi akşamüzeri hiç kullanmazlardı.

Bu ilginçti ama hepsi o kadar.

On dakika sonra Marjorie ikinci katında kırık bir panjuru olan küçük, beyaz bir evin ön kapısından içeri girdi. Ön bahçe tamamen otla kaplanmıştı. Ebeveynlerim bizim bahçenin bu şekilde görünmesine asla izin vermezdi. Babam burayı görse delirirdi. Her şeyin temiz ve düzenli olması konusunda takıntılıydı. Her zaman, *Aslan yattığı yerden belli olur*, derdi. Ama belli ki Marjorie'nin ebeveynleri aynı şekilde düşünmüyordu.

Marjorie içeri girip gözden kaybolunca eve doğru ilerleyip arka tarafa dolandım. Evde Marjorie dışında başka birinin olduğunu sanmıyordum. Garaj yolunda araba yoktu.

Evin yan tarafı boyunca biten bir sürü karahindiba vardı. Babam bir keresinde bana karahindibaların sarı ve güzel olsa da aslında yabani ot olduğunu ve tüm bahçeyi mahvettiklerini açıklamıştı. Ama yine de onlara basmamaya dikkat ederek pencereden içeri baktım. Marjorie salonun ortasında, koltukta oturuyordu. Eline bir paket patates cipsi almıştı ve onları ağzına tıkıştırıyordu. Neredeyse ritmik şekilde yiyordu.

Patates cipsini ağza at. Çiğne çiğne çiğne. Patates cipsini ağza at. Çiğne çiğne çiğne.

Onu yaklaşık on dakika izledikten sonra evde başka kimse olmadığından emin oldum. Marjorie her öğleden sonra boş bir eve geliyordu.

Kimse beni görmeden oradan ayrıldım. Eğer biri beni evi izlerken yakalasaydı bu kötü olurdu. Babam her zaman, yanlış bir şey yapacaksan en azından kimsenin seni görmesine izin vermeyecek kadar akıllı ol, der. Kilerden birkaç kurabiye çaldığımda da böyle demişti. *Onların kaybolduğunu fark edeceğimizi ve senin çaldığını anlayacağımızı biliyordun. Bu aptalca bir suçtu, Nora. Bir dahakine aptal olma.*

Evime geri dönmek için ters yönde ilerledim. Marjorie'nin evindeki durumun aksine eve geldiğimde annem endişe içinde ön kapıda bekliyordu.

"Nora!" Tombul ellerini beline koydu. "Neden bu kadar geciktin? Endişelendim!"

"Okulda birkaç arkadaşımla çalıştığım bir proje vardı." Annemin yalanlarımı anlayamadığını deneyimlerinden biliyordum.

Bıkkınlıkla nefes verdi. "Peki, bir dahaki sefere bana önceden haber verir misin?"

"Bu hafta yine geç kalabilirim," dedim ona. "Sana haber vereceğim."

"Tamam." Eğilip kollarını etrafıma doladı ve başımı öptü. Kıpırdanarak kollarından sıyrıldım. "Atıştırmalık bir şey ister misin, tatlım? Senin için biraz elma dilimleyebilirim. Yanına da fıstık ezmesi."

Annem her zaman bana yiyecek teklif ederdi. Tek düşündüğü pişirmek, fırınlamak ve atıştırmalık hazırlamak gibi görünüyordu. Sanki buna *kafayı takmış* gibiydi.

"Tamam, olur. Ben odama gidip ödevimi yapacağım."

"Tamam, canım."

Yine beni başımdan öpmeye çalıştı ama kaçmayı başardım. Annem mutfağa geri dönerken ben de merdivene gitmek üzere koridora yöneldim ama her zaman olduğu gibi bodrum kapısının önünden geçtim. Babam bu hafta orada çok zaman geçirmişti. Hafta sonu balıktaydı, hafta içi de hiç durmadan bodrumda çalışmıştı. Onu neredeyse hiç görmemiştim.

Kapının önünde durup o tanıdık lavanta kokusunu içime çektim. Sonra bir şey duydum.

Kapıya doğru kaşlarımı çattım. Babam henüz eve gelmemişti, o hâlde neden bodrumdan ses geliyordu? Sanki bir şeye vuruluyordu. Hafif bir sesti ama kesinlikle duyabiliyordum.

Sonra bir şey daha duydum. Neredeyse boğuk bir çığlığa benziyordu.

Orada ne oluyordu?

Elimi kapının topuzuna koydum. Çevirdim ama tabii ki açılmadı. Bodrum kapısı her zaman kilitli olurdu.

"Nora, ne yapıyorsun?"

Annemin sesi sertti. Sağ elimi arkama saklayarak kapıdan uzaklaştım. Suçlu görünmemeye çalışıyordum.

"Ben... Ben oradan ses geldiğini sandım," diye mırıldandım.

Annem bana parmağını salladı. "Oranın babanın özel çalışma alanı olduğunu biliyorsun. Oraya inmeye çalışmanı istemiyorum."

"Ama ses–"

"Belki bir şey düşmüştür," dedi. İkimiz de bir süre dinleyerek orada dikildik. Ama aşağısı sessizleşmişti. "Her neyse, bu seni ilgilendirmez. Ödevin var sanıyordum."

"Var."

"O zaman üst kata çık ve yap, tamam mı?"

"Ama..." Bodrum kapısına bakarak derin nefes aldığımda lavanta molekülleri ciğerlerimi doldurdu. "Eğer bir şey düştüyse inip bakmalıyız. Belki de bir şey kırıldı."

"Eğer bir şey kırıldıysa baban işten geldiğinde ilgilenir."

"Babamın aşağıda yaptığı şey ne ki?" diye homurdandım.

Annem tereddüt etti. "Kitaplık yaptığını söyledi. Her hâlükârda senin yardımına ihtiyacı yok."

Ayağımı yere vurdum ve bodrum kapısından diğer tarafa yönelip yukarı çıktım. Neden bodrumun bu kadar özel olması gerektiğini anlamıyordum. Oraya inip de babamın eşyalarını karıştıracak değildim. Neden en azından ne üzerinde çalıştığını göremiyordum?

Ve o gürültü neydi? Gerçekten çığlık atılıyormuş gibiydi.

Ama olamazdı.

Odama girdiğimde sırt çantamı bırakmadan yatağa oturdum. Çantamı karıştırarak kompozisyon defterimi çıkardım. Ayrıca önündeki küçük cepten de bir kalem aldım. O cepte milyonlarca kurşun ve tükenmez kalemim vardı. Ayrıca bir şey daha vardı. Bir çakı, babamın geçen yıl Noel'de verdiği başka bir hediye. Bana bunu her zaman yanımda taşımamı söylemişti. Ne olur

ne olmaz diye. Buralar tehlikeli olduğundan değil. Aslında gezegendeki en güvenli ve en sıkıcı mahallede oturuyorduk.

Defterimi ve kalemimi alıp işe koyuldum. Tek ödevim okuduğumuz bir kitapla ilgili makale yazmaktı. Uzun sürmezdi. Kitabı çoktan bitirmiştim – hızlı bir okurdum.

Odanın karşısındaki kitaplığımın üstünde duran kafese baktım. Bir hafta önceye kadar o kafeste babamın doğum günümde aldığı fare yaşıyordu. Ama geçen hafta sonu fare öldü. Hiç beklenmedik bir anda. Şimdi bir ayakkabı kutusunun içinde arka bahçemize gömülü. Onun için cenaze düzenledik ve o kadar üzücü olmasa da annem sürekli farenin ölmesinin ne kadar üzücü olduğundan bahsedip durdu. Yani o bir *fareydi.*

Kompozisyon defterimi açıp ilk boş sayfayı çevirdim. *Charlotte'un Sevgi Ağı* hakkında yazmam gerekiyordu. Ama yazacak hiçbir şey bulamıyordum. Demek istediğim, güzel kitaptı ama o kadar. Bir örümcekle bir domuzun hikâyesini anlatan bir kitap hakkında ne yazabilirdiniz ki?

Boş sayfaya baktım. Kalemin ucunu sayfaya bastırdım. Sonra Marjorie Baker ismini yazdım.

Ve altını çizdim.

YEDİ
GÜNÜMÜZ

Sonunda işimi bitirip aşağı indiğimde yağmur yağıyordu. Bir süre gökyüzünden düşen iri yağmur damlalarını izleyerek lobide durdum. Yanımda şemsiye yoktu. Bir şemsiyem *olduğundan* bile emin değildim. Eh, muhtemelen dolabın arkalarında bir yerde vardı ama oradaki şemsiye şu anda pek işime yaramıyordu.

Montumun kapüşonunu kaldırdım ve küçük otoparkta koşarak Camry'me gittim. Kapıyı bir çekişte açıp içeri atladım, sonra durup zararı değerlendirdim. Formamın altı epey ıslanmıştı ama en azından saçlarım kurtulmuştu. Kirpiklerimde yağmur damlaları vardı.

Islak ve rahatsız olduğum düşünülünce en doğrusu eve gitmekti. Belki kendime sıcak bir içecek yapar ve yatmadan önce biraz televizyon izlerdim.

Ama eve gitmedim. Onun yerine navigasyon cihazıma otoyoldan fazla uzak olmayan bir adres girdim. Varış yerinin bulunduğu bloka ulaştığımda farlarımı kapadım. Sokağın karşısına park edip pencereden baktım.

"Varış yeriniz solda," dedi Siri.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Silecekler ileri geri hareket ederken arabamın ön camından Kelloggların kapısına baktım.

Neden buraya geldiğimi bilmiyordum. Adresi fatura formuna yazarken kafama kazınmıştı. Direkt eve gidecektim ama bunun yerine Bayan Kellogg'un morarmış gözünü düşünmeye başlamıştım. Ve farkına bile varmadan adreslerini navigasyon cihazıma yazmıştım. Şimdi de buradaydım.

Evlerinin birinci katındaki aydınlık pencerelere baktım. Pencerelerde herhangi bir silüet yoktu. Muhtemelen yemek odasında akşam yemeği yiyorlardı. Ya da belki de koltukta birlikte televizyon izliyorlardı.

Direksiyonu sımsıkı tutan parmaklarıma baktım, eklem yerlerim bembeyaz kesmişti.

Titrek bir nefes aldım. Sonra bir daha.

Sonra arabayı yeniden çalıştırdım ve basıp gittim.

Hemen eve dönmek istemiyordum. Boş evime gitme fikri biraz midemi bulandırıyordu. Bu yüzden kendimi tekrar Christopher's barına giderken buldum. Bu akşam canım bir Old Fashioned daha içmek istiyordu. Sadece bir tane.

Otoparka girerken Henry Callahan'ın da bu akşam yine burada olabileceği aklıma geldi. Bu düşünceyle kalbim duracakmış gibi oldu.

Tanrım, o içkiye ihtiyacım vardı.

Yağmur hâlâ devam ediyordu, bu yüzden kapüşonumu tekrar kaldırdım ve otoparkı geçip barın kapısına ulaştım. Neyse ki bara girdiğimde tanıdık bir yüz görmedim. Tabii, barmen hariç. Yine dünkü adam vardı. Sıradan kahverengi gözleri ve saçları olan, kirli sakallı ve dün Callahan beni rahatsız ettiğinde bana arka çıkan adam. Tuhaf şekilde tanıdık gelen adam, onu bir yerden tanıdığıma dair his bu sefer daha güçlüydü.

Şişe açacağını kullanarak bir bira şişesinin kapağını açmasını izledim. Birayı müşteriye uzattı, sonra da hesabı ve bahşişi aldı. Bu adamı kesinlikle tanıyordum. Ama nereden?

Bara oturup beni fark etmesini bekledim. Belki de bana öyle gelmişti ama beni görünce gözleri hafifçe parladı. "Bir Old Fashioned daha mı, Doktor?" diye sordu.

Bu ses... Sesi de tanıdıktı. Onu nereden hatırladığımı çıkaramamak beni deli ediyordu. "Evet, teşekkürler."

İçkiyi önümde hazırladı. Sanki dünkünden daha fazla viski koymuştu. İşi bittiğinde bal rengi içkiyi tezgâhın üstünde bana doğru itti. "Afiyet olsun."

Parmaklarımı soğuk kadehin etrafına sardım. "Bekle," dedim.

Kaşlarını kaldırdı.

Boğazımı temizledim. "Seni tanıyor muyum?"

Donup kaldı. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa beni gördüğü andan beri kim olduğumu biliyordu. Ama bana söylememişti.

"Evet," dedi sonunda. "Ben... benim adım Brady Mitchell."

Ah... Aman Tanrım, her şeyi hatırladım. "Biz çıkmıştık!"

Dudaklarının bir köşesi seğirdi. "Öyle de diyebilirsin, evet."

Çıktık demek hafif kalırdı ve bunu o da biliyordu. Sadece birkaç kere dışarı çıkmamıştık. O benim erkek arkadaşımdı... bir nevi. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Ta üniversitede. Aslında aldığım bilgisayar bilimi dersinde öğretim görevlisiydi. Ders bittikten ve notumu aldıktan sonra bana çıkma teklif etmişti. Onu o kadar sevimli şekilde şapşal buluyordum ki evet demiştim.

Ama artık şapşal değildi. Çok farklı görünüyordu; onu hemen tanımamış olmama şaşırmamalıydı. Büyümüştü. Eskiden sinek kaydı tıraşlı ve çelimsizdi ama şimdi yüzü dolgunlaşmıştı ve... Evet, göğsünün de dolgunlaştığını fark etmemek çok zordu. Ama neden *barmenlik* yapıyordu? Adamın bilgisayar bilimi diploması vardı. Çok zekiydi; bilgisayarla ilgili *herhangi bir şey* yapabilirdi.

"Neden sen olduğunu söylemedin?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluştu ve soruyu cevaplamasına gerek kalmadı. Belli ki hayatının şu an geldiği noktadan pek mem-

nun değildi. Nasıl bu noktaya geldiğini bilmiyordum. Barmen olmak korkunç olduğundan değildi ama onun şimdiye kadar bir sonraki Bill Gates olmasını beklerdim. Bir şeyler ters gitmişti. Bilgisayar korsanlığı yaparken mi yakalanmıştı? Uyuşturucuya mı bulaşmıştı? Hiçbir fikrim yoktu.

"Neyse," dedi, "kariyerin için tebrikler. Her zaman cerrah olmak istediğini hatırlıyorum. Bu konuda şüphem olduğundan değil. Daha önce hiç bu kadar azimli birini görmemiştim. Tıp hazırlık tanrılarına bir kurban vermek dışında her şeyi yaptın."

"Teşekkürler." (Sanırım.)

İçimde oluşan o sıcak hissin tadını çıkararak içkimden bir yudum aldım. Brady Mitchell. Tanrım. Eğer doğru hatırlıyorsam yaklaşık üç ay çıkmıştık. İyi biriydi. İlişkimizi bitiren bendim ama fazla travmatik olduğunu sanmıyordum. İyi şekilde bitirmiştik.

Hatırlamakta zorluk çektiğim kısım *neden* bitirdiğimdi. Bir erkekle üç aydan fazla çıkmak istememem dışında (ki bu doğru) bir sebebim olsa gerekti. Brady'den ayrılmamın iyi bir nedeni olduğundan emindim.

Ama neden?

Eh, bunu ona soramazdım. Zamanında ona doğruyu söylemiş olsam bile ki söylediğimi sanmıyordum.

"Neden burada çalıştığımı merak ediyorsun," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır..."

Yüzünü buruşturdu. "Ah, *hadi ama*. Bak, seni suçlamıyorum. Ben de merak ederdim."

Omuz silktim. "Ben etmiyorum."

"Ya? Tamam o zaman, sana söylemeyeceğim."

"Tamam," diye kabul ettim. "Merak ediyorum. *Birazcık*."

Memnuniyetle başını aşağı yukarı salladı. "Silikon Vadisi'nde harika bir iş bulunca buraya taşındım," dedi. "Ama aptalın teki olduğumdan harika işimi bırakıp muhteşem olduğunu düşündüğüm bir girişime dâhil oldum. Sonra o iş başarısız oldu. Şu

sıralar her yere iş başvurusu yapıyorum ama pek de iyi gittiğini söyleyemem." Bara bakındı. "Sonum karton kutunun üzerinde uyumak olmasın diye burada çalışıyorum, anlıyor musun? O kutular uyumak için pek de rahat değil."

"Doğru." Ona hastanenin bilişim departmanında iş ayarlayabilir miyim diye merak ettim. Ama bundan memnun olup olmayacağından emin değildim. "Eminim başka bir şey bulursun."

"Evet... İş piyasası şu an pek iyi değil. Tabii ki bunların hepsi benim suçum." Dün geceye kıyasla daha sakallı görünen çenesini kaşıdı. Üniversitedeyken neredeyse hiç sakalı yoktu, şimdiyse gece devam ederken sakalları iradesinin dışında çıkıyormuş gibi görünüyordu. "Ama gerçek şu ki burada çalışmayı seviyorum. İyi bir ara oldu. On beş yıldır her gün sabahtan akşama kadar bilgisayarın başında oturmaktan gözlerim şaşı olmak üzereydi. Ve karpal tünel[5] *berbat* bir şey."

Bana tekrar gülümsedi. Tanrım, çok sevimliydi. Ne diye ondan ayrılmıştım ki? Hatırlayamamak beni çıldırtıyordu. "Şimdiye kadar evlenmişsindir diye düşünüyordum," dedim.

Dikkatini çekmeye çalışan kimse olmadığından emin olmak için bara göz attı. Ama bu akşam burası sakindi. "Evliydim. Artık değilim."

"Ah, üzüldüm."

"Üzülme." Başını salladı. "Evliyken benim için üzülebilirdin. Şimdi *tebrikler* demelisin çünkü ayrıldım."

"Ah. Tamam, tebrikler."

"*Gracias*[6]." Göstere göstere sol elime baktı. Yüzük yoktu. "Ya sen?"

"Hayır, o yola hiç girmedim."

Homurdandı. "Şaşırmadım."

---

5 El bileğindeki sinirlerin ve bükme kaslarının zarar görmesi sendromu. *–ç.n.*

6 (İsp.) Teşekkürler. *–ç.n.*

Sertçe nefes aldım. "Neden?"

Güldü. "Üniversitede bu senin sloganındı, öyle değil mi? *Ben asla evlenmeyeceğim, Brady. Hiçbir zaman çocuk istemiyorum.*"

"Ah, doğru. Sanırım ne istediğimi erken yaştan beri biliyormuşum."

İçkimden bir yudum daha aldım. Sebebi alkol müydü yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum ama üniversitedeyken Brady'ye bu kadar çekildiğimi hatırlamıyordum. Ondan *hoşlanmıştım* ama şimdi bambaşka bir seksiliği vardı. Gerçi ne fark ederdi ki? Hiçbir şey olmayacaktı. Çok uzun zaman olmuştu. Ayrıca forma altımın bacağında, formanın bitip botlarımın başladığı yerin tam arasında bugünkü cerrahi vakalardan kalma bir damla kan olduğunu şimdi fark ediyordum. Bu, seksiliğin tam zıddıydı.

Tabii, babam olmadığınız sürece.

"Dünkü adam..." dedi. "Buradan gittikten sonra seni rahatsız etmedi, değil mi?"

Callahan'ın dün gece eve giderken beni takip etmeye çalışmasından bahsetmemeye karar verdim. Bu sadece onu endişelendirirdi. "Hayır."

Tıraş losyonunun kokusunu almama yetecek kadar yaklaşarak tezgâha eğildi. "Senin için endişelendim. Arabana sorunsuzca bindiğinden emin olmak için kapıya kadar gelip izleyecektim ama sonra büyük bir müşteri grubu içeri girdi ve onlarla ilgilenmek zorunda kaldım."

"Sorun değil. Onunla başa çıkabilirdim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet. Başa çıkabileceğine bahse bile girerim."

Neden senden ayrılmamın sebebini hatırlayamıyorum?

Biri içki almak için Brady'ye seslenince beni yalnız bırakıp gitti. Onu izleyerek Old Fashioned'ımı yudumladım. Barın diğer ucunda içki sipariş eden bir kadın vardı ve Brady'yle flört ediyordu. Elini Brady'nin üst koluna koymuş, onun yaptığı bir şakaya gülüyordu. Ya da belki de sadece gülüyordu. Brady

de onunla flört ediyordu ama birkaç kez onu bana bakarken yakaladım.

Onu cesaretlendirmek istemediğimden dikkatimi barın üstündeki televizyona çevirdim. Yakışıklı sunucu kayıp olduğu bildirilen Amber Swanson adlı genç bir kadın hakkında konuşuyordu. Polisler her yerde kadını arıyorlardı ama kadın arkasında hiç iz bırakmadan sırra kadem basmıştı.

Dışarıda tehlikeli bir dünya vardı.

İçkimin bitirip Brady'ye ödeme yapmak üzere çantamı elime aldım. Ama daha cüzdanımı çıkaramadan Brady tekrar önümde belirdi. Hoş kahverengi gözleriyle bar tezgâhının arkasından bakıyordu.

"Hey," dedi. "Gidiyor musun?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Şemsiyen var mı?"

Pencereden dışarı baktım. Buraya geldiğimden beri yağmur şiddetini artırmıştı. Gökyüzünden devasa damlalar düşüyordu. "Başımın çaresine bakarım."

Brady barın altına uzandı. Küçük, katlanmış bir şemsiye çıkarıp bana uzattı. "Sırılsıklam olmak istemezsin."

"Şemsiyene el koymak istemiyorum."

"El koy, lütfen. Dışarıda sağanak yağmur var."

Neredeyse yeniden reddedecektim ama ısrarcıydı. Hayır cevabını kabul etmeyeceğini hissettim. "Peki, teşekkürler."

Bir an tereddüt etti. "Yarım saat içinde mesaim bitecek. Birer içki içmek ister misin?"

Biten kokteylime baktım. "Sanırım bu gecelik yeterince içtim. Beni sarhoş etmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Tamam, tamam..." Tek kaşını kaldırdı. "Akşam yemeği o zaman? Harika bir Yunan restoranı biliyorum." Sırıttı. "Eskileri yâd ederiz. Eğlenceli olur."

Tamam. *Eskileri* yâd edebilirdik. Ayrıca eğlenceli olacağına hiç şüphem yoktu.

"Hımm." Ne diyeceğimi biliyor olsam da cüzdanımla oynadım. "Sorun şu ki sabah beşten beri ayaktayım."

"Evet ama çok enerjik ve neşeli görünüyorsun."

"Görüntü aldatıcıdır." Masaya on dolarlık hesabı bırakırken özür diler gibi gülümsedim. "Ayrıca yarın sabah erken kalkmam gerekiyor. Cerrah hayatı işte, anlarsın ya?"

"Anlamam." İç çekti ve hüzünle kafasını salladı. "Ama beni nazikçe reddetmenden memnunum, Nora. Bu huyunu hep sevdim."

"Nazik olduğuma mutlu oldum."

Hata mı yapıyordum? Belki de sevimli bir adamla bir gece geçirmek tam ihtiyacım olan şeydi. Ama hayır. Geceyi onunla geçirirsem bunun tek geceyle kalmayacağını hissediyordum. Onda bir şey vardı...

"Dinle." Nazik bakışlı kahverengi gözlerini benimkilere dikti. "Eğer fikrini değiştirirsen bir yarım saat daha burada olacağım. Ayrıca yarın gece de çalışıyorum. Sabah benimle takılmadığına pişman uyanırsan diye haberin olsun."

Dudaklarımda bir gülümseme oluştuğunu hissettim. "Ya *sen* fikrini değiştirirsen?"

"Bunun imkânı yok." Sağ elimde tuttuğum siyah şemsiyeye baktı. "Ayrıca şemsiyemi geri vermek için tekrar gelmek zorundasın."

Bir süre daha bana baktı. Dürüst olmak gerekirse fikrimi değiştirmeye çok yakındım. Ama uzun süre önce bunun iyi bir fikir olmadığına karar vermiştim. Kim olduğumu ve neyle başa çıkabileceğimi biliyordum. Bu yüzden tabureden inip bardan çıktım. Brady burada yokken şemsiyeyi geri getirecektim ve sonra o başka bir iş bulana kadar gidecek başka bir bar bulacaktım.

SEKİZ

Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Her ne kadar reddetmeye çalıştıysam da Camry'me giderken Brady'nin şemsiyesine minnettardım. Dikkat ettiğim hâlde sağ ayağım kocaman bir su birikintisine girdi ve ayakkabımdan çorabıma kadar ıslandım. Eve giderken başka yere uğrayamayacaktım.

Şemsiyeyi yanımdaki yolcu koltuğuna koyup yola çıktım. Evime gidip sıcak ve kuru bir şeyler giymek için sabırsızlanıyordum. Böyle günlerde şömineyi nasıl yakacağımı biliyor olmayı dilerdim. Belki bir gün öğrenirdim.

Evime gitmek için yan yola döndüm. Ama ana yoldan çıktığım anda arkamdaki farları fark ettim.

Ah, Tanrım. Yine mi?

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Belki de sadece bir tesadüftü. Evet, bu yol genellikle boş olurdu. Ama bazen yolda insanlar görürdüm. Hem barda Henry Callahan'ı görmemiştim. Gerçekten vaktini beni iki gece üst üste takip etmeye harcar mıydı?

Tabii ya, Harper'a onu aratıp artık hastam olmadığını söyletmiştim. Belki de bundan hoşlanmamıştı.

Üst üste üçüncü dönüşümde de arkamdaki farlar rahatsız olacağım kadar yakınımda kalmaya devam edince bunun bir tesadüf olmadığı kesinleşti. Bu araba beni takip ediyordu.

Kırmızı ışıkta yavaşladığımda gözlerimi dikiz aynasına diktim. Arkamdaki mavi bir Dodge'du, bundan emindim. Dahası şoför koltuğundaki adamın silüeti tanıdık görünüyordu. Henry Callahan yine benimle eğleniyordu.

Uzun farlarını açtı. Işık arabama dolunca bir an için önümü göremez oldum.

Derin bir nefes aldım.

Babam olsaydı ne yapardı?

Yıllardır eve giderken bu yolu kullanıyordum. Dar yola girdiğimde arkamdaki arabanın da aynı şeyi yapmasını izleyerek yavaşladım. Ne yaparsam yapayım dibimden ayrılmıyordu. Tehlikeli biçimde yakındı.

Yine polis merkezine gidebilirdim. Ama yapmadım.

Eve giderken kullandığım yoldan çıktım. Onun yerine farklı bir yola girdim. Hastaneye giderken sıkça kullandığım ve çok iyi bildiğim bir yoldu bu. Dar, çok virajlı bir yol. Karanlık, fırtınalı bir gecede görmenin çok zor olduğu virajlar.

Ve sonra gazı kökledim.

Yaklaşık iki dakika sonra yaklaşan keskin virajı gördüm. Orada bir viraj olduğunu sırf bu yoldan pek çok kez geçtiğim için biliyordum. Bir tabela vardı ama karanlıkta, yağmur yağarken onu görmek neredeyse imkânsızdı. Nazikçe frene basıp direksiyonu kırdım.

Tekerleklerin birazcık ses çıkarmasıyla Camry'm virajı aldı. Ama küçük Dodge bununla pek aynı şekilde baş edemedi. Üstelik virajın geldiğini bilmiyordu.

Görmeden önce çarpma sesini duydum. Dodge bir ağaca çarptığında çıkan metal çatırtısıydı. Bu sesle irkildim ve sonra

dikiz aynama baktım. Çarpışmanın etkisiyle çıkan duman bulutunu görebiliyordum. Farlar kapanmıştı.

Kendimle kaza alanının arasına biraz mesafe koyduktan sonra telefonumun bluetoothunu açtım. "911'i ara," dedim.

Birkaç kere çaldıktan sonra hattın diğer ucunda bir kadın sesi duydum. "911. Acil durumunuz nedir?"

"Ben... Sanırım yolda bir trafik kazasının yanından geçtim," dedim sesimde yeterli derecede endişeyle. "Sürücü yaralanmış olabilir."

Kapamadan önce 911 operatörüne kazanın yaklaşık konumunu verdim. Sonra yola devam ettim. Durmadım. İyi olup olmadığını kontrol etmedim. Kesinlikle kalp masajı ya da başka bir hayat kurtarma hareketi yapmadım.

Onu orada bıraktım.

Babam Aaron Nierling hakkında bilmeniz gereken bir şey vardı.

Benim babam akılalmaz şeyler yapmış inanılmaz tehlikeli bir adamdı. En ufak bir vicdan azabı bile çekmeden şeytani, korkunç suçlar işlemişti. Karanlık bir yolda karşılaşmak istemeyeceğiniz türden bir adamdı. Ya da sokakta. Ya da *herhangi bir yerde.*

Ve tam da dedikleri gibi, armut dibine düşüyordu.

DOKUZ

Eve vardığımda nedense normalden bile daha boş görünüyordu. Garajdan çıkıp ışıkları yakarak antreye girdim.

"Tatlım, ben geldim!" diye seslendim.

Sesim birinci katta yankılandı. Her ne kadar param yetiyor olsa da (ucu ucuna) piyasadaki o dev evlerden birini almadığıma minnettardım. Bundan daha büyük herhangi bir ev gece korkutucu olabilirdi. Gerçi ben kolay kolay korkmazdım.

Koridorda dikilirken acil tıp ekibinin Henry Callahan'a ulaşıp ulaşmadığını merak ettim. Kazadan sağ kurtulup kurtulmadığını da.

Aniden suçluluk duygusuna kapıldım. Evet, beni takip etmesi onun suçuydu ve ona kaza yaptıran ben değildim. Ama virajda ne olacağını biliyordum. En azından tıbbi yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak için geri dönebilirdim.

Ama dönmemiştim.

Durmam gerekirdi. Ben bir doktordum – hayatı tehlikedeyse ona yardım edebilirdim. Ama ben etmemeyi tercih etmiştim. Bu, babamın yapacağı türden bir şeydi. Benim değil. Ben hayatımı farklı yaşamayı seçmiştim.

Ama sonra suçluluk duygusunu bastırdım. *Beni* takip eden *oydu*. Pislik herif başına geleni hak etmişti.

Her neyse, daha fazla bunu düşünmeyecektim.

Sabah evden çıkmadan önce kurutucuya bir sürü çamaşır atmıştım ve akşam yemeğinden önce onları almam gerektiğini biliyordum. Kurutucuda bekleyen bir sürü çamaşır olmasından nefret ediyordum. Sanki oradaki çamaşırlar beni rahatsız ediyormuş gibi hissediyordum. *Beni yerime koy, Nora.*

Bu tuhaf değildi, öyle değil mi? Herkesin çamaşırları onlarla konuşmaz mıydı?

Bodrumun kapısını açıp ışığı yaktım. Evim nispeten eskiydi ve bodrum henüz tamamlanmamıştı. Yaptırmayı düşündüm ama evimin ilk iki katında bir sürü yer vardı. Neden tamamlanmış bir bodruma ihtiyacım olsundu ki?

Fakat Philip'i davet etme hatasına düştüğünde bodrumu yaptırmam gerektiği konusunda ısrar etmişti. *Orası zindana benziyor, Nora.*

Bodrumun beton merdiveninden inerken sözlerindeki doğruluk payını fark ettim. Bodrumun duvarları tuğladandı ve tavanın gri boyası çatlamıştı. Odadaki tek ışık, ben odada yürürken hafifçe yanıp sönen tavandaki ampuldü.

Bu bodrum gerçekten zindana benziyordu.

Evininin zindana benzemesini istemezsin, öyle değil mi? demişti Philip. Ama şimdi odada etrafa bakarken bu evi seçmemin nedeninin tam olarak bu olup olmadığını merak ettim. Ne de olsa babam bodrumumuza bir zindan yapmıştı. Ama ben bodrumu çoktan hazırlanmış bir ev alacak kadar akıllıydım. Aslında burası çocukluk evimdeki bodruma çok benziyordu. Her ne kadar genelde açık tutuyor olsam da kapısında kilit bile vardı.

Derin bir nefes aldım ve bir anlığına burnuma lavanta kokusu doldu.

Kokudan kurtulmak için başımı sallayıp çamaşır makinesine gittim. Alelacele temiz forma yığınlarını çamaşır sepe-

tine koydum. Sonra hızla yukarı çıktım ve bodrum kapısını arkamdan çarptım.

Nefes nefese alnımı bodrum kapısına dayadım. Boğazımda oluşan düğümü yuttum. Neden orada lavanta kokusu aldığımı bilmiyordum. İçinde lavanta olan hiçbir temizlik malzemesi kullanmıyordum. Bana öyle gelmiş olmalıydı. Her neyse, babamın bodrumuna o kadar da benzemiyordu.

Benziyor muydu?

Arka kapıda kedinin kafasını kapıya vurduğu o tanıdık sesi duyabiliyorum. Boğazımdaki yumruyu yutkunup çamaşır sepetini yere bıraktım. Kediyi besleyecek, sonra çamaşırları kaldıracaktım. Sonra bir şeyler yemem lazımdı. Bodrumdaki panik atağımın sebebi muhtemelen kan şekeri düşüklüğüydü.

Dolaptan bir kedi maması konservesi aldım. Bu sefer domuz etliydi. Arka kapıyı açtığımda kedi bana bakıyordu. Daha önce hiçbir canlıya bakmamıştım –bir bitkiye bile– ama hoşlanmıyor değildim. Kediyi mutlu etmekten memnundum.

Kedi maması konservesini kâseye boşalttığımda kedi mutlulukla mamaya yumuldu. Bir anlığına tereddüt ettim, sonra elimi sırtında gezdirdim. Tüyleri yumuşacıktı. Yemeğin ortasında durakladı ve kafasını kaldırıp elime sürttü.

Bu gece dışarısı soğuktu. Belki de kedinin evimde kalmasına izin vermeliydim. Sadece bir geceliğine burada yalnız kalmamak hoş olabilirdi...

Hayır. *Hayır.* Tanrım, ben ne düşünüyordum? Bir kedim olamazdı. Geçmiş bana hiç mi bir şey öğretmemişti?

Elimi kedinin tüylerinden çektim. Kedi bana dikkatle baktı –bir kedi ne kadar dikkatle bakabilirse işte– ama sonra hemen yemeğe geri döndü. Hızlıca arka kapıyı kapadım, kilitledim ve akşam yemeği hazırlamaya gittim.

ON

Ertesi sabah saat yedide kalktım. (Dün gece Brady'ye yalan söylemiştim, sabah hiç ameliyatım yoktu.) Bir kahveciye uğrayıp kendime, Sheila'ya, Harper'a ve hatta Philip'e kahve aldım. Dumanı tüten sıcak içecekleri dört bardağı dengelemek için yapılan o tutuculardan birine koydular ve ilk hastamdan on beş dakika önce işe vardım.

"Kahve!" diye bağırdım boş bekleme odasına. Bu sabah *iyi* hissediyordum. Sanki önümüzdeki iki gün boyunca hiç durmadan hareket edebilirmişim gibi. "Herkese aldım!"

Harper'la Sheila danışmadaydı. Harper'ın dün akşam Sonny'yle yemeğe çıktığını hatırlayınca yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Harper! Yüzüğü görelim!"

Derken Sheila'nın bana doğru başını salladığını gördüm. Sonra Harper'ın şiş gözlerini fark ettim. Olamaz. Sanırım dün akşamki yemek planlandığı gibi gitmemişti.

"İyi misin?" diye sordum nazikçe, kahveleri masaya bırakırken.

Harper bana baktı. Mavi gözlerinin akları kan çanağına dönmüş, hokka burnu kızarmıştı. "Beni *terk etti.*"

"Ah, Harper... Çok üzgünüm..."

Gözleri yeniden yaşardı. "Beni güzel bir restorana evlenme teklif etmek için götürmemiş. Beni oraya terk etmek için götürmüş ki olay çıkaramayayım."

"Yine de olay çıkarmalıydın!"

Başını salladı. "Ne önemi var?"

"Ne önemi mi var? Önemi, ona bunu ödetmek. Ona bunu–" Harper'ın yüzündeki ifadeyi görünce yanlış kişiye konuştuğumu fark ettim. "Dinle, istediğin her erkeği elde edebilirsin. Hem artık tüm enerjini derslerine verebilirsin."

"Nora haklı," dedi Sheila. "Harper tatlım, sen muhteşemsin. Onun için fazla iyiydin zaten. Bak buraya yazıyorum, bir ay içinde onu affetmen için sana yalvaracak. Sen de hayatta olmaz diyeceksin."

Harper'ın yüzünde küçük, cesur bir gülümseme belirdi.

O sırada Philip alçak sesle ıslak çalarak ofise girdi. Philip ıslık çalmayı çok severdi. Ameliyatlarda bile ıslık çalardı. Bu huyu ameliyat hemşirelerini öfkeden deliye döndürüyordu.

"Selam." Hep birlikte ayakta dikildiğimizi ve Harper'ın yaşlı gözlerini görünce durakladı. "Burada ne oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Kızlar arasında," diye tersledim onu.

Sırıttı. "Yani regl dönemleriniz hakkında mı konuşuyorsunuz?"

Bazen onu boğasım geliyordu. "*Hayır.*"

"Sonny benden ayrıldı," diye söyleyiverdi Harper.

"Ah." Philip gerçekten anlayışlı bir ifade takınmayı başardı. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Harper. Ama daha iyi birini bulacağından eminim."

Bunu söylerken kendini işaret etmiyor olsaydı çok hoş bir hassasiyet göstermiş olacaktı.

"Buradan çekip gider misin?" diye tersledim onu.

Philip gözlerini devirdiyse de kendi ofisinin yolunu tuttu, tabii önce kahvesini aldı. Harper bir mendil alıp gözlerini sildi.

Neyse ki rimel sürmemişti. Hiç rimel sürmeden gözlerinin bu kadar güzel görünmesini nasıl sağlıyordu bilmiyordum.

"Ben iyiyim, Dr. Davis," dedi burnunu çekerek. "Yemin ederim, iyiyim."

Ona şüpheyle baktım. Hiç de iyi görünmüyordu. Ama herkes haklıydı. Harper, Sonny için fazla *iyiydi*. Ayrılmaları başına gelebilecek en iyi şeydi. Henüz bunu bilmese bile.

"Dinle," dedim. "Öğle arasında iş kredi kartını alıp kendine harika bir yemek ısmarlamanı istiyorum ve ayrıca... bir de hediye al. Şımartacak bir şey. "

Harper gözyaşlarının arasında güldü. "Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin ve *yapacaksın*."

En azından gülümsemesini sağlamıştım. Ona getirdiğim kahveyi aldı, Sheila da öyle. Ben de kendi bardağımı aldım, sonra ofisime gittim. Bunu içmek için en az on beş dakikam olacağını düşünmüştüm ama şimdi Sheila beni almaya gelmeden önce kahveyi mideye indirmek için beş dakikadan az zamanım kalmıştı.

Tahlil sonuçlarını kontrol etmek üzere bilgisayarıma giriş yaptım ama bilgisayar çok yavaştı. Beklerken telefonumu alıp yerel haber sitelerine baktım. Ana başlıklara göz atarak ekranı aşağı kaydırdım. Biri dikkatimi çekince durdum:

Yüksek Hızda Giden Aracıyla Kazan Yapan Bölge Sakini Adamın Durumu Kritik

Yazıyı hızlıca okudum. Adama ismiyle hitap edilmemesine rağmen kazanın yerini doğrulamışlardı. Bu kesinlikle Callahan'dı. O ağaca çarptığında ciddi şekilde yaralanmıştı.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Bu tamamen benim suçumdu. Tabii beni takip etmeseydi ve beni korkutmaya çalışmasaydı...

Belki de gidip onu kontrol etmeliydim. Haberde benim çalıştığım hastaneye kaldırıldığı yazıyordu. Ona çiçek götürebilirdim. Tabii ki boğazında bir tüple yoğun bakımdaysa bundan muhtemelen pek memnun olmazdı.

Kapının vurulmasıyla neredeyse sandalyemden düşecektim. Saatime baktım ve alçak sesle küfrettim. Nasıl ilk hasta çoktan gelmiş olabilirdi? Bekleme odası daha birkaç dakika önce boştu.

"Hemen geliyorum!" diye seslendim.

Sonra kapının tekrar vurulduğunu duydum. "Dr. Davis?" Bu, Harper'ın sesiydi. "Gelebilir miyim?"

Kahvemden büyük bir yudum daha aldım. "Evet, içeri gel."

Harper kapıyı araladı ve aralıktan başını uzattıktan sonra içeri girdi. "Şey, Dr. Davis... Iıı... Polis geldi, sizi görmek istiyor."

Neredeyse ağzımdaki kahveyi püskürtecektim. "Ne dedin?"

"Polis geldi." Harper ellerini birleştirdi. "Sizinle hemen konuşması gerekiyormuş."

"Ne hakkında?"

Başını sallamakla yetindi.

Kafamdan binbir düşünce geçiyordu. Polis neden gelmişti? Benimle ne hakkında konuşmak istiyor olabilirdi? Bunun Henry Callahan'la ilgisi var mıydı? 911 çağrımı takip etmişlerdi, şimdi de kaza için beni suçlamak mı istiyorlardı?

Ama tek bir şey biliyordum. Hayır diyemezdim.

"Onu içeri gönder," dedim.

ON BİR

Ofisime giren polisin sivil kıyafetli olduğunu görünce –ceketinin altında gömlek ve kravat vardı– bir tür dedektif olabileceğini düşündüm. Ayrıca dışarıdaki kaldırımda rap rap yürüyen polislerden de bir hayli yaşlıydı. Ellilerinin sonunda ya da altmışlarının başında olabilirdi; neredeyse babamın şu an olduğu yaşta. Kısacık kesilmiş saçlarının çoğu ağarmış, gömleğinin karnının üzerindeki düğmeleri hafifçe gerilmişti.

Tek yapabildiğim konuşamayacak kadar kanım donmuş hâlde oturmaktı.

"Dr. Davis?" Memur gülümsedi ama bu gönülsüz bir gülümsemeydi. Koyu renk gözlerine ulaşmamıştı. "Ben Dedektif Ed Barber."

"Merhaba," demeyi başardım.

Polis memurlardan delicesine korkuyordum. On bir yaşındayken tüm hayatımı değiştiren o günden beri. Ama o zamandan bu zamana polis memurlarıyla hiç kötü bir deneyim yaşamamıştım. Özellikle de soyadımı değiştirdikten sonra. Büyükannem beni yanına aldıktan sonra soyadımı onunkiyle değiştirmemi istemişti. Ben de hemen kabul etmiştim. En son istediğim şey

insanların bir canavarın kızı olduğumu bilmesiydi. Kaldı ki Nierling pek de yaygın bir soyadı değildi.

"Bir dakikanız var mı, Dr. Davis?" diye sordu dedektif.

"Aslında yok." Boğuluyormuşum gibi çıkan bir kahkaha attım. "Ama oturun lütfen."

Barber masamın önündeki sandalyelerden birine oturmakta tereddüt etmedi. O duvardaki diplomamı incelerken ben de kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Dün geceki trafik kazasıyla hiçbir ilgim yoktu. O tamamen Callahan'ın suçuydu. Polis buraya ne için gelmiş olursa olsun ben yanlış bir şey yapmamıştım.

Belki de başka bir olay için tıbbi fikrimi almaya gelmişti. Bu kesinlikle mümkündü. Büyük ihtimalle kendimi boş yere yıpratıyordum.

"Dr. Davis," dedi. "Amber Swanson adında bir hastanız var mı?"

Dondum. Bu, söylemesini beklediğim son şeydi. "Ne?"

"Amber Swanson. Onu ameliyat ettiniz mi?"

Masamdan bir kalem alıp masanın yüzeyine vurdum. Anlamıyordum. Dava mı ediliyordum? Neden bir dedektif buraya bunun için gelsindi ki? "İsim tanıdık geliyor."

"Apandisit ameliyatı olmuş."

Şimdi hatırlamıştım. Birkaç ay önce acilde görevdeydim ve sağ alt kadran ağrısıyla gelmişti. Muayene odasına girip zavallı Amber'ı iki büklüm bulduğumu hatırlıyordum. Neyse ki apandisiti patlamadan önce onu ameliyata almıştık. Ameliyat başarılı geçmişti ve operasyon sonrası randevusunda da keyfi gayet yerindeydi.

"Evet," dedim dikkatle. "Onu hatırlıyorum."

Barber'ın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Ne yazık ki Bayan Swanson bu sabah üç civarında öldürülmüş olarak bulundu."

"Aa!" Bir elimi ağzıma kapadım. "Aman Tanrım. Bu korkunç. O daha... Çok gençti."

"Yirmi beş yaşındaydı," dedi dedektif. "Gerçekten talihsizlik. İki gün önce kayboldu ve sonra cesedi San Joaquin Nehri'nde ortaya çıktı."

"Tanrım." Amber Swanson'ın nehirde yüzen cansız bedeninin görüntüsünü aklımdan silmek için gözlerimi kapadım. "Bu çok korkunç... Ama..." Yutkundum. "Size nasıl yardım edebilirim, Dedektif?"

"Pekâlâ," dedi, "Sadece Amber Swanson'ı en son ne zaman gördüğünüzü merak ediyorum."

Başımı salladım. "Operasyon sonrası randevusunda. Muhtemelen birkaç hafta önceydi."

"O zamandan beri onu görmediniz mi?"

"Hayır..."

Bu sorgulama beni germişti. Neden bana bunları soruyordu?

"İki gece önce neredeydiniz, Dr. Davis?"

Kaşlarımı çattım. "İki gece önce mi?"

"O gece ne yaptığınızla ilgili bana bir fikir verebilirseniz eğer..."

Ona ters ters baktım. "Amber Swanson'ın tüm doktorlarına gidip onları da bu şekilde sorgulayacak mısınız?"

Dedektif Barber yüzündeki çizgilerden çok daha genç görünen koyu renk gözleriyle bir süre beni izledi. Bu beni inanılmaz derecede rahatsız etse de gözlerimi kaçırmadım. Sonunda bana doğru eğildi.

"Mesele şu ki Dr. Davis," dedi. "Amber'ı bulduğumuzda iki eli de kesilmişti."

Biliyordu. Aman Tanrım, kim olduğumu biliyordu. Bunu söylemesine gerek bile yoktu; böyle bir açıklamadan sonra benimle ilgili araştırma yapmasının tek bir nedeni olabilirdi.

Babamın bir çalışma stili vardı. Tüm kurbanlarının cesetleri elleri kesik bulunmuştu. Babam onları kesmiş ve kemikleri bodrumumuzda bir sandıkta saklamıştı. Bu yüzden ona Eli

Becerikli demişlerdi. Kısmen bodrumun atölyesi olduğunu iddia ettiği için ama kısmen de kayıp eller yüzünden.

Barber, babam tutuklandığında polis olacak kadar yaşlıydı. Muhtemelen hatırlıyordu ama hatırlamasa bile ona bunu düşündürecek veri tabanları olduğundan emindim.

"Aaron Nierling hapishanede," dedim dikkatle. "Bunun kesinlikle benimle hiçbir ilgisi yok."

Barber başını yana yatırdı. "Eh, o sizin babanız. Bu yüzden bunun sizinle biraz ilgisi olduğunu söyleyebilirim."

Yüzümün ısındığını hissettiysem de tepki vermedim. Dedektifin istediği buydu.

"Beni daha fazla sorgulamak istiyorsanız," dedim, "bunu avukatım yanımdayken yapmanız gerekecek. Bu durumun ne kadar saçma olduğunu siz de en az benim kadar biliyor olmalısınız."

Dedektif bana uzun uzun baktı. Sanki göz kırpmama yarışması yapıyor gibiydik. O yarışmalarda her zaman çok başarılıydım.

"Dr. Davis," dedi sonunda, "genç bir kadın vücudu parçalanarak öldürüldü. Eğer bu konuda ciddiye almadığım herhangi bir şey olduğunu düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz."

Bu sözlerle birlikte homurdanarak oturduğu yerden kalktı. Ceketinin cebine uzandığında korkunç bir an için silahını çıkarıp ellerimi başımın arkasına koymamı söyleyeceğini sandım. Ama bunun yerine kartını çıkarıp masama koydu.

"Aklınıza bize yardım edebilecek bir bilgi gelirse," dedi, "beni arayın. Ne zaman isterseniz, Doktor."

Başımla onayladım. "Öyle yaparım."

Yavaşça ofisimden çıkışını izledim ve arkasından kapıyı kapadığında yeniden nefes alabildiğimi hissettim. Ama kafamın içi hâlâ uğulduyordu. Çünkü hatırladığım başka bir şey daha vardı. O dedektife söylemeye cesaret edemediğim bir şeydi ama bunu düşünmemek zordu.

Cebimden telefonumu çıkardım. Arama motorunu açıp Amber Swanson yazdım.

Evet, Aaron Nierling'in bir çalışma stili vardı. Ama belirli bir *tipi* de vardı. Yirmilerinde, koyu renk saçlı ve mavi gözlü kadınlar. Neredeyse her zaman.

Arama motoru bir sürü Amber Swanson buldu ama ben kimi aradığımı biliyordum. Haftalar geçmesine rağmen yüzünü hatırlıyordum. Sadece emin olmadığım bir detay vardı. Ama kızın fotoğrafını bulduğumda hafızam tazelendi.

Tam da hatırladığım gibiydi. Yirmilerinin ortasında. Dalgalı koyu saçları olan güzel bir kızdı. Bunların hepsini tastamam hatırlıyordum. Ama emin olamadığım şey şu an doğruca yüzüme bakıyordu.

Masmavi gözleri.

ON İKİ

26 YIL ÖNCE

Öğlen yemeği sırasında Tiffany küçük beyaz kâğıt parçalarını buruşturup onları tükürük topları hâline getirmeyi akıl etti. Bir tanesini pipetine soktu, küçük pembe dudaklarını büzdü ve pipete üfledi. Tükürük topu havaya fırladı ve Marjorie Baker'ın ince telli kahverengi saçlarının tam arkasına indi.

Marjorie elini başının arkasına, ıslak tükürük topunun saç tellerinin arasında durduğu yere attı. Ona bir şeyin vurduğunu biliyordu ama ne olduğundan emin değildi. Tiffany elini ağzına götürüp kıkırdadı. Son zamanlarda hep Marjorie'ye yapılan saldırılara hep o liderlik ediyordu. Tiffany'nin ipeksi ve uzun sarı saçları vardı ve sınıftaki tüm erkekler gizlice ondan hoşlanıyordu. Ama o erkekleri önemsemiyordu, tek önemsediği Marjorie'yle uğraşmak gibi görünüyordu. Bu, en sevdiği şeydi.

"Ben de deneyeceğim!" dedi Amanda Cutraro. Kendi pipetini aldı ve aynısını yaptı. Kısa süre sonra ikinci ıslak tükürük topu da Marjorie'nin saçına isabet etti. Üçüncü top saçından sekip kapüşonuna düştü.

En kötü kısmı Marjorie'nin tükürük toplarını bulamıyormuş gibi görünmesiydi. Kafasının arkasını yoklamasını izledik,

parmaklarıyla arıyor ama yakınlara bile gelemiyordu. Dönüp bize ters ters baktığında masa kıkırtılara boğuldu.

"Nora," dedi Tiffany, "sen de denemek ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Neden?" dedi Tiffany.

Omuz silktim. "Canım istemiyor."

Başka biri olsaydım muhtemelen Tiffany bana bunu zorla yaptırırdı. Ama Tiffany benimle uğraşmıyordu. Aramızda bir uzlaşma vardı.

Öğle yemeğinin sonunda, Marjorie tepsisini çöpe atarken bir düzineden fazla tükürük topu hâlâ saçındaydı. Birkaçını çıkarmayı başardıysa da çoğu saç tellerinin arasına yapışmıştı. Muhtemelen tüm günü onlarla geçireceklerdi.

Öğle arasından sonra Marjorie her zamanki gibi kitabını aldı ve ben de oyun alanının en sonunda tek başına okumaya giderken (ya da *paytak paytak yürürken*) onu izledim. Diğer kızlar sek sek oynamaya gidiyordu ama ben bugün onlara katılmadım. Bunun yerine Marjorie'nin oturduğu yere gittim. Bir şey demesini beklemeden yanına oturdum.

"Merhaba," dedim.

Marjorie bana baktı. "Diğer kızlar seni buraya benimle alay etmen için mi yolladı?"

"Hayır."

Sulu kahverengi gözlerini kısarak bana baktı. "O zaman burada ne yapıyorsun, Nora?"

"Her zaman tek başınasın. Konuşacak birini istersin diye düşündüm."

Marjorie homurdandı. "Benimle konuşursan diğer kızlar artık seninle arkadaş olmaz. Senin de benim gibi bir ezik olduğunu düşünürler."

"Bundan o kadar da endişeli değilim," diye yanıtladım dürüstçe.

Oturduğumdan beri ilk kez Marjorie'nin yüzünde küçük bir umut ışığı gördüm. Birinci sınıftan bu yana hiç gerçek arkadaşı olmamıştı. Her ne kadar takıldığım kız grupları olsa da benim de yakın arkadaşım olmadığını biliyordu. Belki de bu konuda bir şey olabileceğini düşünüyordu.

Bu da tam olarak düşünmesini istediğim şeydi.

"Dinle," dedim. "Tiffany'ye bugün onlarla oynayacağıma söz verdim ama bence bir ara takılmalıyız. Eğer istersen."

"Şey..." Marjorie alt dudağını ısırdı. "Gerçekten istiyor musun?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Bence iyi birisin. Diğer kızların sana kaba davranması *çok* adaletsiz."

Marjorie'nin dudaklarında mini minnacık bir gülümseme oluştu. "Peki, tamam. İstersen takılabiliriz. Ne zaman?"

"Bugün okuldan sonraya ne dersin? Birlikte eve yürüyebiliriz."

Yüzünü buruşturdu. "Bugün okuldan sonra beni annem alacak. Dişçi randevum var."

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. "Sorun değil. Yarın okuldan sonraya ne dersin?"

Şimdi gerçekten gülümsüyordu. "Tamam, olur!"

"Harika!" Dudaklarımda sahte durduğunu hissederek gülümsemesine karşılık verdim. "Ama takılacağımızı kimseye söyleyemezsin."

Kaşlarını çattı. "Söyleyemez miyim?"

"Bunu bir düşün," dedim. "Arkadaşlığımızın sır olması lazım. Başkalarına söylersen Tiffany öğrenir ve sonra beni seninle takılmaktan vazgeçirmeye çalışır. Bunu istemiyorum." Kaşlarımı kaldırdım. "*Sen* ister misin?"

Marjorie yavaşça başını salladı. "Hayır..."

"Muhtemelen ebeveynlerine bile söylememelisin," dedim. "Çünkü tüm ebeveynlerin birbiriyle konuştuğunu biliyorsun."

"Doğru," dedi ama tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

Keşke Marjorie bugün okuldan sonra buluşmayı kabul etmiş olsaydı. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. Boşboğazlık etmesinden endişelenmem gerekmezdi. "Eğer herhangi birine söylersen," dedim, "buna ebeveynlerin de dâhil, o zaman yarın takılamayız. Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul etti sonunda.

Ona güvenip güvenemeyeceğimi merak ederek gözlerine baktım. Sanırım güvenebilirdim. Marjorie Baker'ın hiç arkadaşı olmamıştı ve arkadaşı olsun istiyordu. *Umutsuzca.* Onunla takılmak istediğime inanmayı çok istiyordu. Tiffany beni ayarttığı için değil de gerçekten ondan hoşlandığım için bunu yaptığıma inanmak istiyordu.

Evet, bunun için beni Tiffany ayartmamıştı.

Bu çok daha kötü bir şeydi.

"Yarın okuldan geç geleceğim," dedim annemle babama, akşam yemeği sırasında.

"Ya?" Annem güveçten bir kaşık alıp ağzına attı. "Ne kadar geç?"

"Belki bir saat? Kütüphanede birkaç şeye bakmam lazım."

"Tamam," dedi annem. "Sadece eve dönerken araca ihtiyacın olursa beni ara."

"Ararım." Ama aslında aramayacaktım.

"Linda." Babam annemin tabağına baktı. "Gerçekten hepsini yemeyeceksin, değil mi?"

Annem kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Babamın sesi her zaman olduğu gibi sakin ve soğukkanlıydı. Ama bir sertlik vardı. "Bir ev kadar şişmanlamış olman yeterince kötü değil mi? *Apartman* kadar olmayı mı deniyorsun?"

Annemin yanakları kızardı. "Sadece çok acıktım."

"Olsun." Babam Old Fashioned'ından büyük bir yudum aldı. En sevdiği içkiydi, her akşam yemekle beraber bir kadeh içerdi. "Bu utanç verici, Linda. Artık seni toplum içine çıkarmak bile istemiyorum." Bana baktı. "Nora, bu evlendikten sonra *yapmaman* gerekenlere bir örnek."

Bu sözlerin üzerine annem tabağını alıp masadan kalktı. Mutfağa girip kapıyı arkasından kapadı. Bu, böyle kavga ettikleri ilk sefer değildi. Muhtemelen annem güvecini mutfakta, babamın göremeyeceği yerde bitiriyordu.

Annem gittikten sonra babam benim masada olduğumu unutmuş gibiydi. Kendi yemeğini yiyip Old Fashioned'ının kalanını içti. Bitirdiğinde öyle hızlı kalktı ki sandalye neredeyse devriliyordu. Anahtarlarını cebinden çıkardı, bodrum kapısını açtı ve içeriye girip gözden kayboldu. Muhtemelen gecenin geri kalanında onu görmeyecektim. Babam annemle kavga ettiklerinde her zaman oraya giderdi.

Daha güvecimin yarısını bile yememiştim ama iştahım kaçmıştı. Sessizce sandalyemden kalktım ve bodrum kapısına doğru yavaşça ilerledim. Uzanıp nazikçe kolu çevirmeye çalıştım. Tabii ki babam kapıyı kilitlemişti.

Kulağımı kapıya dayadım. Bir vızıltı sesi duydum. Bir tür mekanik testere miydi? Keşke orada neler olduğunu görebilseydim.

Kulağımı kapıyla kapı kasası arasında kalan boşluğa daha sert bastırırken lavanta kokusu neredeyse içimi bayıltacak hâle geldi. Ama bir şey daha vardı. Lavantayla birleşen başka bir koku. Bu koku...

Sanki çürümüş bir şey gibiydi.

"Nora."

Yüreğim ağzıma geldi. Annem, üzerlerinde duran bir bardakla birlikte üç boş tabak yığınını tutmuş, önümde dikiliyordu. Orada ne olduğunu duymaya çalışmıyormuşum gibi davranarak hızla bodrum kapısından uzaklaştım. Annem muhtemelen bodrum konusunda bu kadar meraklı olmayı kesmemi söyleyecekti.

Bunun yerine, "Bulaşıkları yıkamama yardım et," dedi.

"Tamam," diye kabul ettim. Ellerimi sıkıp yumruk yaptım. "Sence babam ne zaman o kitaplığı yapmayı bitirecek?"

Annem bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum."

"Ama–"

"*Bilmiyorum* dedim, Nora."

Annemin peşinden mutfağa doğru giderken ayaklarımı yere vurdum. Babamın bodrumdaki atölyesi hakkında neden bu kadar ketum olduğunu anlamıyordum. Neden orada ne yaptığını göremiyordum?

Sonuçta belki de ona yardım edebilirdim.

ON ÜÇ

GÜNÜMÜZ

Bugün ameliyatım olmadığı için memnundum çünkü Dedektif Barber'ın ziyaretinden sonra konsantre olmak imkânsızdı. Tek düşünebildiğim Amber Swanson'dı. Ve bunu ona kimin yapmış olabileceği.

Tesadüf olabilirdi. Tanrım, öyle olmasını umdum. Ama hiçbir zaman tesadüflere inanmamıştım.

Fakat babam olamazdı. O *hapisteydi.* Müebbet hapsinde. *On sekiz kez* müebbet.

Saat beş civarında mola vermek için tuvalete gittim. Zemin katta ortak tuvalet mevcuttu ama sadece dördümüzün kullandığı kendi tuvaletimiz de vardı. Kendimi içeri kilitleyip yüzüme su çarptım. Yansımama baktığımda koyu renk gözlerim kan çanağına dönmüştü.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. *Her şey yoluna girecek. Ben yanlış hiçbir şey yapmadım.*

Gözlerimi açtım ve yüzüme bir kere daha su çarptım. Sonra ellerime biraz sabun sıktım. Ama daha köpürtemeden sabunun kokusu burun deliklerimi doldurdu. Ve öğürdüm.

Lavantalıydı.

Aniden öfkelenerek el sabunu şişesini aldım. Tuvaletin kapısını hızla açtım ve Philip'in ofisine giden koridordan geçtim. Kapıyı vurdum, sonra cevap beklemeden açtım. Masasında oturmuş bilgisayarında yazı yazıyordu, beni görünce gözleri açıldı.

"Bu ne?" diye tersledim onu sabun şişesini kaldırarak. Şişeyi yüzüne salladım.

Kaşlarını çattı. "Sabun?"

"*Lavantalı* sabun!"

Tek omzunu kaldırdı. "Yani?.."

"Nereden çıktı bu?"

"Ben sipariş ettim." Başını salladı. "Tuvalet için sabuna ihtiyacımız vardı. Anlamıyorum. Sorun nedir?"

Dişlerimi sıktım. "Lavantadan nefret ederim. Sana daha önce söylemiştim."

"Bana bunu söylediğini hiç hatırlamıyorum."

"Kesinlikle söyledim."

"Tanrı aşkına, Nora." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Alt tarafı *sabun*. Sakin ol."

Sabun şişesini onun çöp kutusuna attım, çarpmanın etkisiyle kutu sarsıldı. "Ben yarın başka bir sabun getiririm. Eğer ne almaman gerektiğini hatırlayamıyorsan bir daha sabun alma. Tamam mı?"

Kapıyı arkamdan çarparak Philip'in ofisinden çıktım. Belki biraz fazla tepki vermiş olabilirdim. Tamam, birazdan daha fazla. Ama lavantadan her şeyden çok nefret ediyordum. O sabunun kötü kokusu yüzünden hâlâ midem bulanıyordu. Ondan kurtulmak için hemen duş almam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Genelde ofiste son kalan ben olurdum ama bugün hızlıca evrak işlerimi halettim ve son hastamla işim biter bitmez odamdan çıktım. Bekleme alanına girdiğimde Harper'la Sheila montlarını giyiyordu.

"Hey, Nora," dedi Sheila. "Harper ve ben içki içmeye gidiyoruz, Sonny'nin nasıl bir pislik olduğundan bahsedeceğiz. Gelmek ister misin?"

Normalde onlarla gitmek isterdim. Harper'a destek vermek ve bu küçük problemin tıp eğitimi yolunda onu tökezletmediğinden emin olmak isterdim. Ama Sheila ve Harper'la barda oturup *erkekler* kadar sıradan bir konuyu önemsiyormuş gibi davranmak... Bu akşam bunu yapamazdım.

"Üzgünüm," dedim. "Eve gitmem lazım."

Harper kaşlarını çattı. "Hâlâ o hasta yüzünden kötü mü hissediyorsunuz? Şu ölen hasta."

Tabii ki dedektif gittikten sonra onlara Amber Swanson'ı anlatmıştım. Mecburdum. Ama Amber Swanson seri katil babamın eskiden *kurbanlarına* yaptığı şekilde öldüğü için benim de bir şüpheli olduğum kısmını atlamıştım. Bu ofiste hiç kimse Nora Nierling olarak doğduğumu bilmiyordu. Ve asla bilmeyeceklerdi.

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledim. "Ama size iyi eğlenceler."

Sheila ve Harper hayal kırıklığına uğrasalar da daha fazla ısrar etmediler. Ben onların patronuydum, yani bu tuhaf olurdu. Ayrıca çok eğlenceli biri değildim. Kendimle ilgili o kadarını biliyordum. Bensiz daha iyi zaman geçirirlerdi.

Arabama bindiğimde onlara söylediğim gibi eve gitmeye niyetliydim. Ama sonra kendimi yolu değiştirirken buldum. Üç gün içinde üçüncü kez Christopher's barına gidecektim. Ama bu sefer Old Fashioned istemiyordum.

Karanlık bara girdiğimde içki hazırlayan Brady'yi hemen gördüm. Kokteyl karıştırıcıyla bir şey yapıyordu ve ortaya çıkan kol kaslarını görebiliyordum. Hafifçe içim ürperdi. Uzun süredir kendimi mahrum ediyordum ama şu an buna ihtiyacım vardı.

Beni gördüğünde yüzünün aydınlanması çok hoşuma gitti. Müşterisiyle işi biter bitmez yanıma geldi. "Bir Old Fashioned daha?"

Bana ödünç verdiği şemsiyeyi tezgâhta kaydırırken gözlerine baktım. "İşten ne zaman çıkacaksın?"

Yüzünde şaşkın bir sırıtış belirdi. "Bir saat içinde."

"Güzel."

"Yani..." Bir kaşını kaldırdı. "O zaman sonunda seni yemeğe çıkarmama izin vereceksin?"

Başımı salladım. "Hayır. Senin evine."

Gülümsemesi hafifçe soldu. Benimle tek gecelik bir ilişkiden fazlasını umduğu için üzülmeli miydim yoksa gururum mu okşanmalıydı bilmiyordum. "Ah..."

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz."

"Hayır," dedi hemen. "İsterim. *Kesinlikle.* Ama önce bir şey yemek istemez misin ya da?.."

"Hayır. Direkt senin evine gitmek istiyorum."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Tamam o zaman. Şey... Burada biraz bekle."

"Bir saat," dedim.

"Doğru. Bir saat. Bir yere kıpırdama, tamam mı?"

Sonunda bana Old Fashioned hazırlamasına izin verdim ama kendisi ısmarlamak için ısrar etti. Sonraki bir saati içkimi yudumlayarak geçirdim, telefonumda internette geziniyormuş gibi davranıyordum fakat aslında göz ucuyla Brady'yi izliyordum. Barda yoğun bir akşamdı ve ilgilenmesi gereken çok müşteri olduğundan yanıma pek fazla uğrayamıyordu ama birkaç dakikada bir benimle göz göze gelip sırıtıyordu.

Brady'yle ilk randevumuza dair bir anı aklıma geldi ki bu milyonlarca yıl önceymiş gibi hissediyordum. Tam bir randevuydu. Bembeyaz bir gömlek giymiş ve hatta kravat takmış hâlde tek kişilik odamın kapısına gelmişti. Kravatla rahatsız hissettiği belli oluyordu, bu yüzden beni götürdüğü İtalyan

restoranına oturduktan kısa süre sonra eğilip ona, "Kravatını çıkarmak ister misin?" diye sormuştum.

"Ah..." Parmakları otomatik olarak kravatın düğümüne gitmişti. "Kravatla ilgili bir problem mi var?"

"Sadece ondan nefret ediyormuş gibi görünüyorsun."

"Ben..." Kravatı çekiştirmişti. "Evet. Haklısın. Ondan nefret ediyorum."

"O zaman neden taktın?"

"Seni etkilemek istedim." Utanarak gülümsemişti. "İşe yarıyormuş gibi hissetmiyorum."

Ama işin komik yanı işe *yaramasıydı*. Son randevuya çıktığım çocuk tişört ve kot pantolon giyip gelmişti. Bunun yanlış bir tarafı yoktu ama Brady'nin çaba harcamasını sevmiştim. Beni etkilemek istediği için rahatsız olmasına rağmen kravat takmasını sevmiştim. Çoğu üniversiteli erkek bununla uğraşmazdı. "Bence düşündüğünden daha çok işe yarıyor. Ama yine de onu çıkarabilirsin."

"Hayatta olmaz," demişti. "Eğer işe yarıyorsa kravat kalacak."

Sevimliydi. Ondan *gerçekten* hoşlandığımı hatırlıyordum. S ile başlayan kelimeye yaklaşacak kadar değildi ama birinden hoşlanmam ne kadar mümkünse ondan o kadar hoşlanmıştım.

Peki neden ondan ayrılmıştım? Gerçekten hatırlayamıyordum. Bu beni deli ediyordu.

Bir saat dolup Brady'nin yerine bakmak üzere başka bir barmen geldiğinde oturduğum yerden neredeyse zıplayarak kalktım. Brady ellerini kotuna silerek yanıma geldi. "Hazır mısın?"

Başımla onayladım. "Buradan ne kadar uzakta yaşıyorsun?"

"On dakika. El Camino'nun hemen orada."

Bir an için beni arabayla evine götürüp sonra buraya geri getirip getiremeyeceğini sormayı düşündüm. Ama hayır. Arabam yanımda olsun istiyordum.

"Seni takip edeceğim," dedim.

"Tabii," dedi. "Bana numaranı ver."

Gözlerimi kıstım. "Numaramı mı? Ne için?"

"Evimi bulamama ihtimaline karşı birbirimize numaralarımızı vermeliyiz."

Telefonumu çantama koydum ve çantayı koruyucu bir şekilde göğsüme bastırdım. "Seni bulabilirim. Zor olmaz. Beyin ameliyatı değil ya."

"Hımm. Sanırım bulursun."

"Evet, öyle." (Beyin cerrahı olmayı düşünmüştüm ama kafatasını kesmekten, karın kesmekten hoşlandığım kadar hoşlanmıyordum.)

İç çekti. "Telefon numaranı almamı istemiyorsun. Anlıyorum. Ama en azından sana numaramı vereyim. Olur mu?"

Peki. Telefonumu çantamdan çıkardım ve telefon numarasını söylemesine izin verdim. Adını kaydederken yanlışlıkla numaraya tıklamamaya dikkat ettim çünkü o zaman o da benim numaramı alırdı. Onu asla aramayacaktım.

Barın on dakika güneyinde, tam San Jose sınırında oturuyordu. Mahallesi sessizdi ama biraz köhne görünüyordu. Evler yıkık dökük tü, bahçelerin neredeyse hepsi aynı şekilde bakıma muhtaçtı. Neyse ki Philip'inki gibi havalı bir arabam yoktu yoksa çalınmasından endişe ederdim.

"Buraya park etmem uygun mu?" diye sordum Brady'ye, onunkinin arkasından duran arabamdan inerken.

"Evet. O konuda endişelenme."

Önüne park ettiğimiz küçük eve baktım. Eski, kirli beyaz bir evdi; soyulan boyası ve pencerelerinden birine çakılmış tahtalarla aynı bloktaki diğer evler kadar yıkık dökük tü. Ön veranda nazikçe hareket eden bir sallanan sandalye vardı. Bir anlığına boş olduğuna emindim. Ama sonra sandalyedeki bir deri bir kemik vücudun hatlarını fark edebildim. Ak saçlar ay ışığında parlıyordu.

Brady selam vermek için elini kaldırdı. "Merhaba, Bayan Chelmsford."

İskelet sağ elini kaldırdı ama tek kelime etmedi. Dışarısı o kadar soğuk olmasa da ürperdim.

"Bayan Chelmsford evin sahibi," diye açıkladı Brady arkaya doğru yürürken. "Ama pek kendinde değil ve ben yeğeniyle kira anlaşması yaptım. Çoğu zaman sadece verandada oturuyor. Neyse ki benim kendi girişim var."

Verandada ileri geri sallanan o yaşlı kadınla ilgili neyin beni bu kadar gerdiğini bilmiyordum. Belki de sessiz sakin olmasıydı. Selam vermek için elini kaldırmasa ölü olduğuna inanırdım.

Brady sineklikli kapıyı açtı, sonra anahtarını asıl kapının kilidine soktu. İçeride merdiven vardı ve Brady karanlık, dar merdivene doğru onu izlemem için elini salladı. Genelde klostrofobik değildim ama ön kapısına vardığımızda rahatladım.

Brady'nin dairesi küçüktü ki evin boyutunu düşününce bu şaşırtıcı değildi. Eski bir kanepeyle ikinci el gibi görünen bir koltuğun olduğu küçük oturma alanına girerken etrafa baktım. Brady yüz ifademi izliyordu.

"Boşanırken bana en iyi mobilyalarımız kalmadı," dedi. "Aslında hiçbir şey kalmadı."

"Önemli değil," dedim. Ve önemli değildi.

"Sana evi gezdireyim." Brady salonu işaret etti. "Burası salon. Belli olduğu üzere. Mutfak şurada. O sağdaki oda benim yatak odam. Banyo onun hemen yanında." Homurdandı. "Şimdi keşke benim evime gitseydik diye düşünüyorsundur."

"Hayır, düşünmüyorum."

"Doğru. Çünkü o zaman nerede yaşadığını öğrenirim."

Tam üstüne bastığı için yüzümü buruşturdum. Bu tek seferlik bir şeydi. Telefon numaramı almasını istemediğim gibi kapımda belirmesini de istemiyordum.

"Sorun değil," dedi. "Gerçekten."

Koridorda, kapalıymış gibi görünen başka bir kapıyı başımla işaret ettim. "Bu oda ne?"

Bir an tereddüt etti. "Orası benim çalışma odam. Eskiden girişim şirketinde çalışırken kullanıyordum." Boğazını temizledi. "Sana içecek bir şey getireyim mi? Su?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bira? Ya da..." Buzdolabını açıp içine baktı. "Biraz votka ya da başka bir şey olabilir."

Mutfağa gidip elimi omzuna koydum. Alkol arayışının ortasında durdu, buzdolabını kapadı ve dönüp bana baktı. Gözlerime bakarken bir anlığına göğsünün şişip indiğini gördüm.

Sonra eğilip beni öptü.

ON DÖRT

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Üzerimizi kısmen örten kaşındırıcı battaniyenin altında, Brady'nin yamru yumru çift kişilik yatağında onun yanında nefes nefese yatıyordum. Ona baktığımda bana o şapşal gülümsemesiyle karşılık verdi, benim gülümsememin de aynı olduğundan emindim. Tüm yaşananlardan biraz afallamış durumdaydım.

"İyi miydi?" diye sordu.

"Çok iyiydi," dedim. "Gelişmişsin."

Kahkaha attı. "Üniversiteden beri mi? Öyle olmasını umuyorum."

Benim için ne kadar uzun zaman olduğunu ona itiraf etmek istemiyordum. Üniversiteden beri başka erkeklerle de çıkmıştım ama çok değildi. Kolunu etrafıma dolayıp beni göğsüne çekmesine izin vererek ona sokuldum. Acaba fazla dikkatli mi davrandım diye merak ediyordum. Belki de numaramı almasına izin vermek çok kötü bir fikir değildi. Bu performansı bir ya da iki kere tekrar etmek için. Ya da on kere.

"Bu gece seni gördüğüme çok sevindim," diye mırıldandı saçıma doğru. "Geçen geceden sonra bir daha asla gelmeyeceğine emindim."

"Geldiğime sevindim." Başımı kaldırıp ona baktım. Kirli sakalı çok koyulaşmıştı. "Geçen akşam bara geldiğimde beni tanıman ne kadar zamanını aldı?"

"Yaklaşık iki saniye."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bence çok farklı görünüyorum."

"O kadar da değil. Neyse, unutması zor birisin."

Bununla tam olarak ne kastettiğini bilmiyordum. Bu bir iltifat mıydı? Sonumuzun burası olduğunu düşününce sanırım öyleydi. Unutulmaz olma fikri hoşuma gitmiyordu. Hastalarımın beni hatırlamasına memnun olurdum ama üniversitede sadece kısa süre tanıdığım bir erkeğin beni hemen hatırlaması biraz rahatsız ediciydi.

Brady rahatsızlığımı hissetmiş olmalıydı çünkü sözlerine devam etti, "Sadece bugüne kadar çıktığım en havalı kızmışsın gibi hissediyorum."

"Çıktığın en havalı kız mı? Artık uydurduğunu biliyorum..."

"Öylesin!" diye ısrar etti. "Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmadım. Sende farklı bir şey var."

Bende farklı hiçbir şey yoktu. En azından tanıdığım birine söyleyebileceğim bir şey. Brady için her zaman sadece Nora Davis'tim. Geçmişimi asla öğrenmemişti. Asla da öğrenmeyecekti.

"Ayrıca," diye ekledi, "bugüne kadar randevuya çıktığım en güzel kızsın."

Güldüm. "Evet, tabii."

"Öylesin." Omzumu sıktı. "Sen ve Laurie Strode benim en iyi ilk ikimsiniz."

Laurie Strode? Laurie Strode da kimdi? Adını hiç duymamıştım...

Ah, hayır.

Brady'den neden ayrıldığımı hatırladım.

Vücudumun gerildiğini hissetmiş olmalıydı. Parmaklarıyla çeneme dokundu. "Nora?"

Yatakta oturdum ve yere uzanıp yeşil forma üstümü bıraktığım yerden aldım. "Banyoyu kullanmam lazım."

Brady de doğruldu, forma üstümü, iç çamaşırımı ve sonra pantolonumu giymemi izledi. Pantolonumun ipini bağlarken bana kaşlarını çattı. "Gidiyor musun?"

"Yarın ameliyat için erken kalkmam lazım."

"Evet, ama..." Battaniye kaslı göğsünden düşünce bir an kalmak çekici geldi. "O kadar geç değil. Biraz daha kal. Pizza ya da başka bir şey sipariş ederiz."

"Sanmıyorum."

"Çin yemeği?"

"Üzgünüm." Yatak odasında etrafa bakınarak ayakkabılarımı aradım, sonra onları ön kapıda bıraktığımı hatırladım. "Sadece çok yoğun bir programım var."

Tekrar itiraz etmesine fırsat vermeden hızla banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapadım.

Kapı koluna bakıp küçük bir kilit buldum. Her ne kadar Brady'nin içeri girmeye çalışma ihtimalinin düşük olduğunu düşünsem de kilidi çevirdim. Neyi yanlış yaptığını bulmaya çalışarak yatakta oturmaya devam ettiğinden emindim. Ama bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Tek başıma.

Aynada görüntümü kontrol ettim. Mutfak ve yatak odası arasında bir noktada topuzumu açmıştım ve siyah tutamlarım her yana dağılmıştı. Neyse ki bozulacak bir makyaj yapmamıştım ama kesinlikle darmadağınık görünüyordum. Yüzüme biraz su çarptım ve derin bir nefes aldım.

Laurie Strode. Tabii ki.

Laurie Strode, *Cadılar Bayramı* filminde Jamie Lee Curtis'in canlandırdığı karakterdi. Hani şu beyaz maskeli adamın bebek bakıcısını öldürmeye çalıştığı, Michael Myers'ın oynadığı film. O filmi üniversitede Brady'yle birlikte izlemiştim çünkü o seviyordu. Sonra *Cadılar Bayramı* filmlerinin geri kalanını

izlemiştik. 13. Cuma'yı. Elm Sokağı'nda Kâbus'u. Katil filmlerini seviyordu.

Sonra ben de onları sevmeye başlamıştım. Günün en sevdiğim kısmı Brady'yle onun dairesinde sarmaş dolaş oturup aktörlerin dövülerek öldürülmesini izlemekti. Muhtemelen bu hayatımdaki gelmiş geçmiş en iyi ilişkiydi. Daha önce hiç başka birine bu kadar bağlanmıştım.

Şu anda tam olarak ne zaman ondan hoşlanmayı bıraktığımı hatırlıyordum.

Cumartesi gecesiydi. Bir kostüm partisine davetliydik ama kostüm seçme işini son dakikaya bırakmıştık. Büyük ihtimalle seksi bir kedi ya da o tür bir şey olarak gitmeyi planlamıştım. Brady dolabında korkutucu maskeler olduğu konusunda ısrarcıydı. Eskiden, *Cadılar Bayramı* zamanlarından kalma olduğunu söylemişti.

Gerçekten de dolabının dibinde sakladığı yarım düzine kadar maske vardı. Jason'ın hokey maskesini çıkardığında gülmüştüm. Freddy Krueger maskesini çıkardığında da. *Daha korkmadın mı?* diye takılmıştı bana.

Ve sonra yığından başka bir maske çıkarmıştı. Onu yüzüne tuttuğunda içim ürpermişti. *Bu da ne?*

Bu benim yaklaşık on yıl önceki Cadılar Bayramı maskem, demişti. *Oregon'daki seri katili hatırlıyor musun, tüm o kadınları öldüren ve ellerini kesen katil? Eli Becerikli?*

İşte o zaman neye baktığımdan tam olarak emin olmuştum. Brady'nin *babamın yüzünü taşıyan* bir Cadılar Bayramı maskesi vardı. Tabii ki, neden o kadar şaşırmıştım ki? Bütün ilişkimiz kadınların ölümüne dövülmesini izleyerek geçmemiş miydi? Babamın hayatının kurgu versiyonuydu.

O eski maskeye bakarken midem bulanmış, partiye gitmemek için bir bahane uydurmak zorunda kalmıştım. Ertesi gün de Brady'den ayrılmıştım. Üniversitenin geri kalanında onu her gördüğümde yolumu değiştirmiştim.

Tanrım, bunu nasıl unutabilmiştim? Zihnimden uzaklaştırmış olmalıydım. Brady'yle ayrıldıktan sonra bir daha asla korku filmi izlememiştim. Bir daha asla eskisi gibi olmamıştı.

Hâlâ katil filmleri izleyip izlemediğini merak ettim. Eskiden olduğu gibi o filmleri hâlâ sevip sevmediğini.

Babamın yüzü olan maskeyi hâlâ saklayıp saklamadığını.

Titrek bir nefes alarak banyodan çıktım. Yatak odasının kapısı kapalıydı, çıkarken ben mi kapamıştım? Hatırlayamıyordum. Brady'ye gideceğimi söyleme niyetiyle elimi kapı koluna koydum. Ona en azından bu kadarını borçluydum. Ne de olsa yanlış bir şey yapmamıştı.

Ama kapı kolu dönmedi. Yatak odasının kapısı kilitliydi.

Kaşlarımı çattım ve yeniden denedim. Neden Brady kendini yatak odasına kilitlemişti ki? Çok tuhaftı.

"Nora? Ne yapıyorsun?"

Hızla kafamı kaldırdım. Brady önceki tişörtüyle kot pantolonunu giymiş, yanımda dikiliyordu. Kaşları şaşırmış gibi çatılmıştı. "Ben de şimdi yatak odasına geri dönüyordum," dedim.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Yatak odası orada. Burası benim çalışma odam, unuttun mu?"

"Ah."

Burnundan güldü. "Sanırım bu küçücük dairede kaybolan ilk kişi sensin."

"Evet..." Kilitli kapıya tekrar baktım, birden midem bulandı. "Neden çalışma odanı kilitliyorsun ki?"

Omzunu silkti. "Orada mali belgelerim var. Sadece... Onları güvende tutmak için."

"Anladım..."

Brady'nin gözlerini kaçırdığını fark etmemem mümkün değildi. Bana yalan mı söylüyordu? Bu kilitli odada başka bir şey mi vardı? Başka birinin görmesini istemediği bir şey?

Büyüdüğüm evdeki kilitli bodrumu hatırladım. O kilitli kapının ardından çıkan şeyi.

Ama bu tamamen farklı bir durumdu. Tanrı aşkına, insanlar evlerindeki odaların kapılarını kilitlerdi. Bu onların psikozlu seri katiller olduğu anlamına gelmiyordu. Hem Brady gayet iyi birine benziyordu. Bundan emindim.

Aşina olduğum o eski kan ve çürümüş et kokusunu almaya çalışarak burnumdan derin bir nefes aldım.

Hayır. Hiçbir şey yoktu.

Lavanta bile.

"Her neyse," dedim Brady'nin yanından geçip oturma odasına doğru yürürken. Çantam mutfak tezgâhının üstünde bıraktığım yerdeydi ve ayakkabılarım da oturma odasına atılmıştı. Ayakkabılarımı yeniden ayaklarıma geçirdim. "Ben artık gidiyorum."

"Seni arabana kadar geçireyim."

"Gerek yok."

Başını salladı. "Burası çok da tekin bir mahalle değil. Seni arabana kadar geçirirsem daha iyi hissederim."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Seni arabana kadar geçirmemi istememenin bir *sebebi* var mı?"

Montumu giyerken durup Brady'ye baktım. Yüzünde kırgın bir ifade vardı. Pislik gibi davrandığımı fark ettim. Bu gece güzel zaman geçirmiştik ama şimdi aniden onu bırakıp gidiyordum. Bunu hak edecek bir şey yapmamıştı. Bana iyi davranmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Hem yatak odasında yaptığı şey...

"Tamam," dedim. "Gidelim."

Brady mutfak tezgâhından anahtarlarını alıp cebine koydu. Sonra peşimden merdivenden inip giriş kapısından dışarıya kadar geldi. Bu süre boyunca tek kelime etmedik ama arkamdaki ayak seslerini duyabiliyordum.

Buraya geldiğimizde hava karanlık olmasına rağmen şu an daha karanlık görünüyordu. Mahalle iyi aydınlatılmamıştı. Evin önüne baktığımda ilk başta o yaşlı kadının hâlâ sandalyesinde

sallandığını sandım ama sonra sandalyenin boş olduğunu fark ettim. Rüzgârdan sallanıyor olmalı.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de Brady benimle arabaya kadar geldiği için memnundum. Hatta arabanın etrafından dolanıp kapımı açtı. *Benim* arabam olmasına rağmen. Biri onu iyi yetiştirmişti.

Bu bana yine ilk randevuda taktığı o kravatı düşündürdü. Ne kadar çok çabalamıştı. Bu neredeyse kalmak istememe neden olacaktı.

"Nora," dedi.

Şoför koltuğuna oturup ona baktım. "Evet?"

"Bu gece gerçekten iyi zaman geçirdim," dedi.

"Ben de."

Dudağının kenarını ısırdı. "Acaba?.." Soruyu bitiremedi bile. Cevabı biliyordu. "Bak, sende numaram var. Nerede çalıştığımı ve nerede oturduğumu biliyorsun. Yani... Ne zaman istersen... Ben buradayım. Biliyorsun."

"Tamam," diye mırıldandım. İkimiz de onu aramayacağımı biliyorduk. "Hoşça kal, Brady. Teşekkürler."

Nefesini bıraktı. "Peki..."

Kapıyı kapadım, sonra motoru çalıştırdım ve yola çıktım. Arkama bakmadım ama dikiz aynasına göz attığımda Brady hâlâ sokakta onu bıraktığım yerde duruyordu.

Beni izliyordu.

ON BEŞ

Yirmi dakika sonra garajdan kendi boş evime girdim. Ahşap zeminde attığım her adımda ayak seslerim odada yankılanıyordu.

"Tatlım, ben geldim!" diye bağırdım.

Daha ileri gidemeyerek antrede dikildim. Gözlerimi kapayıp başka bir hayatı düşledim. Bu kelimeleri söylediğimde başka biri –Brady gibi biri– beni karşılamaya gelebilirdi. Kollarını etrafıma sarıp akşam yemeğini fırında sıcak tuttuğunu söyleyebilirdi.

Bu saçma hayalleri bir kenara bırakıp mutfağa gittim. Midem acı verici şekilde gurulduyordu. Belki de ne olursa olsun Brady'nin o pizzayı sipariş etmesine izin vermeliydim. Bir saat daha orada kalsam ne olurdu ki? Güzel olabilirdi...

Hayır. Gitmekte haklıydım. Onunla birlikteyken olduğum kişiden hoşlanmamıştım. Beni *korkutmuştu.*

Dizüstü bilgisayarım dün gece bıraktığım yerde, mutfak tezgâhının üstünde duruyordu. Her ne kadar açlıktan ölüyor olsam da doğruca bilgisayarıma gittim. Ekranı açıp Google arama motoruna girdim. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen Brady Mitchell yazdım.

Bir daha onu asla görmeyeceğimi düşününce bu yaptığı çok amaçsızsı. Sosyal medyada minimum ölçüde varlık gösterdiğini görmek rahatlatıcıydı. Bir alışveriş merkezinde etrafa ateş açmakla ilgili çılgınca şeyler Tweet atmamıştı. Hatta bir Twitter hesabı varmış gibi görünmüyordu. Sadece Facebook hesabı vardı ve profiline tamamen hoş, normal bir vesikalık fotoğrafını koymuştu. Ama benim görebildiğim sadece bu kadardı çünkü profili gizliydi.

Aslında gizli olması mantıklıydı çünkü Brady *iyi* biriydi. Belki de evinden o şekilde kaçmakla büyük bir hata yapmıştım. Ama eğer istersem onu arayabilirdim. Telefonuma uzanmıyor oluşum durumu açıkça gösteriyordu.

Brady'yle ilgili araştırma yaptığım arama penceresini kapayıp yeni bir arama çubuğu açtım. Bu sefer farklı bir isim yazdım: Amber Swanson.

Çıkan ilk internet sitesinde bir haber makalesi vardı. *Yirmi beş yaşındaki banka memuru San Joaquin Nehri'nde bulundu.*

Hızlıca detaylara göz attım. Çoğu dedektifin bana söylediği şeylerdi. Amber'ın cesedi sabahın erken saatlerinde birkaç genç tarafından bulunmuştu. En son iki gün önce görülmüş ve o zamandan veri işe gitmemişti. Adli tabip yaklaşık bir gündür ölü olduğunu belirtmişti.

Yani kaybolması ve ölümü arasında bir yerde esir tutulmuştu. Canlı olarak.

Makalede ayrıca cesedin elleri kesilmiş şekilde bulunduğundan da bahsediyordu. Ama Aaron Nierling'le ilgili herhangi bir bağlantıdan bahsetmiyorlardı. Neden bahsetsinlerdi ki? O hapisteydi. Şartlı tahliye şansı olmadan on sekiz kez müebbet hapis cezası almıştı.

Bu bir tesadüftü. Dışarıda mide bulandırıcı şeyler yapan bir sürü hastalıklı insan vardı.

Gözlerimi yumup Amber'ı hatırlamaya çalıştım. Ameliyatından önce pek kendinde değildi ama kontrol randevusunda

çok tatlıydı. Henry Callahan gibi o da hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmişti. *Harika iş çıkardınız, Dr. Davis. Yara izi de çok küçük! Kesinlikle bikinimin altına saklayabilirim.*

Callahan'da olduğu gibi kameraları kullanmak yerine açık ameliyat yapmaya karar vermiştim. Seçme hakkım olduğunda tercihim her zaman oydu.

Amber'ın sosyal medya profillerine giden başka bir linke tıkladım. Gözünde Ray-Ban gözlüğü, üzerinde bikinisi, sahilde otururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Kameraya gülümsüyordu. Çok genç ve mutlu görünüyordu. Daha yaşayacak uzun bir hayatı vardı.

Umarım bunu ona yapanı yakalarlardı. Umarım o kişi yıllarca hapis yatardı.

Arka kapıdan ses geldiğini duydum. Yine o kediydi. Bilgisayarımı kapadım ve kalkıp bir konserve kedi maması aldım. Bu seferki biftekliydi. Saat geç olmuştu, zavallı şey açlıktan ölüyor olmalıydı.

Pat.

"Tamam, geliyorum!" diye seslendim. Beni anlayabileceğinden değildi. Her ne kadar bu kedi bazen çok zeki görünüyor olsa da kedilerin neyi anladığıyla ilgili bir fikrim yoktu.

Konservenin kapağını açtım ve kapağı çöpe attım. Arka kapıyı hızla açtım ve...

Hiçbir şey yoktu. Kedi yoktu.

Karanlık arka bahçeme baktım. Hiçbir şey göremiyordum. Dışarı bir adım attım ki bunun otomatik lambayı tetiklemesi gerekiyordu ama öyle olmadı. Patlamış mıydı? En son ne zaman gece arka bahçeye çıktığımı hatırlamıyordum.

Karanlık bahçede durup etrafı dinledim. Miyavlama duymadım.

Hiçbir şey duymadım.

"Merhaba?" dedim. "Kedi?"

Çıt yoktu.

Eve girip kapıyı arkamdan kapadım. Sonra kilitledim. Ön kapıda üst kilit vardı ama arka kapıda hiçbir şey yoktu. Arka kapı tekmelenerek açılabilecekken önde ekstra bir kilit olması biraz aptalca görünüyordu. Ama çok güvenli bir mahallede oturuyordum. Brady'nin yaşadığı yer gibi değildi.

Kedi maması konservesini mutfak tezgâhına bırakıp kollarımı etrafıma sardım. Dışarısı soğuktu. Yakında kış gelecek ve sıcaklık geceleri dört derecelere düşecekti.

Oregon'da hava çok daha soğuktu. Evimizin bodrumu hep buz gibiydi. Öyle olmasaydı koku çok daha kötü olurdu ve daha kısa sürede fark edilirdi. Lavantayı bile bastırırdı.

Mutfak zeminine baktım ve o anda arka kapıdan birkaç adım ötede bir mektup gördüm. Sanki biri kapının altından atmış gibi orada duruyordu. Neden biri arka kapımın altından bir mektup atsındı ki?

Eğilip yerden mektubu aldım. Hemen gönderen kısmındaki tanıdık ismi gördüm:

Aaron Nierling.

Hayır.

Bu nasıl olabilirdi? Evet, bana her hafta mektup gönderiyordu. Ama onlar posta kutusuna geliyordu. Mektupları hapishanenin posta kutusuna koyuyor olmalıydı ve sonra mektuplar bana iletiliyordu. Arka kapımın altından atılmıyorlardı. Bu asla olmaması gereken bir şeydi. Ayrıca her ne kadar üzerinde gönderenin adresi ve bir damga olsa da zarfta posta mührü yoktu.

Mutfak masasındaki sandalyelerden birine çöktüm. Mektubu tutan elim titriyordu. Bu olayın hiçbir mantıklı yanı yoktu.

Gerçi abartıyor olabilirdim. Belki de mektup her zamanki gibi posta kutuma gelmişti. Yığını mutfak masasına bırakırken bu mektup yere düşmüştü. Şimdiye kadar fark etmemiştim. Ve belki de bir şekilde üstüne posta mührü basmayı unutmuşlardı.

Bu mümkündü. Çok uzak bir ihtimaldi ama mümkündü.

Buna inanmak zorundaydım çünkü diğer türlüsü akla getirilemeyecek kadar korkutucuydu.

Tekrar dizüstü bilgisayarıma uzandım. Aklımdan Cezaevleri Genel Müdürlüğü'nün URL'sini yazdım, daha önce pek çok kez yazmıştım. Menüye girdim ve bir federal mahkûmu bul seçeneğine tıkladım. Ellerim tir tir titriyordu, Aaron Nierling adını yazmak için üç kere denemem gerekti.

Sadece tek bir girdinin çıkmasına yetecek kadar nadir bir isimdi:

İsim:	**Aaron Nierling**
Yaş:	**67**
Irk:	**Beyaz**
Cinsiyet:	**Erkek**
Çıkış Tarihi:	**Yok**
Yer:	**Oregon Devlet Hapishanesi**

Cezaevleri Genel Müdürlüğü'ne göre babam hâlâ hapishanedeydi. Çıkış tarihi yoktu. Eğer kaçmış olsaydı filan bilirdim, öyle değil mi? Bütün haberlerde olurdu.

Dedektif Barber bana kartını vermişti. Onu arayabilirdim. Mektubu anlatabilirdim.

Ama bir şey beni bunu yapmaktan alıkoydu. Barber benimle konuşmaya geldiğinde görevini yerine getiriyordu. Düşük ihtimalli bir ipucunu araştırıyordu. Amber'm ölümüyle bir ilgim olduğunu gerçekten düşünmüyordu.

Ama eğer onu ararsam... Ona bu mektubu gösterirsem... Bu onun düşünme şeklini değiştirirdi.

Amber Swanson'ı kimin öldürdüğünü bilmiyordum ama o kişi babam değildi. Babam ömür boyu hapis yatacaktı. Bu mektubun yere düştüğüne emindim, o yüzden oradaydı. Bundan daha kötü bir şey değildi. Kapıdaki sese gelince, kedinin

bir rakun ya da başka bir şey duyup ben kapıyı açana kadar kaçtığına emindim. Her şeyi fazla abartmıştım.

Mektuba baktım. Yirmi beş yıldır her hafta babam bana bunlardan bir tane gönderiyordu. Büyükannem onları attığını itiraf ettiğinde ilk önce kızmıştım. Böyle bir şey yapmaya ne hakkı vardı?

O korkunç bir adam, Nora, demişti. *On bir yıl boyunca seni onun büyütmüş olması yeterince kötü. Seni daha fazla zehirlemesini istemedim.*

O benim anneannemdi. İki ebeveynim de tutuklandığında beni almış, babam mahkûm edilip annem kendini öldürdükten sonra beni yanında tutmuştu. Annem de babam da beni kendi yöntemleriyle terk etmişlerdi ama büyükannem hep yanımda olmuştu.

Ama hiçbir zaman bana tam anlamıyla güvenmediği hissederdim. Bazen onu bana benden korkuyormuş gibi bakarken yakalardım.

Bu konuda yalnız değildi.

Soyadımı değiştirip değiştirmeyeceğim konusunda hiçbir şüphe yoktu. Artık Nora Nierling olmak istemiyordum. Bunu geride bırakmak rahatlatıcıydı.

Tek istediğim buydu. Babamı arkamda bırakmak.

Mektuba yeniden baktım. Ortadan ikiye yırttım. Sonra yeniden yırttım. Babamın söyleyeceği hiçbir şeyi bilmek istemiyordum.

ON ALTI

26 YIL ÖNCE

Uyuyamıyordum.

İlk yattığımda uykuya daldım ama sonra annemle babamın kavga sesine uyandım. Yatak odaları benimkinin hemen yanındaydı, arada ortak duvar vardı ve her kelimeyi duyabiliyordum. Daha kötüsü, benim hakkımda kavga ediyorlardı. Sık sık benim hakkımda kavga ederlerdi.

Nora'nın bir terapistle görüşmesi lazım, annem çok ısrar ediyor. Onun bir sorunu var. Normal değil.

Her zamanki gibi babam beni savundu. *O iyi. Bunları sen uyduruyorsun, Linda.*

İyi değil! Onun için endişeleniyorum. Hiç gerçek arkadaşı yok. Ve bu umurundaymış gibi görünmüyor.

Linda...

Onda bir sorun var, Aaron. O iyi değil.

Sen ne dediğini bilmiyorsun. O iyi, güven bana.

Bu tartışma yaklaşık bir saat devam etti. Sonunda onları duymamak için başımı yastığın altına gömmek zorunda kaldım. Ama işe yaramadı. Hâlâ her kelimeyi duyabiliyordum.

Her neyse, annem yanılıyordu. Arkadaşlarım vardı. Mesela yarın Marjorie'yle zaman geçireceğim için heyecanlıydım. Birlikte oynayabileceğimiz harika bir oyun düşünmüştüm. Belki başta istemeyebilirdi ama onu ikna edebilirdim.

Odamın tavanındaki şekillere baktım. Boyadaki çatlaklardan biri surata benziyordu. Aslında Marjorie gibi görünüyordu! Evet, biraz.

Ağzım kurumuştu. Akşam yemeğinde bir bardak su içmiştim ama şimdi ağzım kumla doluymuş gibi hissediyordum. Biraz daha suya ihtiyacım vardı. Su almak için aşağı inmek zorunda kalacaktım.

Annem gecenin bir yarısı kalkıp "evde gezinmemden" hoşlanmıyordu. Gecenin bir yarısı kendi evimizde başıma ne geleceğini düşünüyordu bilmiyordum. Demek istediğim, on bir yaşındaydım. Kimse bana bakmazken parmağımı elektrik prizine sokacak küçük bir bebek değildim ya. Ama her neyse, sadece biraz su alacaktım. Büyük bir olay değildi.

Sessizce aşağı inip mutfağa girdim. Dolaptan bir bardak aldım ve musluğun altına tuttum. Neredeyse ağzına kadar soğuk suyla doldurdum. Sonra bütün suyu lıkır lıkır içtim.

Çok iyi gelmişti.

Bardağı bulaşık makinesine koydum, sonra odama dönmek üzere yürümeye başladım. Bodrum kapısının önünden geçerken tıpkı geçen günkü gibi içeriden ses geldiğini duydum. Bir vurma sesiydi.

Babam çalışıyor muydu? Saat çok geçti...

Anlamıyordum. Sürekli atölyesindeydi ama orada geçirdiği onca zamandan sonra sadece iki parça mobilya yapmıştı. O zaman orada saatlerce ne yapıyordu?

Lavanta kokusu burun deliklerime dolarken kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Boğuk bir ses duydum. Sanki biri konuşuyor gibiydi.

Kafamı kapıdan çektim. Kapının topuzuna baktım. Her denediğimde olduğu gibi kilitli olmasını bekleyerek elimi üstüne koydum.

Ama sonra topuz elimin altında döndü.

ON YEDİ

GÜNÜMÜZ

Çoğu zaman ameliyatlar arasında bir şeyler atıştırmak için sadece beş on dakikam olurdu. Ama bugün tam bir saatim vardı ki bu asırlardır yaşamadığım bir lükstü. Biri programı bozmuş olmalıydı ama şikâyetçi değildim. Bu fırsatı eczaneye gitmek için değerlendirecektim.

Formamla reyonların arasında dolaşırken birkaç kişinin dikkatini çektim ama en azından bu sefer galoşlarımı çıkarmayı akıl edebilmiştim. Genelde ihtiyacım olan her şeyi internetten alırdım ama dün lavantalı sabunla ilgili yaşadığım sinir krizinden sonra sabunu bugün değiştirmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Yoksa Philip daha fazla lavantalı sabun getirebilirdi. İşte o zaman kendimi gerçekten kaybederdim.

Sabun reyonu en arkadaydı. O kadar çok sabun markası vardı ki akıllara durgunluk veriyordu. Hiç lavantalı sabun göremedim. Philip'in en çok nefret ettiğim o kokuyu seçmiş olması tam da benim şansımdı. Bunca yıldan sonra hâlâ midemi bulandıran o koku.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Sonunda süt ve bal aromalı diye satılan bir şişeyi aldım. Kulağa müthiş geliyordu. Farklı herhangi bir şey olması yeterliydi. Kirli çorap kokusunu bile lavantaya tercih ederdim.

Süt ve ballı sabunumu alıp kasa sırasına doğru ilerledim. Tam reyonun sonuna geldiğimde az kalsın alışveriş arabalı yaşlı bir kadına çarpıyordum.

Kadın bana tanıdık geldi. Narin vücudu, hoş, ak saçları ve gecelik gibi görünen pileli elbisesi çok tanıdıktı. Süt ve ballı sabunu sıkıca tutarak bir an duraksadım, ta ki kadın dudaklarını aralayıp bana, "Sen Brady'nin yeni kız arkadaşısın," diyene kadar.

Sonra jetonum düştü. Verandada oturan yaşlı kadındı. Brady ona Bayan Chelmsford demişti. Gün ışığında, dün gece verandada gördüğümden daha yaşlı ve kırılgan görünüyordu.

"Ben onun kız arkadaşı değilim," diye mırıldandım. "Sadece arkadaşıyım."

Bayan Chelmsford mavi gözleriyle beni baştan ayağa süzdü. Yıllar içinde pek çok kafası karışmış ve bunamış yaşlı insan görmüştüm ve bu kadında da o bakış vardı. Evde bir şey pişirmeye filan çalışmadığını umdum çünkü evi yakabilirdi. Brady'yi uyarmam lazımdı. Gerçi bunun için onunla tekrar konuşmam gerekirdi ki bir daha onunla konuşacağımı sanmıyorum.

"Brady'nin yanında dikkatli olmalısın," dedi dişlerini sıkarak.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim?"

"O tehlikeli biri." Sesini bir ton daha alçalttı. "Geceleri üst kattan gelen çığlıklar duyuyorum. Kadınların çığlıkları. Yardım isteyerek ağlıyorlar."

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. Ne diyeceğimi bulamadan başka bir reyondan orta yaşlı bir kadın çıkageldi ve yaşlı kadının omzunu tuttu.

"Ruth teyze!" diye azarladı onu. "Böyle etrafta dolanma! Seni bulamadım." Bana özür diler gibi bir bakış attı. "Umarım sizi rahatsız etmemiştir."

Sessizce başımı salladım.

"Dün gece Brady'yi ziyaret etti," diye açıkladı Bayan Chelmsford yeğenine. "Onu uyarmak zorundaydım."

"Brady benim arkadaşım," dedim hızlıca.

"Ruth teyze, zavallı hemşireyi rahatsız etmeyi bırak." Yeğeni bana gülümsedi. "Çok üzgünüm. Sadece bazen kafası çok karışıyor ve aklına tuhaf düşünceler geliyor. "

"Evet," dedim. "Tabii ki. Bu konuda endişelenmeyin."

Bayan Chelmsford'ın yeğeni onu götürdü ama ben süt ve ballı sabunumu sıkıca tutarak orada öylece dikilmeye devam ettim. Tabii ki yaşlı kadının söylediği her şey saçmaydı. Kafası karışmış yaşlı bir kadındı o, kariyerimde onun gibi pek çok insan görmüştüm. Bunamış yaşlılar her zaman bir şeyler uydururdu.

Ama kadının sözleri sinirlerimi germişti. Özellikle de Brady'nin dairesindeki o kilitli kapıyı gördükten sonra.

Geceleri üst kattan gelen çığlıklar duyuyorum. Kadınların çığlıkları. Yardım isteyerek ağlıyorlar.

Ama bu olamazdı. Buna inanmıyordum. Yaşlı kadın halüsinasyon görüyor olmalıydı. Brady eskiden katil filmlerini seviyordu ve çocukken seri katil gibi giyinmenin havalı olduğunu düşünüyordu ama kadınları evinin boş odasına kilitleyip onlara işkence etmiyordu. Bu imkânsızdı. Onu böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Her hâlükârda onu bir daha asla görmeyecektim. Dolayısıyla bu konuda düşünmenin anlamı yoktu.

ON SEKİZ

Sonraki hafta her gün Amber Swanson'la ilgili gelişmeleri bekleyerek haberleri dikkatle takip ettim. Tek duymak istediğim bunu yapan adamı yakaladıklarıydı. Belki de onu randevuya çıkarmak isteyen ama Amber'ın reddettiği bir adamdı. Ya da onu sabah erken saatlerde koşarken gören bir sapıktı ve kadını takip etmeye başlamıştı.

Ama polis birini yakaladıysa bile haberlere çıkmamıştı.

Her neyse, Dedektif Barber tekrar ofisime gelmemişti. Aaron Nierling'den gelen başka gizemli mektup da yoktu. O mektubu kazara mutfak zeminine düşürdüğümden emindim. Tek mantıklı açıklaması buydu.

Birkaç kere eve giderken Old Fashioned içmek üzere Christopher's barına uğramak istemiştim. Ama bunu yapamazdım. Brady'yle karşılaşırdım ve onu tekrar görmeye niyetim olmadığından bu tuhaf olurdu. Her ne kadar bu durumdan nefret etsem de sık sık gidebileceğin başka bir bar bulmam gerekecekti. Değişimden pek hoşlanmazdım. Rutinimi seviyordum.

Bir hafta sonra sabah erkenden ofise geldim çünkü bugünkü programımda hiç ameliyat yoktu. Fakat içeri girip de Philip'in Harper'la flört ettiğini görünce bütün neşem kaçtı.

Philip bunu hep yapardı. Nefes alır gibi flört ederdi. Ondan yirmi yaş büyük Sheila'yla bile flört ediyordu. Bir kartopunun cehennemde daha çok şansı olsa bile *benimle* de flört ediyordu. Ama nedense bugünkü etkileşimleri sinirlerimi germişti. Çünkü Harper uzun süreli erkek arkadaşından daha yeni ayrılmıştı. Kalbi kırıktı ve iyileşme sürecindeydi.

Philip'in onun masanın kenarına oturmuş, kim bilir ne hakkında bilgiçlik taslamasını izledim. Harper, Philip sanki *ilahmış* gibi iri mavi gözleriyle ona bakıyordu. Bu mantıklıydı çünkü Philip kendini ilah sanıyordu.

"Merhaba, Dr. Davis," dedi Harper neşeyle. "Sheila ilk hastanızın girişini yapıyor."

Sakince Philip'e baktım. "*Senin* şu anda görmen gereken hastalar yok mu?"

"İlk hastam randevusunu iptal etti." Philip bana sırıttı. "Bize kahve almaya gitmeyi düşünüyordum."

Bundan memnun olmayacağımı söyleyemezdim. Özellikle de kahve fincanım gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuşken. İçten içe Philip'in onu düşürüp kırdığını, parçaları çöpe attığını ve bundan bana bahsetmeyi unuttuğunu düşünüyordum.

"Gerçekten bunu yapmanıza gerek yok, Dr. Corey," dedi Harper. En azından hâlâ ona Dr. Corey diyordu. Eğer ona Philip derse gerçekten endişelenirdim.

"Önemli değil." Philip, Harper'ın masasından kalktı ve gerçekten çok etkileyici kol kaslarıyla hava atarak gerindi. Philip egzersiz yapmaya nasıl vakit buluyordu? Benim kesinlikle vaktim yoktu. "Ne istersin, Nora? Sade kahve mi?"

"Evet."

Harper irkildi. "Onu nasıl içiyorsunuz bilmiyorum, Dr. Davis. Sade kahvenin tadı çok acı."

"İntörnlük dönemimde alıştım," dedim. Asistan odasında her zaman kahve demlenirdi ama asla süt, krema ya da şeker olmazdı. Başta o kahveyi içmek neredeyse imkânsızdı ama ken-

dimi zorlamıştım çünkü çok yorgundum. Artık öyle içmeye alışmıştım, hatta sade olmayınca tadı tuhaf geliyordu.

"Ben de intörnlük dönemimde sade kahve içerdim," dedi Philip. "Ama artık krema ve şekerle içebiliyoruz, sen neden öyle yapmıyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Bize kahve alacak mısın yoksa seçimimi mi eleştireceksin?"

Philip güldü. Ona ne söylersem söyleyeyim asla alınmazdı. Bazen beni ciddiye alıp almadığını merak ediyordum. Ama alıyor olmalıydı. Ben mezun olduktan sonra beni burada işe almak için çok çaba sarf etmişti. Hayır cevabını kabul etmemişti.

Philip montunu almak için ofisine döndü. Her ne kadar ilk hastamın onu beklettiğim için sinirleneceğinden emin olsam da arkasından gittim. Bu daha önemliydi.

"Ne oldu, Nora?" diye sordu.

Onu ofisine geri sokup kapıyı arkamızdan kapadım. "Harper burada çalışmaya başladığında asılmaman konusunda sana dediklerimi hatırlıyor musun? Hatırla. Ona asılma."

Philip gözlerini devirdi. "Nora..."

"Ben şaka yapmıyorum."

Masasındaki stetoskopu kenara itip oturdu. "Harper bir yıldır burada çalışıyor. Neden şimdi bu konuda böyle delirdin?"

"Çünkü Sonny'yle yeni ayrıldı. Ve savunmasız."

"O senin kızın değil, Nora. Onun için bu kadar endişelenmene gerek yok."

Her ne kadar doğruyu söylüyor olsa da benden sadece on yaş genç bir kadının kızım yaşında olduğunu ima etmesine biraz alınmıştım. Üniversitedeyken Brady'ye söylediğim gibi asla çocuk istemiyordum. Ama Harper'a karşı anaç hisler besliyordum. Önünde çok parlak bir gelecek vardı ve benim mücadele etmek zorunda kaldığım gibi bir aile geçmişi ona engel olmuyordu.

Philip onunla çıkmaya başlarsa sonu iyi bitmezdi. Muhtemelen sonunda Harper işten ayrılırdı, o da en iyi ihtimalle.

"Bak," dedim, "istediğin her kadını elde edebilirsin..."

Philip eğleniyor gibi baktı. "Vay be, teşekkürler."

Homurdandım. "Demek istediğim bu değildi. Başka birini seç. Harper olmaz. Tamam mı? Lütfen sadece resepsiyonistimizden uzak dur. Tek istediğim bu."

"Biliyor musun," dedi, "sinirlendiğinde burada şişen küçük bir damarın var." İşaret parmağıyla şakağına dokundu. "O şey bir gün patlayacak, Nora."

"Philip..."

"Tamam, tamam!" Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Harper'a yaklaşmayacağım. *Kusursuz bir beyefendi* olacağım. Şimdi mutlu musun?"

Her ne kadar ona güvendiğimden emin olmasam da başımla onayladım. Harper'la da böyle bir konuşma yapmak istiyordum ama onları ne kadar çok ayrı tutmaya çalışırsam o kadar çok Romeo ve Juliet gibi talihsiz âşıklar durumu yaratacağımdan ve sonunda onları ardiye odasında dudak dudağa bulacağımdan korkuyordum. Belki de sadece Harper'ın Philip'in saçmalıklarını görecek kadar akıllı olmasını dilemeliydim. Yani, onun akıllı olduğunu düşünüyordum. Ama iyileşme sürecinde olmanın nasıl olduğunu biliyordum.

Daha doğrusu *başka insanların* iyileşme sürecinde olmasının nasıl olduğunu biliyordum. Ben o problemi hiç yaşamamıştım.

Philip kahve almak için dışarı çıkınca ben de günün ilk hastasını görmeye gittim. Üç ay önce fıtık onarımı ameliyatı yaptığım Timothy Dudley adında bir adamdı. Kendimi komplikasyon oranı çok düşük, harika bir cerrah olarak görüyordum ama komplikasyon oranı sıfır değildi. Bazı hastaların kesik yarası enfeksiyon kapabiliyordu. Bu, hayatın bir gerçeğiydi.

Bay Dudley'nin kesik yarası da enfeksiyon kapmıştı.

Eğer cerrah olmakla ilgili bir kural varsa o da her zaman olabilecek en kötü hastalarda komplikasyon yaşayacağınızdır. Size

zaten tamamen güvenmeyen hastalarda. Bir şey ters gidince bu, tüm cerrahların kasap olduğuna dair teorileri güçlendiriyordu.

Bay Dudley'yi antibiyotikle tedavi etmeyi denemiştim ama işe yaramamıştı, o zaman irini boşaltmak zorunda kalmıştım. Ama şimdi iyiydi. Enfeksiyon geçmiş ve Bay Dudley iyileşmişti. Bu yüzden bunun kesik yarasına bakacağım kısa bir ziyaret olacağını umuyordum. Birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranacaktık ve sonra onu gönderecektim, belki de bir daha da hiç görüşmeyecektik.

Ama odaya girer girmez öyle olmayacağını anladım.

Koca karnı tişörtünün altından fırlamış hâlde muayene masasında oturuyordu, bizim verdiğimiz hasta önlüğü yanında kullanılmamış şekilde duruyordu. Kısa, kalın kollarını göbeğinin üstünde birleştirmiş, bana bakıyordu. Ona o önlüğü giydirmeyi denemeyecektim bile.

Kötü şöhretli babamın karizmasını kullanarak içimden gelmese de ona gülümsedim. Bana karşılık vermedi. Birazcık bile.

"Bugün nasılsınız, Bay Dudley?" diye sordum.

"Pek iyi değilim, Dr. Davis," dedi. "Beni kestiğiniz yer hâlâ acıyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Çalı gibi beyaz kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi?"

Başımı sallamakla yetindim. Bazen bu karşılaşmalarda sinirime hâkim olmakta çok zorlanıyordum. Bu insana, eğer seni ameliyat etmeseydim bağırsak sıkışması yaşayacaktın, diye bağırmak istiyordum. Üstelik fıtığını onarmak yerine bağırsağından kocaman bir parça da kesebilirdim. Bunu yapmış olsaydım benden daha çok nefret ederdi.

"Aile doktorum bana o ameliyata gerek olmadığını söyledi," dedi Bay Dudley.

Sabırla ellerimi bir araya getirdim. "Bu onun uzmanlık alanı değil. Sizi temin ederim ki o ameliyata ihtiyacınız vardı. Yoksa yapmazdım."

"Doktor ameliyatlar konusunda aceleci davrandığınızı duymuş."

Şimdiye kadar bana söylediği şeyler arasında dikkatimi çeken ilk şey bu oldu. *Ameliyatlar konusunda aceleci davrandığınızı duymuş.* Bu şekilde adım mı çıkmıştı? Evet, agresiftim. Ama ben bir cerrahtım. Bizim işimiz *ameliyat yapmaktı.*

"Bu doğru değil," dedim.

"Ayrıca hemşirelerden biri bana dedi ki," dedi Bay Dudley, "bu yıl kimin en çok ameliyat yapacağı konusunda başka bir cerrahla yarışıyormuşsunuz."

Ağzım kurudu. Soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalıştım ama çok zordu. Hangi hemşire söylemişti bunu? Kim benim hakkımda böyle konuşabilirdi? Düpedüz uygunsuzdu. Böyle bir şey insanın kariyerini mahvedebilirdi.

Kimin söylediğini bulursam onu pişman edecektim.

"Size yemin ederim," dedim sessizce, "ben asla böyle bir şey yapmam. Size bunu hangi hemşire söyledi?"

"Hatırlamıyorum."

Yalan söyleyip söylemediğinden emin değildim. Hastalar muhtemelen bir sürü hemşireyle karşılaşıyorlardı. Onlardan birinin adını hatırlamak zorunda değildi. Öyle ya da böyle bunu kimin söylediğini bulacaktım. Philip de öğrenmek isterdi.

Gerçi bu saçmalık muhtemelen onun hatasıydı. Bahse girdiğimizi hiç kimseye söylememiştim. Ama o hemşirelere hava atmış olmalıydı. Gerçekte ben önde olmama rağmen kendisinin önde olduğunu söylemiş olmalıydı.

Tamam. Çok ameliyat yapıyordum.

"Bu sizin için bir oyun." Bay Dudley küçümser biçimde gülümsedi. "Sizin yüzünüzden karnımdaki enfeksiyon yüzünden neredeyse ölecektim."

"Bay Dudley, dinleyi–"

"Hayır, siz beni dinleyin, Dr. Davis." Parmağını yüzüme doğrulttu. "Bugün bu randevuya gelmemin tek nedeni size

avukatımdan haber alacağınızı söylemekti. Nedenini bilmenizi istedim."

Bu sözlerle birlikte masadan kalktı. Beni önünden itip botlarını yere vurarak muayene odasından çıktı.

Pekâlâ, günüm çok iyi başlamamıştı. Ama gerçekte çoğu hastam Bay Dudley gibi değildi. Çoğu bana minnettar kalıyordu, mesela daha önce yemeğe çıkmayı reddettiğim Henry Callahan. Hem Bay Dudley'nin bana açacağı herhangi bir davayı kazanacağından şüpheliydim. Aslında bahse girerim buraya gelmesinin nedeni de buydu. Bana gerçekten dava açamayacağını biliyordu, bu yüzden yapabileceği en iyi şey beni korkutmaktı.

İyi deneme.

Diğer hastalarımın gelip gelmediğine bakmak üzere dışarı yöneldim ama daha oraya varamadan koridorda neredeyse Harper'la çarpışıyordum. Yanakları hafifçe kızarmıştı. "Dr. Davis," dedi. "Ben de sizi görmeye geliyordum."

"Başka bir hasta mı geldi?"

"Hayır, ama..." Harper'ın bakışları bekleme odasına kaydı. "O polis memuru yine sizi görmeye geldi."

Bay Dudley'nin tehditleri beni korkutmamıştı ama bu korkuttu. "Geçen sefer gelen kişi mi?"

Yavaşça başıyla onayladı. "Evet. Dedektif."

Ah, Tanrım. Yine mi Amber Swanson hakkında konuşmaya gelmişti? Onu kimin öldürdüğünü bulamadıklarını biliyordum. Ben olduğumu düşünüyor olamazlardı, öyle değil mi? Enfekte olmuş apandisitini almak dışında onu neredeyse hiç tanımıyordum.

Harper'ın kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı, Dr. Davis?"

"Kesinlikle." Bunu öyle emin bir şekilde söyledim ki neredeyse kendim bile inanacaktım. "Eskiden burada tedavi olan ve... öldürülen o zavallı kızla ilgili. Sadece ona ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar, ben de tabii ki yardım etmek için elimden ne gelirse yapacağım."

Harper'ın yüzünde oluşan soru işaretini görebiliyordum. *Neden o kızı kimin öldürdüğünü bulmaya yardım etmeniz gerekiyor?* Ama ona gerçeği söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim.

Harper, Dedektif Barber'a beni görmeye gelmesini söylerken ofisimde bekledim. Her ne kadar normalde hastalara bakarken kullanmıyor olsam da kapımın arkasındaki askıda duran beyaz önlüğümü alıp giydim. Beni daha profesyonel gösterecek her şeyi yapmam gerektiğini düşünüyordum. Ama ne yazık ki beyaz önlüğüm buruşmuştu. Sadece duvarda asılı durduğunu düşününce bu biraz kafa karıştırıcıydı. Her neyse.

Dedektif ofisime girdi, bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Hafif kirli bir sakalı vardı ve gömleği kırışıktı. Buraya ilk geldiği seferden daha arkadaş canlısı görünmüyordu. Aslında sahte ya da gerçek, yüzündeki tüm gülümseme izleri silinmişti. İfadesi son derece ciddiydi.

"Merhaba, Dr. Davis," dedi.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Dedektif, memnuniyetle bütün sorularınızı yanıtlarım ama keşke buraya gelmek yerine benimle evimde konuşsaydınız."

Barber'ın yüzündeki ifade değişmedi. "Bunun için üzgünüm ama ne yazık ki takip etmesi zor bir insansınız. Ve kaybedecek zaman yok."

Başımı salladım. "Anlamıyorum. Amber bir hafta önce öldürüldü, acil olan nedir?"

"Konu Amber Swanson değil."

Vücudum buz kesti. Amber değil miydi? "O zaman ne için..."

"Dr. Davis," dedi Barber. "Shelby Gillis adında bir hastanız var mı?"

"Ben..." İsim tanıdık geliyordu. Daha önce duymuştum. "Belki..."

Koyu renkli montunun cebinden bir fotoğraf çıkarıp masamın üstünden bana uzattı. Fotoğrafı aldım ve bana gülümseyen

yüze baktım. Uzun, koyu renk saçlı, mavi gözlü güzel bir kızın vesikalık fotoğrafıydı.

Koyu saçlar ve mavi gözler.

"Evet," dedim. "Sanırım ona birkaç ay önce lampektomi[7] ve açık göğüs biyopsisi yapmıştım."

Şimdi hatırlıyordum. Shelby Gillis sağ göğsünde bir yumru bulup endişelenmişti. Ona lampektomi yapmış, aldığım dokuyu patolojiye göndermiştim. Yumru iyi huyluydu. Ona haberi verdiğimde çok mutlu olmuştu. Elimi iki eliyle tutup parmaklarımı sıkmıştı. *Sanki ikinci bir şans elde etmiş gibi hissediyorum, Dr. Davis.*

Boğazımı temizledim. "O... o iyi mi?"

Ne aptalca bir soruydu. Belli ki iyi değildi. İyi olsaydı karşımda bana sorular soran bir dedektif olmazdı.

"Dün akşam ölü bulundu, Doktor," dedi. "Yürüyüşçüler bulmuş. Bıçaklanarak öldürülmüş."

Konuşamadım. Shelby'nin ikinci şansı buraya kadardı demek. "Bu... bu korkunç."

"Ve iki eli de kesilmiş."

Ah, Tanrım. Sanırım kusacaktım. Bir hastam bu şekilde ölü bulunmuştu... Tamam, bunun bir tesadüf olması mümkündü. Ama iki hastam? Bu imkânsızdı. Dedektif de biliyordu.

"Dr. Davis?" Sesi uzaktan geliyor gibiydi. "İyi misiniz?"

"Evet," diyebildim. Böyle dağılamazdım, dedektifin önünde olmazdı. Ne olduğunu bilmiyordum ama panik olmanın bana bir yararı olmazdı. "İyiyim."

Dedektif Barber uzanıp masama koyduğu fotoğrafı geri aldı. Sadece kenarlarına dokunarak dikkatlice tuttuğunu fark ettim. Bana fotoğrafı göstermesinin nedeni ona dokunup üstüne parmak izlerimi bırakmam mıydı? Ya da belki de fazla şüpheciydim. Her hâlükârda parmak izlerimi analiz etmesine

---

7 Tümörün cerrahi müdahaleyle çıkarılması. *–ç.n.*

izin verirdim. Ben hiç suç işlememiştim. Amber ya da Shelby'ye ait hiçbir şeyde benim parmak izlerimi bulamayacaklardı.

"İki gün önce kaybolduğu bildirildi," dedi. "Bir sanat galerisinde çalışıyormuş, pazartesi sabahı işe gitmiş ama salı günü gitmemiş. Yani pazartesi akşam iş çıkışı ile salı sabah arasında bir zaman aralığında kayboldu."

"Doğru," diye mırıldandım.

"O süre içinde nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Tabii," dedim. "Akşam sekiz civarı hastaneden çıkıp eve gittim."

"Yalnız yaşıyorsunuz."

"Evet." Terli ellerimle dizlerimi sıktım. "Babam hâlâ hapishanede, değil mi?"

"Olmasaydı bilirdiniz diye düşünüyorum." Dedektif gözlerini benimkilere dikti. "Onu orada hiç ziyaret ettiniz mi?"

"Hayır. Asla."

Tek kaşını kaldırdı. "Nasıl olur? O sizin babanız, değil mi?"

"O bir canavar. Bu yüzden."

Yüz ifadesini izledim. Dağılacağımı, hata yapacağımı umuyordu. Ama elinde benimle ilgili hiçbir şey yoktu.

Bir tarafım dedektife mutfağımda bulduğum mektubu söylemek istiyordu. Babamdan gelen mektubu. Belki de onun bunlarla bir ilgisi vardı. Tüm bunlar akılalmaz bir tesadüfmüş gibi davranmayacaktım.

Ama bu dedektife güvenmiyordum. Bana bakışından hoşlanmıyordum. Ona mektubu anlatırsam olayı beni suçlu gösterecek şekilde çarpıtırdı. Sonuçta babam hapishanedeydi. Kapımın altından mektup atıyor olamazdı.

"Çok üzücü," dedim sonunda. "Shelby'nin ailesi için çok üzüldüm. Korkunç bir durum."

Barber parmağını çenesindeki kırlaşmış sakallara sürttü. "Bakın," dedi. "Babanızın mahkemesini hâlâ hatırlıyorum. Suçunu itiraf ettikten sonra ne kadar üzgün olduğuyla ilgili bir

konuşma yapmıştı. O kızları geri getirmek için kendi hayatını vermek istediğiyle ilgili. Biliyor musunuz? Neredeyse ona inanacaktım." Kaşlarını kaldırdı. "Siz de yalan söyleme konusunda onun kadar iyi misiniz?"

Yanaklarım ısındı. "Dedektif, bence bu kadar yeter. Sizden gitmenizi istemek zorundayım. Ve eğer benimle tekrar konuşmak isterseniz avukatım eşliğinde olacak. Bu sefer ciddiyim."

Şimdi bir avukat tutmam gerekecekti. Harika.

Barber sandalyesinde kıpırdandı. Beni ne kadar zorlayabileceğini anlamaya çalışarak inceliyordu. Bir şey biliyorsa beni çok fazla zorlayamayacağını anlayacaktı. Dedektif olması beni iş yerimde taciz etme hakkı olduğu anlamına gelmiyordu. Sonunda sandalyesinden kalktı.

"Sadece Shelby'ye ne olduğunu öğrenmek istiyoruz," dedi. "Eğer aklınıza yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi gelirse beni arayın."

"Tamam," dedim dişlerimi sıkarak.

Dedektif bana son kez uzun bir bakış attı, sonra dönüp ofisimden çıktı.

O gittikten sonra bir süre sadece duvara bakarak olduğum yerde oturdum. Bir saat önce en büyük sorunumun Philip'in Harper'a asılması olduğunu düşünüyordum. Ondan sonra en büyük sorunum bir hastamın beni dava açmakla tehdit etmesiydi. Buysa çok daha kötüydü.

Bir hafta içinde iki hastam öldürülmüştü. Bunun tesadüf olmasının imkânı yoktu, öyle değil mi?

Tesadüf olsaydı bile ikisinin de ellerinin kesilmesi... Bu kesinlikle benimle bağlantılıydı. İnkâr etmek mümkün değildi. Ve bundan çıkarabildiğim tek bir kesin sonuç vardı.

Bunu yapan her kimse beni tanıyordu.

ON DOKUZ

26 YIL ÖNCE

Bodrum kapısını iterek açtığımda yüksek sesle gıcırdadı.

Bodrum zifiri karanlıktı. O seslerden dolayı babamın aşağıda çalıştığını düşünmüştüm. Ama tabii ki karanlıkta çalışıyor olamazdı. Bu tuhaf olurdu.

Uzanıp ışığı yaktım.

Daha önce hiç evimizin bodrumuna inmemiştim. Boyanmamış beton duvarları olan rutubetli kare bir odaydı. Işığı yakmama rağmen içerisi hâlâ çok karanlıktı, tavandan sarkan tek ampulle aydınlatılıyordu. Odanın köşesinde beklendiği üzere bir çalışma tezgâhı vardı. Neden farklı bir şey görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Bu uzun, ahşap bir tezgâhtı ve üzerinde motorlu testereye benzer bir şey vardı, yani sanırım daha önce duyduğum ses buydu. Ayrıca çekiç vardı. Ama bir alet tezgâhında olmasını beklemediğim tuhaf şeyler de vardı.

Mesela bıçak. Tek ampulün loş ışığı altında parıldayan uzun, jilet gibi keskin bir bıçak. Ayrıca masanın üstünde büyük bir çamaşır suyu şişesi duruyordu. Neden babamın mobilya yapmak için çamaşır suyuna ihtiyacı olsundu ki?

Bir de büyük bir şişe lavanta aromalı oda spreyi.

Ama en tuhafı, masanın üzerindeki lekelerdi. Tüm lekeler kahverengimsiydi. Boya olmalıydı. Sanırım babam her şeyi kahverengiye boyuyordu.

Bütün bodrum lavanta kokuyordu. Koku odanın her yüzeyine sinmişti. Ama o *diğer* koku daha baskındı; sanki çürüyen bir şeyin kokusu.

Berbat kokuyordu. Sanki burada bir şey *ölmüş* gibi.

Buradaki bir diğer tuhaf şey de babamın üzerinde çalıştığı hiçbir mobilya olmamasıydı. Babam bu hafta her akşam burada olmasına rağmen üstünde çalıştığı tek bir sandalye, masa ya da kitaplık görmedim. Peki, babam burada tam olarak ne yapıyordu? Demek istediğim, *bir şey* yapıyor olmalıydı.

Babamın tezgâhına bakarken arkamda bir ses duydum. Yerimden sıçradığım gibi arkama döndüm. Ama orada hiçbir şey yoktu.

Sonra tekrar duydum. Boğuk bir sesti. *İnsan* sesiydi.

Tam o anda onu gördüm. Bodrumun en karanlık köşesinde üzeri çarşafla örtülmüş bir kutu ya da sandık vardı. O ses her neyse çarşafın altından geliyordu.

Oraya doğru yürüdüm. Ayak seslerim çok yüksekti ama önemli değildi. Burada yalnızdım. Değil mi?

Sandığa otuz santim kala durdum. Bir süre öylece dikilip ona baktım. Sonra yine o boğuk sesi duydum. Orada canlı bir şey vardı. Bir hayvan mıydı? Ama hayır, hayvan sesine benzemiyordu.

Derin bir nefes alıp çarşafa uzandım. Kenarı yerden kalkıncaya kadar çektim. Artık bunun bir sandık olmadığını görebiliyordum. Bu bir *kafesti*. Etrafında metal parmaklıklar olan dikdörtgen bir kafes. Sonra çarşafın altından bakan mavi gözleri fark ettim.

"Merhaba, Nora."

Çarşafı bırakıp kafesten uzaklaştım, kalbim hızla çarpıyordu. Merdivene baktığımda babamın silüetini gördüm. Gözleri parlıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben... Özür dilerim," diye kekeledim. "Şey... Kapı..."

Babam aşağı inerken adımları içeride yankılandı. Kendi ayak seslerimin yüksek olduğunu düşünmüştüm ama onunkiler silah atışı gibiydi. "Merak ettin."

"Evet," dedim ince bir sesle.

Babam en alt basamağa ulaştı, koyu renk gözleri benimkilere bakıyordu. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Mutfakta içtiğim onca suya rağmen ağzım hâlâ kuruydu. "Ben..."

Babam elini ahşap alet tezgâhında gezdirdi. "Dünyadaki onca insanın arasında," dedi, "bir tek *senin* anlayacağını düşünmüştüm. Sen benim gibisin, Nora. Bunu içinde görebiliyorum."

Ve o zaman anladım. Bodrum kapısını kilitlemeyi unutmamıştı. Benim buraya gelmemi *istemişti*. Bunu görmemi istemişti.

Babam hâlâ bana bakıyordu. Babam ve ben birbirimize çok benziyorduk. Aynı siyah saçlar. Aynı koyu renk gözler. İnsanlar akraba olduğumuzu hemen anlıyordu.

"Öğrenmen gereken çok şey var," diye mırıldandı. "Sana öğretmek istediğim çok şey var."

Üzerinde çarşaf olan kafese doğru baktım. İçinden gelen başka bir boğuk ses duydum. Neredeyse çığlık gibiydi.

"Öğrenmek istiyorsun," dedi babam, "değil mi?"

Yavaşça başımla onayladım. "Evet."

"Güzel." Saatine baktı. "Git uyu, Nora. Saat çok geç oldu. Ama yakında derslerimiz başlayacak. Sana söz veriyorum."

Beni bodrumun merdiveninden yukarı çıkardı. En üst basamağa ulaştığımızda kapıyı arkamdan kapayıp kilitledi.

YİRMİ

GÜNÜMÜZ

Bugün işten çıkmak istemiyordum. Boş evime gitme fikri bana korkutucu geliyordu. Shelby'nin yüzünü düşünmeden duramıyordum. Son randevusunda çok hayat doluydu. Ama şimdi...

Keşke nedenini bilseydim. İnsan bunu neden yapardı? Yine de muhtemelen bu sorunun cevabı tatmin edici olmayacaktı. Babamın asla bir sebebi yoktu. Eh, aslında vardı. Zevk aldığı için yapmıştı.

Babama çok benziyordum. Erkek olsaydım Aaron Nierling'in kopyası olurdum. Ama neyse ki ekstra X kromozomum beni o kaderden kurtarmıştı. Yine onunki gibi siyaha çalan koyu kahverengi saçlarım ve koyu renkli gözlerim vardı. Çenemde küçük bir çukur bulunuyordu. Onun gibi ince uzun yapılıydım.

Büyükannem eskiden babama çok benzememden nefret ederdi. Bazen bana bakar ve başını iğrenerek sallardı. *Senin içinde o kötü ruh var, Nora.*

Büyükannem hayatta olsaydı muhtemelen o kızları öldürenin ben olduğumu düşünürdü. Aynı dedektif gibi.

Peki, dedektif gerçekten öyle mi düşünüyordu? Belki de hayır. Kadın seri katillere sık rastlanmazdı. Genetik yapımla bile olasılık dışı bir adaydım.

Ama imkânsız değildi.

Eve gitmeyi her ne kadar istemesem de ofiste kalan son kişi olmak da istemiyordum. Bu yüzden Harper'ın eşyalarını topladığını duyunca çantamı ve montumu alıp ona katıldım. Beni gördüğünde gülümsedi ama beni görmesiyle birlikte gözleri hafifçe irileşti. Hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıydım.

"Dr. Davis," dedi. "İyi misiniz?"

"İyiyim," dedim hızlıca. Harper'ın biyoloji kitabını kolunun altına sıkıştırmasını izledim. "Çıkıyor musun?"

Başıyla onayladı. "Ev arkadaşım beni gece kulübüne götürmek istiyor."

"Ah." Benimle bir şeyler içmesini umuyordum. "O zaman iyi eğlenceler."

"Siz de..." Kaşlarını çattı ve gamzeleri derinleşti. "Bizimle gelmek ister misiniz?"

Neredeyse kahkaha atacaktım. Harper'ın yaşındayken bile kulüplere gitmek bana hiç çekici gelmezdi. "Hayır ama davetin için teşekkür ederim."

"Tamam..." Harper'ın alnı kırıştı. Ona dedektifin bana ne sorduğunu söylememiştim, o da sormayacak kadar kibardı. Ama merak ediyor olmalıydı. "O zaman yarın görüşürüz."

Harper mavi gözlerini kırpıştırarak bana gülümsedi. Koyu renk saçlı ve mavi gözlü güzel bir kızdı. Aynı Amber Swanson ve Shelby Gillis gibi.

"Harper," dedim. "Yanında... koruyucu herhangi bir şey var mı?"

"Hayır," dedi. "Ama Becky'nin odasında neredeyse bir milyon tane kondom var ve ihtiyacım olursa kesinlikle bana birini ödünç verir."

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, o anlamda sormadım. Sokakta biri sana saldıracak olursa kendini savunacak herhangi bir şeyin var mı?"

"Şey..." Harper çantasını omzuna astı. "Sanırım yok."

"Bir yere kıpırdama."

Ardiye odasına koştum. O kızları kimin öldürdüğünü bilmiyordum ama Harper'a bir şey olmasını istemiyordum. Bolca sargı bezi, yara bandı, alkollü mendil, dikiş seti ve biraz dikiş ipiyle zımba çıkarma kiti buldum. Koca bir yığın gri hasta önlüğü de vardı ama karanlık bir yolda biriyle karşılaşırsa Harper'a yardımcı olacak herhangi bir şey göremedim. Sonunda şırıngaları buldum.

İdeal değildi. Ama hiç yoktan iyiydi.

Üç milimetrelik şırıngayı alıp on sekizlik iğnelerden birini taktım. Bence bu ciddi bir zarar vermeye yeterdi. Tabii ki Harper'ın iğnenin kapağını çıkarması gerekecekti ama bu tamamen hazırlıksız olmaktan iyiydi. Elimdeki hazır iğneyle eşya deposundan çıktım. İğneyi Harper'a uzattığımda sanki dokunmak istemiyormuş gibi dikkatlice alıp çantasına koydu. "Ah, teşekkürler?"

"Keşke daha iş görecek bir şeyim olsaydı," dedim. "Gidip bir silah ya da onun gibi bir şey almalısın."

Harper önce çantasına, sonra yeniden yüzüme baktı. "İyi olduğunuzdan emin misiniz, Dr. Davis?"

Hayır, iyi değildim. İyi olmaya yakın bile değildim. Ama Harper'ın benimle ilgili gerçeği bilmesini istemiyordum. Hayatımdaki kimse öğrenmemeliydi. O zaman bana asla aynı şekilde bakmazlardı. Bana aynı... Evet, Dedektif Barber'ın baktığı gibi bakarlardı.

İki ceset. Elleri kesilen iki ölü hasta. Bu ne anlama geliyordu?

"İyiyim," dedim.

"Biraz..." Alt dudağını ısırdı. "Üzgünüm. Bir şey dememeliydim. Sadece her zaman ne olursa olsun çok sakin görünüyorsunuz. Siz de Dr. Corey de öyle. Ama şimdi biraz... Öldürülen diğer hasta yüzünden mi moraliniz bozuk?"

"Üzücü bir durum," dedim. *Üzücüydü.* Ama benim bu kadar sarsılmamın sebebi bu değildi. "Dışarının ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyor."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi. "Becky ve ben geçen yıl savunma dersi aldık. İyi olacağız."

Sanki savunma dersi onu babam gibi birine karşı koruyabilirdi. Ama bunu söyleyemezdim. "Güzel. Eğer başın belaya girerse hemen 911'i ara."

Her ne kadar bunun saçma olduğunu düşündüğü belli olsa da, "Tamam," diye kabul etti.

Harper çıktıktan sonra ben de çıktım. Ama en son istediğim şey eve gitmekti. Babamdan gelen, kapımın altından içeri atılmış bir mektup daha bulacağıma giderek daha fazla emin olduğum boş evime.

Alarm sistemim vardı. Alarmlar ve kameralar. Herkes mahallemin güvenli olduğunu söylüyordu ama şu anda kendimi güvende hissetmiyordum.

Arabayla eve giderken otoyolda Christopher's barına giden çıkışa geldim. Oraya bir haftadır gitmemiştim, Brady'yle geçirdiğim ve sonunda ondan kaçtığım o özel geceden beri. Onun yüzünden artık oraya gidememem büyük haksızlıktı. Yıllardır oraya gidiyordum ama Brady daha yeni işe başlamıştı. Christopher's barı benim olmalıydı.

Yanlış olduğunu bile bile kendimi çıkışa sapıp Christopher's barına giden yola girerken buldum. İçeri bir göz atıp Brady'nin çalışıp çalışmadığına bakacaktım. Eğer çalışıyorsa çıkardım. Çalışmıyorsa o zaman kendime bir Old Fashioned ısmarlardım.

Brady'yi tekrar görmek istemiyordum. Yaşlı kadının onun için söylediği şey yüzünden değildi ki zaten dönüp bakınca bu, o gün eczanede olduğundan daha çılgınca geliyordu. Sadece şu anda kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Hem onunla daha çok zaman geçirirsem yanlış anlayabilirdi. Şu sıralar hayatımda buna yer yoktu.

Görünüşe bakılırsa duam kabul olmuştu. Bara baktığımda içkileri servis eden başka bir barmen gördüm – tanımadığım yeni bir oğlandı. Brady görünürde yoktu. Çok şükür.

Ama gerçek şu ki küçük bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı.

Bara gitmek yerine arkadaki koltuklardan birine geçtim. Bir garson kız geldi ve Old Fashioned'ımı sipariş ettim. Ama bugün bunun bana kendimi iyi hissettirebileceğini sanmıyordum. Hiçbir şeyin bunu yapabileceğini sanmıyordum.

"Nora?"

Adımın seslenildiği yöne döndüm. Brady'nin tepemde dikildiğini görünce nefesim kesildi. Beni gördüğüne şaşırmış ama mutsuz olmamış gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedim. "Ben, şey... Şu anda burada çalıştığını bilmiyordum."

Brady bara baktı, sonra yeniden bana döndü. "Vardiyam yeni bitti."

Vay canına, zamanlamam daha kötü olamazdı.

"Sanırım sana eşlik edecek birini istemezsin?" diye sordu.

Masanın üstünde duran ellerime baktım. "Pek değil. Üzgünüm."

Garson kız o anda Old Fashioned'ımla geldi. İçkiyi hızlıca masanın üstüne bıraktı. Brady'ye selam verirken nasıl gülümsediğini fark ettim, hatta omzuna da dokundu. Brady ona karşı kibardı ama belli ki ilgilenmiyordu. Bu barda kolayca elde edebileceği başka bir kız varken neden benimle zaman geçirmeye bu kadar hevesli görünüyordu, bilmiyordum.

Old Fashioned'ıma uzandım ve o sıcak güzel his için yanıp tutuşarak bir yudum aldım. Ama bunun yerine neredeyse geri püskürtecektim.

"Ah!" dedim yüksek sesle. "Bu iğrenç!"

Garson kız beni duydu çünkü hâlâ Brady'yle konuşmaya çalışarak yakınlarda oyalanıyordu. Bana bakıp omuz silkti. "Üzgünüm. Yeni çocuk içkileri böyle yapıyor."

"Çok acı." Kadehi kendimden uzağa ittim. "*Yanlış* yapmış."

Brady havalı havalı gülümsedi. "Merak etme. Sana yenisini hazırlarım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi garson kız. "Senin vardiyan bitti."

"Sorun değil."

Ben başka bir şey diyemeden Brady kadehimi alıp barın arkasına geçti. Barmenle konuşup içkiyi nasıl yapması gerektiğini anlatırken onu izledim. İçki hazırlamayı nereden öğrenmişti acaba? Kariyerinin çoğunu Silikon Vadisi'nde geçirdiğini düşününce bu işte çok iyi görünüyordu.

Bir dakika sonra yeni bir kadeh getirip önüme koydu. Ben bir yudum alırken bekledi. Doğal olarak kusursuzdu. Kusursuz biçimde tatlı ve acı.

Aynı babamın eskiden içtiği gibi.

"Çok teşekkürler," dedim.

"Benim için bir zevkti."

Başını eğdi, sonra döndü ve çıkışa doğru yürümeye başladı. Ağzıma kan gelene kadar sertçe alt dudağımı ısırdım. Hata yaptığımı biliyordum ama yine de, "Brady!" diye seslendim.

Durdu. Arkasını döndü. "Evet?"

Derin bir nefes aldım. "Aslında sanırım bana eşlik edecek birini *istiyorum*."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Tereddüt etmeden geri dönüp karşıma oturdu. "Bunu demeni umuyordum."

Gülümsedim. "Haberin olsun, o garson kızla ne zaman istersen eve gidebileceğinden eminim."

"Belki." Kıza bakmadan gözlerini bana dikmeye devam etti. "Ama ben seninle daha çok ilgileniyorum."

"Anladım..." Old Fashioned'ımdan bir yudum daha aldım. Geçen seferden bile daha iyi yapmıştı. "Yani zorluklardan hoşlanıyorsun."

"Hayır. Bu öyle bir şey değil."

"Ne peki?"

Önündeki peçeteyi alıp onunla oynamaya başladı. "Üniversiteden beri hiçbir zaman tam olarak seni düşünmeyi bırakmadım."

Kahkaha attım. "Ah, hadi ama."

"Gerçekten! Aklım hep sende kaldı."

"Sadece üç ay çıktık."

"Evet, ama..." Peçetede küçük bir delik açtı. "Çok ortak yönümüz yokmuş gibi göründüğünü biliyorum. Demek istediğim, ben bilgisayar düşkünüydüm, sense hevesli bir tıp öğrencisiydin. Ama birbirimize *bağlıymışız* gibi hissediyordum. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama böyle hissediyordum işte."

Pekâlâ, benim gibi biriyle arasında bir bağ olduğunu hissetmesi *onunla* ilgili neyi ortaya koyuyordu?

Tek omzunu kaldırdı. "Biz ayrıldıktan sonra başka kimseyle böyle hissetmedim."

"Hiç mi?"

Başını salladı.

"Ya eski eşin?"

Dudaklarının bir köşesini kaldırarak gülümsedi. "Eh, ona karşı böyle hissetseydim muhtemelen hâlâ evli olurduk, değil mi?"

"Belki öyle. Belki değil."

"Her neyse," dedi. "Hâlâ neden benden ayrıldığını bilmiyorum. İlişkimiz harika gidiyor sanıyordum ve sonra pat diye beni arayıp bittiğini söyledin."

"Bunun için üzgünüm."

"Bana nedenini söyleyebilir misin?" Kaşlarını çattı. "Böylece gelecekteki durumlar için bilmiş olurum."

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece işler fazla ciddileşiyor gibi hissettim ve öyle olmasını istemedim. *Hâlâ* istemiyorum."

"Tamam ama..." Bir şey diyecekmiş gibiydi fakat sonra fikrini değiştirdi. "Peki. Sanırım haklısın."

Old Fashioned'ımın son yudumunu da içtim. Fikrimi değiştirmeye kalmadan birden konuştum. "Tekrar senin evine gitmek ister misin?"

O kadar hızlı, "Evet," dedi ki neredeyse gülecektim. "Yine iki araba mı?"

"Evet."

"Daha sonra seni buraya getirebilirim, istersen..."

"İki araba."

"Peki." Başıyla onayladı. "Gidelim."

YİRMİ BİR

Bu defa geçen seferden bile iyiydi. Bu hızla gidersek sonraki ay muhtemelen baygınlık geçirirdim. Ama buna değerdi.

Brady'nin çift kişilik yatağında ona sarılırken cep telefonuna uzandı. Telefona bir numara girdi.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum.

"Pizza söylüyorum," dedi. "Hayır deme. Yemek istemiyorsan o koca pizzanın tamamını kendim yerim. Açlıktan ölüyorum. İştahımı çok açtın."

"Biraz yerim," dedim. Çünkü pizza düşüncesi inanılmaz çekici geliyordu. Brady de benim iştahımı açmıştı.

"Alo?" dedi telefona, ben onu dinlerken. "Büyük boy peynirli pizza istiyorum. Malzemeleri... Pepperoni... Mantar... Soğan..." Kaburgalarına dirsek attım. "Hayır, onu sil, soğan olmasın. Ayrıca yanında salata olsun mu?" Brady bana kaşlarını kaldırarak bakınca başımla onayladım. "Evet, yanında salata da olsun. Ve... Patates kızartması?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, patates kızartması olmasın. Sadece pizza ve salata."

Brady telefonu kapayıp bana döndü. "Otuz dakikamız var. Tekrar etmek ister misin?"

Omzunu dürtükledim. "Gerçekten buna hazır mısın?"

Sırıttı. "Sen hazırsan ben de hazırım."

Bir süre bunu düşündüm ama sonra kafamı iki yana salladım. Tekrar edecek fiziksel gücüm olduğunu sanmıyordum. Brady'nin dayanıklılığından etkilenmiştim. "Televizyon izlemeye ne dersin?"

"İsteğin benim için emirdir." Komodinden üzerinden kumandayı aldı ama şifonyerin üzerine yerleştirilmiş küçük televizyonu açmadan önce durakladı. "Film izlemek ister misin?"

Dejavu yaşadım. Brady bana bu sözleri daha önce de söylemişti. *Film izlemek ister misin?* Sonra ne seçersek seçelim inanılmaz şiddetli ve kanlı bir şey oluyordu.

"Hâlâ katil filmlerini seviyor musun?" diye sordum.

Bir an için bana sanki neden bahsettiğimi anlamamış gibi baktı. Ama sonra güldü. "Tanrım, hayır. Yıllardır o filmlerden izlemedim. Geçmişte kaldı."

Ani bir rahatlama hissettim. Geçmişte kalmıştı. Sadece bir geçiş dönemiydi. Belki de başından beri fazla tepki vermiştim. "Peki, şimdi ne izlemeyi seviyorsun?"

"İyi ne olursa. Büyük bir Quentin Tarantino hayranıyım."

Quentin Tarantino! Bu, katil filmlerinden daha iyi değildi! Daha kötü bile olabilirdi. Tamam, daha kötü değildi ama daha iyi olduğunu sanmıyordum. O filmler inanılmaz şiddet içeriyordu. O filmlerden birinde kadın iki yüz kadar ninjanın kafasını kesmemiş miydi?

"Ama sen ne istersen izleyebiliriz," dedi Brady. "Aşk filmi filan da izleyebiliriz. Fark etmez."

Benden gerçekten hoşlanıyor olmalıydı. Televizyonun kontrolünü bana veriyordu. "Bakalım şu anda televizyonda ne varmış," dedim.

Brady televizyonu açtı ve saat on haberleri çıktı. Beni dehşete düşürense muhabirin Shelby Gillis hakkında konuşuyor olmasıydı. Muhtemelen gün içinde daha önceden kayda alınmış

bir bölümde Shelby'nin cesedinin bulunduğu yürüyüş yolunu gösteriyorlardı.

"Yirmi altı yaşındaki Shelby Gillis vücudunda birden çok ip izi ve göğsünde bıçak yaralarıyla bulundu," dedi muhabir. "Ayrıca iki eli de ölmeden önce kesilmişti."

Yüz ifadesini görmek için Brady'ye baktım. Haberden dolayı pek de şaşırmış ya da iğrenmiş görünmüyordu. "Korkutucu şeyler," diye yorum yaptı.

"Evet," diyerek nefesimi bıraktım.

"Sanki o eski seri katilin işi gibi, değil mi?" diye sordu. "Aaron Nierling. Ona Eli Becerikli diyorlardı. Hatırlıyor musun? O zamanlar on bir, on iki yaşlarındaydım."

Barda Brady'yi gördüğüm o ilk geceyi ve yarışma programında babamın adını nasıl da hızlı bildiğini düşündüm. "Pek değil," diye mırıldandım.

Beni dürttü. "Tüm kurbanlarının ellerini kesip onları hatıra ya da öyle çılgınca bir şeymiş gibi o büyük sandıkta saklıyordu."

Ağzıma acı safra doldu. "Lütfen bu konuda konuşma..."

Brady'nin gözleri irileşti. "Ah, pardon, üzgünüm. Mideni bulandırdım. Moralini bozmak istememiştim. Sadece böyle şeylerden rahatsız olmadığını hatırlıyordum. Sonuçta cerrahsın, bu yüzden..."

Güçlükle yutkundum. Tabii ki bu haberin her yerde olacağını bilmeliydim. Sadece şu anda bu konuda bir şey duymak istemiyordum. Kısa bir süreliğine hiç olmamış gibi davranmaya çalışmıştım. Yerde formamı aradım.

"Hey." Brady doğrulup oturdu. "Hey, üzgünüm. Gitmiyorsun, değil mi?" Kendi pantolonuna uzandı. "Hey, gidemezsin."

Formamı ters yüz ederken duraksadım. Brady'nin kahverengi gözlerine baktım. "Neden gidemem?"

"Çünkü gideceğini bilseydim pizzaya soğan koydururdum. O yüzden bu adil değil."

Omuzlarım gevşedi. Neden bu kadar endişelenmeme izin verdiğimi bilmiyordum. Buraya her şeyi unutmaya gelmiştim. En azından kısa bir süreliğine.

"Pizza için kalacağım," dedim. "Ama haberleri izlemem."

"Birlikte izleyebileceğimiz başka harika bir şey bulacağım," diye söz verdi.

Brady'nin yastığına uzanıp sanki önemli bir görevmiş gibi televizyon kanalları arasında gezinmesini izledim. Her şeye rağmen gülümsedim. Brady gerçekten sevimliydi.

O izleyeceğimiz bir şey bulurken ben de banyoya gitmek üzere kalktım. Odasının dışındaki koridor tamamen karanlıktı ve neredeyse ayak başparmağımı kapının çerçevesine vuracaktım. Tuvalet solda, o diğer odanın hemen yanındaydı. Çalışma odasının. Kapısı hâlâ kapalıydı. Muhtemelen kilitliydi de.

Bir kere daha göğsümde o gergin enerjiyi hissetim. Neden o odanın kapısını kilitli tutuyordu? Bu çok tuhaftı. Demek istediğim, dairenin kapısı kilitliydi ve Brady burada yaşayan tek kişiydi. O hâlde neden o odayı kilitleme ihtiyacı duyuyordu? Eczanede Bayan Chelmsford'un söylediklerini düşünmeden edemedim.

Geceleri üst kattan gelen çığlık sesleri duyuyorum. Kadınların çığlıkları. Yardım isteyerek ağlıyorlar.

Brady'nin hâlâ kanallar arasında gezindiği yatak odasına baktım. Banyoya gitmek yerine gizemli odanın kapısına bir adım daha yaklaştım.

Bu sadece bir çalışma odasıydı. Brady'nin doğruyu söylediğine emindim. Neden yalan söylesindi ki?

Peki, babam neden bodrumda ne olduğu hakkında yalan söylemişti?

Her erkek psikopat bir katil değil, Nora.

Brady iyi biriydi. Üniversitede de iyiydi, şimdi iyiydi. Bu oda sıradan bir çalışma odasıydı. Tam olarak söylediği gibi ol-

duğundan emindim, mali belgelerini güvende tutmak için odayı kilitliyordu. Özellikle de burası kötü bir mahalle olduğundandı.

Brady'nin hâlâ televizyonla meşgul olduğundan emin olmak için bir kere daha baktım, sonra kapalı kapıya bir adım daha yaklaştım. Geçen seferki gibi kilitli olmasını bekleyerek elimi kapının topuzuna koydum. Ama kilitli değildi. Topuz elimin altında döndü ve kapıyı açtım.

Odanın içinde ne olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Burası bir çalışma odası değildi. Çalışma odasıyla alakası bile yoktu. Tanrım.

Ama tek kelime edemeden arkamda Brady'nin gölgesini hissettim.

YİRMİ İKİ

"Nora," dedi Brady.

Gözlerimi odadan ayıramıyordum. Başımı salladım. "Bana bunun ne olduğunu söyle."

Brady bana buranın çalışma odası olduğunu söylediğinde içeride bir masa görmeyi bekliyordum. Bir bilgisayar. Belki birkaç dosya dolabı. Ama bu sahte çalışma odasında bunların hiçbiri yoktu.

Onun yerine bir yatak vardı. Pembe nevresimli tek kişilik bir yatak, duvarın önüne dizilmiş pelüş hayvanlar. Yastığın üstünde bilmediğim bir çizgi film karakteri vardı. Diğer duvarın önünde de küçük, pembe bir bebek evi.

"Nora." Brady ensesini kaşıdı. "Üzgünüm. Ben..."

"*Bu* nedir?"

Kör edici derecede pembe olan odaya baktı, sonra yeniden bana döndü, yüzünde suçlu bir ifade vardı. "Burası benim kızımın odası."

"Senin *kızın* mı var?"

"Evet." Çıplak ayaklarıyla yerine kıpırdandı. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Ben sadece... Bilmiyorum. Doğru gelmedi."

Şu anda tam olarak nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. Bana *yalan* söylemişti. Buranın küçük bir çocuğun odası olduğu açıkken o bana *çalışma odası* olduğunu söylemişti.

"Adı ne?" diye sordum.

"Ruby." Zoraki de olsa hafifçe gülümsemeyi başardı. "Beş yaşında. Annesiyle yaşıyor ama iki haftada bir hafta sonu burada kalıyor. Fotoğrafını görmek ister misin?"

Başımla onayladım ama daha çok bu çocuğun varlığından emin olmak için görmek istiyordum. Kızının ne kadar şirin olduğundan bahsetmek gibi bir niyetim yoktu, özellikle de onun varlığı hakkında bana yalan söyledikten sonra.

Brady yatak odasından telefonunu getirip hızlıca bir fotoğrafı açtı. Brady'nin burnuyla çenesini almış kahverengi saçlı küçük bir kız çocuğu ekrandan bana bakıyordu. Ön dişlerinden biri eksikti ki bu da çok şirindi. Ben fotoğrafı incelerken Brady merakla beni izliyordu.

"Tatlıymış," dedim sadece.

"Ah, teşekkürler."

Telefonu uzattığımda geri aldı. "Sanırım ben gideceğim," diye mırıldandım.

"Ne?" Brady'nin yüzü düştü. "Nora, yapma. Gitme. Lütfen?"

Ona ters ters baktım. "Neden bana kızın hakkında yalan söyledin?"

"Bilmiyorum." Başını yere indirdi. "Bak, ben daha bir yıl önce boşandım ve her şey benim için biraz yeni... Bilirsin, bu durum işte. Kızımın sadece bir iki haftadır etrafımda olan biriyle tanışmasını istemiyorum. Açıkçası geçen gece bunun tek gecelik bir şey olduğunu düşünmüştüm. O yüzden Ruby'den bahsetmek istemedim."

Ellerimi belime koydum. "Yani bana bir kızın olduğunu söyleyecek kadar güvenmedin."

"Şey, dürüst olmak gerekirse seks yaptıktan beş saniye sonra gittin."

Homurdandım. "Bak, şimdi *yine* aynısını yapıyorum."

"Nora..."

Ama çok geçti. Brady'yi önümden itip salona geçtim ve oradan çantamı, montumu, ayakkabılarımı aldım. Brady kaşları çatık hâlde peşimden geldi. Hâlâ tişörtü üstünde değildi ki bu biraz dikkat dağıtıyordu ama beni buradan defolup gitme amacımdan alıkoyamadı.

"Nora, gerçekten üzgünüm," dedi. "Bu gece sana söyleyecektim. Yemin ederim."

"Tabii. Söyleyeceğinden eminim."

"Bak, bu bir şeyi değiştirmez, değil mi?"

Montumu koluma geçirdim. "Bu bir şeyi değiştirmez. Sadece bana benimle ilgili ne düşündüğünü gösterir. Beni *kaybettiğin kız* olarak nitelendirmiştin, değil mi? Hoş bir ifade bu arada. Çok etkili."

Brady'nin omuzları düştü. "Ben onu laf olsun diye söylemedim. Ciddiydim."

Brady'nin yüzüne döndüm. Çaresiz görünüyordu. En baştan bana kızını anlatmadığına pişman olduğuna emindim ama sonuç olarak bu önemli değildi. Bana anlatmamakta haklıydı. İlk birlikteliğimizden önce bilseydim onunla asla yatmazdım. Böyle bir karmaşıklığa ihtiyacım yoktu.

"Hoşça kal, Brady," dedim.

"Seni arabana kadar geçirmeme izin ver."

"*Hayır.*"

Bir anlığına yüzündeki üzüntü yerini öfkeye bıraktı. "Bak, sana Ruby'yi anlatmayı planlıyordum, bu *o kadar* büyütülecek bir şey değil. Sanki bunu gitmek için bir bahane olarak kullanıyormuşsun gibi hissediyorum. Yine."

"Bu doğru değil."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. Brady anlamıyordu. Bana kızını hiç anlatmamasının bir nedeni vardı. Zamanında benimle çıkmayı sevmesiyle aynı nedendi. Onu korkutuyordum. Ona üniversitede katil filmlerini izlerken hissettiği heyecanı yaşatıyordum. Babamın kim olduğunu bilmiyordu bile ama bende bir şey olduğunu biliyordu. Bunu hissediyordu.

Benden korkuyordu. Biraz bile olsa korkuyordu işte. Bu yüzden bir çocuğu olduğunu öğrenmemi istememişti.

"Hoşça kal, Brady," dedim.

Dışarı çıkarken peşimden gelmedi.

Soğuk gece havası zihnimi açtı. Dışarı çıkana kadar o küçük dairede ne kadar bunaldığımı fark etmemiştim. Arkamdaki eve baktım. Brady'nin ev sahibi verandadaydı. Yavaşça öne arkaya sallanırken beni izliyordu.

Kollarımı gövdeme sardım. Buraya bir daha asla gelmeyeceğim için memnundum.

YİRMİ ÜÇ

Ertesi sabah iki cinayetin de detayları tüm haberlerdeydi.

Herkes Körfez Bölgesi'nde yeni bir seri katil olduğundan bahsediyordu. Ve tabii ki insanlar açık benzerlikler yüzünden Eli Becerikli'yi hatırlıyordu. Haberlerde Eli Becerikli'nin yirmi altı yıldır hapishanede olduğu ve ölene kadar da orada kalacağı belirtiliyordu. Bu kadınları her kim öldürdüyse taklitçinin tekiydi.

Neyse ki beni bütün sabah meşgul edecek bir ameliyatım vardı. Kendimi ameliyata kaptırıp yaklaşık beş saat boyunca Amber Swanson'ı, Shelby Gillis'i ve özellikle de Brady Mitchell'ı düşünmedim.

Ama sonra öğleden sonraki hastalarım için kliniğe giderken cinayet bütün radyo kanallarındaydı. Aynı Eli Becerikli'den etkilendikleri gibi insanlar bu katilden de etkilenmişti. Sonunda radyoyu kapatmak zorunda kaldım ve sessizce araba sürdüm.

Ofise vardığımda öğleden sonraki klinik işleri başlamadan önce mucize eseri fazladan on dakikam vardı. Harper'la Philip birlikte Harper'ın masasında oturuyorlardı, kafa kafaya vermiş, İtalyan sandviçlerini yiyorlardı. Artık Harper'a asıldığı

için Philip'e söylenecek enerjim bile yoktu ama yüksek sesle boğazımı temizledim.

"Merhaba, Nora," dedi sanki hiçbir yanlış yapmamış gibi. "İstersen senin için fazladan bir sandviçimiz var. İtalyan sandviçi."

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım. Seyyar satıcıdan aldığım *cheeseburger*ı hızlıca mideme indirmiştim ve şimdi midemde taş varmış gibi hissediyordum.

Harper mavi gözlerini bana çevirdi. "Dr. Davis, iki hastanız bütün haberlerde! Gördünüz mü?"

"Ama bizim klinikten bahsetmiyorlar bile," diye homurdandı Philip. "Bu *harika* bir reklam olabilirdi."

Harper ona gözlerini devirdi ama müşfik bir tavrı vardı. Şu anda bununla ilgilenecek hâlde değildim.

"Biliyor musun, Harper Eli Becerikli'yi hiç duymamış," dedi Philip.

Harper güldü. "Ben daha doğmamıştım!"

"Ama sen doğmuştun, değil mi Nora?" Philip bakışlarını bana çevirdi. "Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Tabii ki hatırlıyordum. Polisler bodrumumuzda ne olduğunu bulduğunda on bir yaşındaydım. "Biraz. Çok uzun zaman önceydi."

"Yirmi kadını öldürdü," dedi Philip. Aslında on sekizi doğrulanmıştı. Ama otuzdan fazla olması muhtemeldi. "Ve ellerini de hatıra olarak saklıyordu. Ne çılgınlık ama."

"Hımm," dedim.

"Sanırım Oregonluydu." Philip düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. "Sen de Oregonlu değil misin, Nora?"

"Hayır."

"Oregon Devlet Üniversitesi'ne gitmedin mi? Özgeçmişinden hatırlıyorum."

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Üniversiteyi başka eyalette okumak istemiştim ama param yoktu. En iyi şansım

Oregon Devlet Üniversitesi'ydi. Özellikle de tıp okuluna gittiğimde dağlar kadar borcun altına gireceğimi bildiğim için.

"Yanlış hatırlıyorsun," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle diyorsan öyledir..."

Tabii ki Philip için hangi üniversiteye gittiğimi bulmak ve yalanımın hesabını sormak yeterince kolay olurdu. Neden kabul etmediğimi bilmiyordum. Oregon'da yaşamış olmak suç değildi.

"Mesajlarımı kontrol edeceğim," diye mırıldanıp Harper'la Philip'i baş başa bırakarak gittim. Bu konuda moralimin bozulmasına izin vermeyecektim. En azından Philip, Harper'ın yanındayken onu hastalarımı takip eden o psikopattan koruyabilirdi.

Çalışma odama döndüğümde bilgisayarımdan mesaj listesini açtım. Çoğu hastalardan ya da doktorların ofislerindi. Bunlardan bazılarını Sheila kontrol edip halletmişti. Ama iki e-posta diğerlerinin arasında öne çıkıyordu.

Biri Brady Mitchell'dandı.

Beni internette araştırarak nerede çalıştığımı öğrenmiş olmalıydı. Sonra da benimle iletişim kurmayı umarak burayı aramıştı.

Tüm mesajlarında onu aramamı söylüyordu. Ayrıca silmiş olma ihtimalime karşı telefon numarasını yazmıştı. Bunu yapmak cazip geldi ama yapmadım. Brady'yi aramak istersem onu arayabilirdim. Ama onu aramak istemiyordum.

Diğer mesaj çok daha rahatsız ediciydi. Dedektif Barber'dandı.

Brady'nin mesajına çok benzer şekilde gerçek bir bilgi içermiyordu. Sadece onu aramamı söylüyordu. *Acilen.*

Dedektif neden benimle konuşmak istiyordu? Ona bildiğim her şeyi anlatmıştım zaten.

Ama bu o kadar da kötü bir şey olamazdı. Yani, öyle olsaydı buraya gelirdi. Ya da evime. Sadece aramamı istemişti. Belki de Amber ya da Shelby'yle ilgili bazı tıbbi bilgilere ihtiyacı vardı.

Eğer durum öyleyse izin belgesine ihtiyacım olacaktı. Özel sağlık bilgilerini öylece veremezdim, ölen hastalarla ilgili olsa bile.

Öğleden sonra çok sıkışık bir programım vardı, çoğunluğu da kontrole gelen hastalardı. Ölen iki kızla ya da kesilen ellerinin nerede olabileceğiyle ilgili bir şey düşünmemeye çalışıyordum. Birinin bodrumunda içinde kemikler olan bir sandık mı vardı?

Bunu düşünemezdim. Çok korkunçtu.

Saat dörtteki hastam Gloria Lane adında yeni biriydi. Safra kesesinin alınmasını değerlendirmek üzere gelmiş elli sekiz yaşında bir kadındı. Sheila'nın yazdığı notlara göz atarak çizelgesini kapıdan aldım. Sonra omzumda bir dokunuş hissettim.

"Sadece bil diye söylüyorum," dedi Sheila, "bu kadında şüpheli bir şeyler var."

"Şüpheli mi?"

Başıyla onayladı. "Aile hekimini yazmış ama ne biz ameliyat için sevk aldık ne de doktor kadının adını daha önce duymuş. Biraz tuhaf, sence de öyle değil mi?"

"Evet..." Elimdeki kâğıtları daha sıkı tuttum. "Peki sence neler oluyor?"

"Samimi düşünceme göre mi?" Kapıya baktı. "Muhabir olabilir. Öldürülen o iki kızın da bu kliniğe geldiğini daha fazla saklayamazsın."

Yüzümü ekşittim. "Philip haber merkezine kendisi gitmeye hazır. Bunun iyi bir reklam olacağını düşünüyor."

Sheila'nın ifadesi soğuktu. "O zaman Philip aptalmış. Bu bizim için iyi *değil*. Eğer içerideki bir muhabirse onu hemen buradan çıkarmalıyız."

Ona hak vererek başımla onayladım. Gloria Lane'in sıradan bir hasta olmasını umuyordum. Ama içimdeki ses Sheila'nın haklı olduğunu söylüyordu, o akılsız biri değildi.

Kapıyı açtığımda sandalyelerden birinde bir kadın oturuyordu, üzerinde kot pantolon ve kazak vardı. Ona verdiğimiz önlüğü giymek gibi bir niyeti yoktu ki bu kötüye işaretti.

Kötüye işaret olmayan şeyse görüntüsüydü. Buraya bilgi almaya gelmiş bir muhabire benzemiyordu. Saçları beyazlaşmıştı ve dağınıktı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Söylediği yaştan on yaş daha büyük görünüyordu.

"Dr. Davis?" dedi.

"Evet." Kaşlarımı çattım. Gülümsemek istiyordum ama görüntüsünü düşününce bu zordu. "Bayan Lane?"

Kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirdi. "Aslında," dedi, "ben Bayan Swanson. Amber Swanson'ın annesiyim."

"Ah..." Kahretsin, Sheila haklıydı. "Bayan Swanson, bağınız sağ olsun. Çok üzüldüm."

Bana alayla gülümsedi. "Eminim üzülmüşsündür."

Ağzımın kuruduğunu ve birden yutkunmanın zorlaştığını hissettim. "Tabii ki üzüldüm."

"Rol yapmayı bırak." Kadın bana bakarken mideme taş oturmuş gibi hissettim. "Kim olduğunu biliyorum, Nora Nierling."

Adımı duyduğumda yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kimse bizi duymasın diye muayene odasının kapısını kapadım.

YİRMİ DÖRT

Amber'ın annesi kim olduğumu biliyordu. Bu hiç iyi değildi.

Amber'ınkiyle aynı renk mavi gözleriyle bana bakıyordu. O zamanlar babamın kurbanlarından biri olmaya uygun yaştaydı. Tek mesele yanlış zamanda yanlış yerde olmaktı.

"Bayan Swanson," dedim alçak sesle, dışarıdaki kimsenin kulak misafiri olmasını istemiyordum. "Kızınızın ölümüyle hiçbir alakam olmadığını bilmenizi isterim. Ne duydunuz bilmiyorum ama..."

"Bunun büyük bir tesadüf olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Ayağa kalktı, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş vaziyetteydi. "Baban bir sürü kadını öldürüp ellerini kesti. Şimdi birden senin iki hastanın sonu da aynı şekilde bitiyor."

"Tesadüf mü değil mi bilmiyorum," dedim. "Ama bunu ben yapmadım. Bayan Swanson, ben asla böyle bir şey yapmam."

"Eminim."

"Bayan Swanson." En nazik ve kibar ses tonumu kullanmaya çalıştım. "Hiç şüphesiz kızınızın hayatını kurtardığımı biliyorsunuzdur. Onu ameliyat etmeseydim apandisiti patlayabilirdi. Benim işim insanları kurtarmak. Asla birini öldürmem."

Bayan Swanson bana doğru bir adım attı. "Saçmalık. Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum."

Saçmalık mı? Kızının hayatını kurtarmıştım. Bu bir gerçekti; inansa da inanmasa da.

"Beni dinle, *Nora Nierling,*" diye tersledi. "Belli ki polislere söylemediğin bir şey biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye ısrar ettim. Ama mutfağımın zeminindeki babamdan gelen o mektubu hatırlayınca bir an duraksadım. Tabii ki Bayan Swanson fark etti.

"Biliyorsun!" Gözleri öfkeli yaşlarla doldu. "Ne biliyorsun? Kızıma ne olduğuyla ilgili ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey." Sesimin titrememesini sağlamayı başardım. "Size yemin ederim, Bayan Swanson..."

"Yalancı." Muayene odasının tezgâhından bir kâse alıp yere fırlattı. Çıkan ses beni yerimden sıçratmaya yetecek kadar yüksekti. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır!"

Nasıl böyle düşünebilirdi? Evet, babam bir canavardı. Ben de onun kızıydım. Onun kanını taşıyordum ama bu, benim de onun gibi bir katil olduğum anlamına gelmiyordu. Nasıl beni bununla suçlayabilirdi? Tanrı aşkına, kızının hayatını kurtarmıştım.

"Şunu bil ki," dedi titrek bir sesle, "buradan çıktığımda doğruca muhabirlere gideceğim. Onlara senin hakkındaki her şeyi anlatacağım."

Midem kasıldı. Bu, duymak istediğim son şeydi. Son yirmi altı yıldır Nora Nierling olmaktan kaçıyordum. Kimse gerçekte kim olduğumu bilmiyordu ve bunun böyle kalmasını istiyordum. Bütün dünya Nora Davis'in kim olduğunu öğrenirse ne yapardım? Adımı tekrar değiştiremezdim. Tıp diplomam Davis ismine kayıtlıydı.

Gerçi bu sorunlarımın en küçüğü olabilirdi. Dedektifin benimle ne hakkında konuşmak istediğini merak ettim...

"Lütfen bunu yapmayın," dedim. "Size yemin ederim kızınıza ben zarar vermedim. Ben asla böyle bir şey yapmam. Medyaya başvurursanız hayatımı mahvedersiniz."

"Ne güzel işte." Mavi gözleri parladı. "Çünkü sen bunu hak ediyorsun... seni... seni canavar."

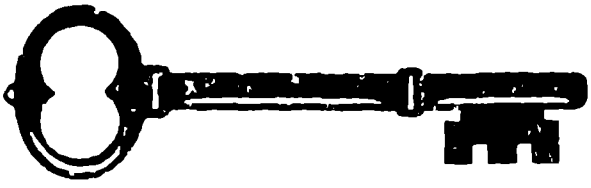
Bana doğru bir adım daha attı ama geri çekilmedim. Bayan Swanson benden daha kısa boyluydu ve yaklaşık yirmi yaş daha büyüktü. Silahı olması mümkündü ama benim de silahım vardı. Önlüğümün ön cebindeki neşter.

Bu yüzden ondan korkmuyordum.

Belki de bunu hissetmişti çünkü yanımdan geçtiği gibi odanın kapısını açtı ve hışımla çıktı.

O gittikten sonra ne yapacağımı bilemeden öylece dikildim. Sanki bütün dünyam altüst olmuş gibi hissediyordum. Philip reklamımızın yapılmasını istemişti ama herkes gerçeği öğrenirse ne olacağını hiç bilmiyordu... Çünkü gerçeği bilmiyordu. Benim gerçekte kim olduğumu bilseydi bu bilginin yayılmaması için her şeyi yapardı.

Ama artık çok geçti. Bayan Swanson basına gidecekti ve benim onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

YİRMİ BEŞ

26 YIL ÖNCE

Ertesi sabah altıda kalktım. Evdeki herkes hâlâ uyuyordu.

Gerçi gece pek uyuyamamıştım. Çoğunlukla yatakta dönüp durmuştum. Ayrıca onca suyu içtikten sonra tuvalete gitmem gerekmişti. Ama uyuyamamamın tek nedeni bu değildi.

Alt kata indiğimde ilk işim bodrum kapısını kontrol etmek oldu. Ama kilitliydi. Her zamanki gibi.

Kilitli kapıya baktım. Belki de hepsi rüyaydı. Bodruma inmem. Odanın köşesindeki o kafesi görmem. Kafesin içinden gelen boğuk çığlıkları duymam. Odanın her yerine sinmiş çürük kokusunu almam.

Kulağımı kapıya dayadım. Çıt yoktu. Çürük kokusu bile gitmişti, şimdi yine sadece lavanta kokusu vardı.

Oturma odasına gidip kanepeye oturdum. Uzaktan kumandayı aldım ve televizyonu açtım. Genellikle sabah erken kalktığımda çizgi film izlerdim. Ama bu sefer haberleri açtım.

Yirmi dakika sonra haberler başladı. Seattle'dan yirmi beş yaşındaki Mandy Johansson on gündür kayıptı. Erkek arkadaşı akşam koşuya çıktıktan sonra bir daha eve dönmediğini

söylüyordu. O zamandan beri kimse ondan haber almamıştı ama arama devam ediyordu.

Sonra Mandy Johansson'ın fotoğrafı ekranda belirdi. Gerçekten çok güzeldi. Süt beyazı teni, büyük mavi gözleri ve uzun, koyu renk saçları vardı. Fotoğrafta gülüyordu. İyi birine benziyordu.

Gözlerimi kapadım. Hâlâ bodrumdaki kafesin örtüsünü kaldırdığımda gördüğüm mavi gözleri görebiliyordum.

Rüya değildi, değil mi?

Mandy Johansson bizim bodrumdaydı.

"Günaydın, Nora."

Babamın sesi. Sağ elimle uzaktan kumandayı aldım ve tam babam iş için giydiği mavi formasıyla salona girerken başparmağımı kapama düğmesine bastım. "Merhaba, baba."

Elini uyurken dağılan saçlarında gezdirdi. "Erkencisin."

"Evet," diye mırıldandım.

Mutfakta kahve demlemeye başladığında boynumu uzatıp onu izledim. Kahve demlenirken gelip koltukta yanıma oturdu.

"Dün gece seni bodrumda görmek güzeldi," dedi.

İnsanlar her zaman babamın pürüzsüz sesini överdi. Annem bunun kanları alınırken hastaları rahatlatmaya yardımcı olduğunu söylüyordu. Bir keresinde biri babamın uyku kasetleri yapabileceğini söylemişti. Babam sinirlendiğinde bile sesini yükseltmezdi.

İnsanlar benim hakkımda da aynı şeyi söylüyordu.

"Evet," dedim.

"Belki bu gece yine gelmek istersin," dedi.

"Belki."

Omzuma hafifçe vurdu, sonra kahvesini almak için kalktı. Kahveyi bir kupaya doldurmasını izledim. Bunu yaparken çok normal görünüyordu. Reklamlardaki babalar gibi.

Ama benim babam normal değildi.

Tıpkı benim gibi.

Babam işe gidene kadar televizyonun siyah ekranına bakarak koltukta oturdum. O gittikten sonra haber kanalını tekrar açtım. Mandy Johansson hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

Birkaç kanal arasında gezmem gerekti ama sonunda Mandy hakkında konuşan başka bir spiker buldum. Bu kanal Mandy'nin ailesiyle röportaj yapmıştı. Aynı onun gibi mavi gözleri olan annesi kızının güvenle eve dönmesi için yalvararak kameraya bakıyordu. *Mandy'yi çok seviyoruz. Sadece onu tekrar görmek istiyoruz.*

"Ne izliyorsun, Nora?"

Annem sabahlığına sarınmış hâlde odaya girdi, kahverengi saçları darmadağınıktı. Geldiğini duymamıştım bile. Gözlerini kısarak ekrana baktı.

Televizyonu kapayıp çizgi film izliyormuş gibi davranmak için artık çok geçti. "Haberleri," dedim. "Seattle'da bir kız kaybolmuş. Adı Mandy Johansson."

Annem bir dakika programı izledi. Yüzünün yavaş yavaş sarardığını gördüm. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. Elini ağzına kapayıp mutfak lavabosuna koştu.

Öğürdüğünü duyabiliyordum.

Dersten sonra Marjorie'yle okulun arkasında buluştum.

Onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar mutlu görünüyordu. Bu, Marjorie'yi daha önce hiç mutlu görmediğimi fark etmemi sağladı. Gerçi onu suçlayamazdım. Diğer çocuklar sürekli ona sataşıp duruyordu. Kimse ona destek olmuyor, o da çocuklara durun demiyordu. Bugüne dek tek bir kişi bile ona arka çıkmamıştı.

Bugün daha güzel görünüyordu. Saçları daha parlaktı ki bu normalde saçlarını taramıyor mu acaba diye merak etmeme

neden oldu. Ayrıca iki yanağında da heyecandan küçük pembelikler oluşmuştu. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Merhaba, Nora!" dedi. "Geldin!"

"Tabii ki geldim," dedim. "Neden gelmeyecekmişim?"

Cevap vermedi.

"Benimle buluşacağını herhangi birine söyledin mi?" diye sordum sertçe.

Başını öyle hızlı salladı ki çenesi titredi. "Sadece anneme okuldan geç çıkacağımı söyledim."

Güzel.

Marjorie'nin evine gitmeye karar verdik. Biz yürümeye başlayana kadar çocukların çoğu okul arazisini boşaltmıştı. Herhangi birinin bize dikkat ettiğinden şüpheliydim. Kısa süre sonra sessiz bir sokağa döndük.

Yürürken Marjorie evinde ne kadar eğleneceğimizle ilgili konuşup durdu. Heyecanlı olduğunu biliyordum ama bu çok sinir bozucuydu. Keşke Marjorie'nin basabileceğim bir sessize alma tuşu olsaydı.

"Odamı görmen için sabırsızlanıyorum," dedi. "Tam sekiz Barbie bebeğim var."

Spor ayakkabılarıma baktım. "Ben Barbie sevmem. Onlar bebekler için."

"Ah." Yüzü düştü. "Ne seversin?"

Ben sorusuna bir cevap bulamadan ana yoldan ayrılan o yürüyüş yolunun önünden geçtik. Duraklaması için Marjorie'yi dirseğimle dürttüm. "Hiç buradan gittin mi?"

Başını salladı. "Annem asla izin vermez."

"Ah. Çünkü keşfetsek eğlenceli olur diye düşünüyordum. Bir oyun gibi."

Ağaçlı yola baktı, sonra bana döndü. "Yapmasam daha iyi."

Kızgınlıkla ofladım. "Ben yapmak *istediğim* eğlenceli bir şey buluyorum ama sen onu yapmıyorsun."

Marjorie kaşlarını çattı. "Sadece... Bunu yapmam yasak."

"*Yalnız* yapman yasak. Ama yalnız değilsin. Yanında ben varım."

"Ben... Ben yine de yapmamalıyım diye düşünüyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki, ben bu yoldan gideceğim. Sen istemiyorsan o senin tercihin. Ama kötü oldu çünkü oynayabileceğimiz gerçekten eğlenceli bir oyun düşünmüştüm."

Marjorie'nin kafasında dönen minik çarkları neredeyse duyabiliyordum. Bu onun bir arkadaşla takıldığı ilk seferdi, yani hayatı boyunca. Bunu mahvetmek istemiyordu.

"Tamam." Nefesini üfledi. "Bu yoldan gidebiliriz. Sadece kısa bir süreliğine."

"Harika." Ona gülümsedim. "Bu oyuna bayılacaksın."

Gülümsememe karşılık verdi. "Adı ne?"

Göz alabildiğine ıssız ağaçlı alana baktım. "Adı Avcı ve Kurban. Çok seveceksin."

YİRMİ ALTI

GÜNÜMÜZ

Her zamanki gibi ofisten çıkan son kişiydim.

Harper bekleme salonundaki tüm ışıkları kapadığından oraya vardığımda zifiri karanlıktı. Birkaç dakika boyunca el yordamıyla ışık düğmesini arayıp buldum, bulamasaydım sonunda bir sandalyeye takılıp düşerdim.

Bekleme salonunun kalabalık hâline alışkınım, bu yüzden akşamları burası bana korkutucu derecede sessiz geliyordu. Harper biyoloji kitabını masasında bırakıp gitmişti. Sayfalarını karıştırırken kenar boşluklarına düzgünce yazdığı notlarını gördüm. Üniversitede biyoloji çalıştığım zamanları hatırladım. O zaman önümde koca bir hayat vardı. Geçmişimi arkada bırakma şansı vardı. *Hiç kimsenin kim olduğunu bilmesine gerek yok*, demişti büyükannem üniversite için evden ayrılacağım gün.

Şimdi her nasılsa bu şansı mahvetmiştim. Ama aslında bu benim suçum değildi.

Lobiye giderken merdiveni ikişer ikişer indim. Eve gitmek için sabırsızlanıyordum. Muhabirler kapımı yumruklamaya başlamadan önce son sessiz gecemmiş gibi hissediyordum. Belki

güzel bir duş alırdım. Ya da daha iyisi küvete uzanırdım. Bunu en son ne zaman yapmıştım? Üzerinden yıllar geçmiş olabilirdi.

Ama lobiye indiğimde biri beni bekliyordu.

"Nora?"

İrkildim. "Brady, burada ne yapıyorsun?"

Brady ellerini önü açık montunun ceplerine sokmuş, binanın lobisinde dikiliyordu. Bana doğru bir adım atınca bir adım geriledim.

"Konuşabilir miyiz?" dedi.

"Hayır. Maalesef olmaz."

"Nora..."

Kaşlarımı çattım. "Benimle ne konuşmak istiyorsun? Bak, eğlendik. Hislerini açıkça ifade ettin. Sadece... Daha fazla üsteleme."

"Beş dakikanı alabilir miyim?" Elini kaldırıp parmaklarıyla beş yaptı. "Beş dakika. Sonra beni bir daha görmek istemezsen söz veriyorum seni rahat bırakacağım."

İç çektim. Hayır dersem üstelemeye devam edeceğini biliyordum. Diyeceğini demesine izin vermek daha iyiydi. "Tamam. Beş dakika."

"Pekâlâ." Ellerini yeniden montunun ceplerine soktu. "Boşanma sürecim çok kötüydü. Evlenmemizin tek nedeni eşimin hamile kalmasıydı. Kavga etmekten başka bir şey yapmıyorduk. Ben sadece... Bittikten sonra bir daha asla başka bir ilişkim olsun istemedim. Yaşananlar beni derinden etkilemişti." Kaşını çattı. "Ama sonra seni barda otururken gördüm ve başka biriyle mutlu olmanın nasıl olduğunu hatırladım. Yeniden birileriyle görüşmeye başlamak istedim. Bu sana bir anlam ifade ediyor mu?"

Dudak büktüm. "Bu neden bana yalan söylediğini açıklamıyor."

"Hadi ama Nora. İkimiz de çocuklardan nefret ettiğini biliyoruz."

"Çocuk istememem onlardan nefret ettiğim anlamına gelmez."

Bunlar bugüne kadar söylediğim en dürüst sözlerdi. Çocukları severdim. Ama genlerimi aktarma riskini alamazdım. Başka Aaron Nierling yaratma riskini alamazdım. Öyle bir durumda kendimle asla yaşayamazdım. Hem kariyerim benim hayatımdı. Neredeyse uyanık olduğum bütün saatleri tüketiyordu. Çocuğa ayıracak vaktim yoktu.

Ama Tanrım, bu onlardan *nefret* ettiğim anlamına gelmiyordu. Eğer başka biri olsaydım, *onun kızından* başka biri olsaydım, o zaman...

Tamam, düşünmeye değmezdi. Ne de olsa bunu asla değiştiremezdim.

"Söyleyebileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordu Brady. "Seni ne kadar üzgün olduğuma ikna etmek için yapabileceğim herhangi bir şey? Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum, Nora."

Kahverengi gözlerine baktığımda ne kadar içten olduğunu fark ettim. Bekâr kalmaya karar verdiğimden beri, yani son on yıldır erkekler bana kur yapmıyor değildi. Ama çoğu karşılık verip vermememi önemsemiyordu. Brady önemsiyordu. Ama o da bunu atlatırdı. Özellikle de yarın kim olduğumla ilgili haberler çıktığında.

Haberi gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi görmeyeceğim için mutluydum.

"Üzgünüm," dedim. "Ayrıca beş dakikan doldu."

"Tamam." İç çekti. "Nasıl istersen."

Ağzım açık kaldı. En az yirmi dakika daha beni birbirimiz için yaratıldığımıza ikna etmeye çalışmasını bekliyordum. "Bu kadar mı? Pes mi ettin?"

"Ben..." Başını yana yatırdı. "Hayır dedin. Yani... Ben düşündüm ki... Demek istediğim, pes *etmemeli* miyim?"

Birden kafam karışarak ona baktım. Denemeye devam etmesini mi istiyordum? Tek bildiğim pes ettiğinde derin bir hayal kırıklığı hissettiğimdi. "Ben... Arabamı almaya gidiyorum."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu.

Gözlerimiz buluştu. Kahretsin, yine günün sonunda onunla eve gidecektim. Keşke biraz daha kendime hâkim olabilseydim. Genelde hayır demekte daha iyiydim.

Binanın önündeki karanlık otoparka ilerledik. Otoparkta birkaç lamba vardı ama çoğu yanmıyordu. Bu konuda bakım personeliyle konuşmam gerekecekti. Brady bana arabama kadar eşlik etti ve ancak arabaya birkaç yüz metre yaklaşınca ne olduğunu gördüm.

"Biri lastiklerimi kesmiş!" diye bağırdım.

Üstelik sadece havalarını indirmek için birkaç delik açmamışlardı. Tüm tekerlerimin lastikleri parçalanmıştı. Biri lastiklerimi mahvetmişti. Bayan Swanson olabilir miydi? Ama hayır, o saatler önce gitmişti. Bunu gündüz vakti yapmış olamazdı. Gerçi sonra geri dönmüş olabilirdi.

Gözlerim yaşardı ama yaşları bastırdım. Ne zamandır ağlamamıştım... En son ağladığım zamanı hatırlamıyordum bile. Çok, çok uzun zaman önceydi.

"Tanrım," diye burnundan soludu Brady. "Bu da ne?"

Birden yanımda olmasına inanılmaz derecede sevindim. Bunu gördüğümde yalnız olsaydım sinir krizi geçirebilirdim. Ama onun varlığı beni sakinleştirmişti.

"Arabayı çektirmem gerekecek." Saatime baktım. Düşündüğümden de geçti. Bu gidişle kaçta evde olacağımı Tanrı bilirdi. "Gerçekten harika. On beş saattir çalışıyorum ve şimdi de bununla uğraşmak zorundayım."

"Seni evine bırakmama izin ver," dedi Brady hızlıca. "Bununla şimdi ilgilenmek zorunda değilsin. Tüm tamirhaneler kapanmıştır zaten. Sabah arayıp arabayı çektirebilirsin."

Homurdandım. "Sabah bununla ilgilenecek zamanım yok."

"Ama benim var." Eğilip lastiklere baktı. "Sabah tekrar gelip çekiciyle buluşurum. Bunu senin için ben hallederim."

"Yani benim için arabamı aldıracağına güvenmeli miyim?"

Dudakları büküldü. "Yapacağıma güvenmiyor musun?"

Camry'nin parçalanmış lastiklerine baktım, sonra tekrar Brady'nin aydınlık suratına döndüm. Sanırım ona güveniyordum. Onu on beş yıldır tanıyordum ve bana güvenmemem için hiçbir sebep vermemişti. Evet, kızı hakkında yalan söylemişti. Ama bence bunun nedeni daha çok onun *bana* bir noktada güvenmemiş olmasıydı.

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim." Çantamdan anahtarlığımı aldım ve arabanın anahtarını halkadan çıkarıp Brady'ye verdim. "Minnettarım."

Arabamın anahtarını cebine koydu. "Hadi. Seni evine götüreyim."

Benim gibi Brady'nin de makul bir arabası vardı ama onunki daha eskiydi ve benimkinden daha külüstürdü. Yolcu koltuğuna oturduğumda arabanın içinin temiz olmasına, oturabilmem için koltuktan yirmi paket kâğıdı ve boş kola tenekeleri filan atmak zorunda kalmamasına sevindim.

"Arabanın McDonald's patates kızartmalarıyla dolu olması hoşuma gitti," dedim.

"Ah, Ruby'ye izin versem kesinlikle öyle olurdu."

"Temizliği severim."

Bana göz kırptı. "Aslan yattığı yerden belli olur, değil mi?"

Her şeye rağmen bu eski deyime gülümsedim. Ben de aynı şekilde düşünüyordum. Her şeyin düzenli ve temiz olmasını severdim.

Brady telefonunu ön panele yerleştirdi. "Adresin ne?"

Tereddüt ettim.

Bana bir bakış attı. "Nora, özel hayatını korumak istediğini biliyorum ama nerede yaşadığını bilmezsem seni evine götüremem. Yemin ederim adresini sadece bu seferlik kullanacağım ve asla kötü emellerime alet etmeyeceğim. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım.

Adresimi söyledim ve o da telefonundaki navigasyon uygulamasına girdi. Yola çıktığında hızlı gitmediği ya da hayatımızı

tehlikeye atıyormuş gibi hissetmeme neden olacak herhangi bir şey yapmadığı için memnundum. Gerçi çocuk varken araba kullanmaya alışık olduğundan dikkatli sürmeyi âdet edinmiş olmalıydı.

Bir araç koltuğu ya da yükseltici koltuk görmeyi bekleyerek arkaya baktım. Ama orada hiçbir şey yoktu.

"Küçük bir çocuk için yükseltici koltuğun olması gerekmiyor mu?" diye sordum.

Sırıttı. "Kesinlikle doğru. Ruby geçen sefer bana araç koltuğu için *fazla* büyüdüğünü söyledi ve her zamanki gibi haklıydı, bu yüzden dün onu çıkardım. Yükseltici koltuk yarın geliyor. Her seferinde Ruby'yi ona oturturken sırtımı incitmek zorunda kalmayacağım için inanılmaz heyecanlıyım."

Forma altımın büzgüsündeki gevşemiş bir ipliği çekiştirdim. "*Baba* olduğunu hayal etmek biraz zor. Seni kafamda hâlâ yirmi yaşında düşünüyorum."

"Bazen ben de *kendi* kafamda hâlâ yirmi yaşında olduğumu düşünüyorum." Kırmızı ışıkta sağa döndü. "Bazı günler Ruby çok fazla yedikten sonra bir kurabiye daha istiyor ve ben neden olmasın ki diyorum. Kurabiyeler harikadır. Neden kurabiye polisi olmak zorundayım?"

"Yani ona kurabiyeyi veriyorsun?"

"Bazen." Parmağını dudaklarına götürdü. "Eski karıma söyleme. Ortak velayet almaya çalışıyorum ve içimden bir ses bunun bana karşı kullanabileceği bir şey olduğunu söylüyor."

"Nasıl oldu da en başta almadın?" Bu durum beni şaşırtmıştı. Brady sorumlu bir ebeveyne benziyordu.

"Şey..." Kırmızı ışıkta durmak için yavaşladı. "Uzun hikâye. Seni bununla sıkmak istemiyorum."

Göğsümdeki sıkışmaya aldırış etmemeye çalışarak yolcu kapısının penceresinden dışarı baktım. Lastiklerimi kimin parçaladığını bilmiyordum ama bunun öylesine bir olay olmadığına

emindim. *Lastiklerimi* bilerek parçalamışlardı. Dahası gerçek kimliğimle ilgili haberler çıkınca durum daha da kötüleşecekti.

Brady'ye baktım ama kahverengi gözleri yoldaydı. Bir anlığına bana bakıp gülümsedi. Öğrendiğinde ne diyecekti? Gelecekte beni tekrar eve bırakacağını düşünmüyordum.

Kimin umurundaydı? Ondan kurtulmak istiyordum.

Brady sokağıma döndüğünde blokun sonunda yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkları gördüm. Yüreğim ağzıma geldi. Orası benim evim miydi?

Tanrım, Dedektif Barber'ı geri aramayı unutmuştum. Ama öyle olsa bile çakarlarını yakarak kapımın önünde belirmiş olabilir miydi?

"Orada ne oluyor?" Brady gözlerini kısarak yola baktı. "Evinin önündeki polis arabası mı?"

Yutkundum. "Sen en iyisi beni burada indir..."

Brady beni duymamış gibi arabayı sürmeye devam etti. "Sence parçalanan lastiklerle mi ilgili? Ama bunu nasıl öğrenmiş olabilirler ki? Polisi aramadın, değil mi, Nora?"

"Beni burada indir," dedim bu sefer daha yüksek sesle.

Ama tabii ki Brady tam evimin önüne gelinceye kadar durmadı. Polis arabası sahiden de ön kapıma giden yolun yanı başına park etmişti. Brady polis arabasına baktı, yeniden bana döndüğünde gözleri irileşmişti.

O arabayı park eder etmez, hatta park etmesine kalmadan arabasından indim. Ama Brady de hızlıydı ve hemen arkamdan o da indi. Ona buradan git diye bağırma isteğimi bastırarak dişlerimi sıktım. Muhtemelen beni koruduğunu düşünüyordu.

"Dr. Davis." Dedektif Barber kollarını sarkık karnının üstünde kenetlemiş, polis arabasına yaslanıyordu. Ne zamandır beklediğini merak ettim. Komşularımın ne zamandır evimin önünde bu ışıkları yanıp sönen polis arabasını gördüğünü merak ettim.

Arada kalmıştım. Komşularım ve Brady bu konuşmaya şahit olmasın diye evime girmek istiyordum. Ama aynı zamanda bu dedektifi evime almak da istemiyorum. Avukatımı çağırma zamanım gelmişti. Dedektifin beni böyle zorlamasına izin veremezdim yoksa bu gidişle kendimi babamın olduğu yerde bulurdum.

"Dr. Davis?" dedi Barber.

Sonunda konuşabildim. "Ne istiyorsunuz?"

"Sanırım içeri girsek daha iyi olur," dedi. "Komşularınızın duymasını istemezsiniz." Merakla Brady'ye baktı. "İsterseniz erkek arkadaşınız kalabilir."

"Size söyledim," dedim dişlerimi sıkarak. "Avukatım olmadan sizinle tekrar konuşmak istemiyorum. Tüm sorularınıza cevap verdim."

"İzniniz olursa," dedi, "evinize hızlıca bir göz atabilir miyim?"

Sanki vücudumdaki bütün oksijen çekilmiş gibi hissettim. "Evime göz atmak mı?"

Ellerini kaldırdı. "Gerçekten hızlı olacak. Sadece ben. Şöyle bir bakacağım."

Ne bulacağını düşünüyordu? Bodrumuma zincirlenmiş bir kız mı? Belki de bakmasına izin vermeliydim. Saklayacak bir şeyim yoktu.

"Bakın," dedi Brady ben cevap veremeden. Sesi saygılı ama sertti. "Nora bugün gerçekten çok zor bir gün geçirdi. Sabah beşten beri bir sürü ameliyat yaptı. Hem evini aramak için izin belgeniz olması gerekiyor. O yüzden sabah yanında avukatı varken konuşmanız daha iyi olur."

Dedektif Barber bana sanki, *Bu adam dalga mı geçiyor?* der gibi bir bakış attı. Brady onun benimle ne hakkında konuşmaya geldiğini bilseydi kesinlikle araya girmezdi. Ama şaşırtıcı olan bunun işe yaramasıydı. Barber başıyla onaylayarak bir adım geri çekildi.

"Tamam," dedi. "Yarın yanınızda avukatınız varken konuşabiliriz. Saat onda merkezde diyelim mi?"

"Tamam," dedim. Şimdi sadece saat ona kadar bir avukat bulmam gerekiyordu. Ve sabahki ameliyatlarımla ilgili ne yapacağımı belirlemeliydim. Cinayet şüphelisi olacak zamanım yoktu.

Dedektif Barber arabasına binip gidene kadar nefes alamıyormuşum gibi hissettim. O gittikten sonra bile parmaklarım o kadar titriyordu ki anahtarımı kapının deliğine sokmakta zorlandım. Bu benim için olağandışıydı. Tanrı aşkına, ben cerrahtım. Ellerim asla titremezdi.

Sonunda Brady anahtarı benden alıp kapıyı açtı ve sonra beni içeri soktu. Elini sırtıma koyarak beni koltuğa yönlendirdi, ben de itiraz etmeden oturdum. Elini elimin üstüne koyup hafifçe sıktı. "Sana su getireyim, Nora."

Tek kelime etmeden başımla onayladım.

Mutfağımda öyle uzun süre gezindi ki neredeyse gidip lavaboyu bulmak için yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracaktım. Ama sonra bir bardak suyla geri döndü. Minnetle suyu alıp yarısını içtim. Ama işe yaramadı. Sudan daha sert bir şeye ihtiyacım vardı.

Brady koltukta yanıma yerleşti. "Soru sormayacağım. Ama boşanma avukatı istemediğin sürece sana o konuda yardımcı olamam."

"Doğru." Suyun içindeki küçük baloncuklara baktım. "Önemli bir şey değil."

Ama birden ona söylemek *istedim*. *Birine* neler olduğunu söylemek istiyordum. Çok uzun zamandır tek başıma acı çekiyordum. Ve bu acı hiç dinecekmiş gibi görünmüyordu.

"Öldürülen o iki kadın." Suyumdan bir yudum daha içtim. "Haberlerde çıkanlar hani? Elleri kesilen kadınlar?"

"Evet..."

"Onlar benim hastalarımdı."

Gözleri büyüdü. "İkisi de mi?"

"Evet."

"Ah." Kahverengi saçlarını kaşıdı. "Peki, sanırım bu tuhaf bir tesadüf. Ama cidden neden senin bununla bir ilgin olduğunu düşünsünler ki? Hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Çünkü..." Dizlerimi kaşıdım. Sağ dizimde bir leke vardı. Muhtemelen yemek lekesiydi. Kan da olabilirdi. "Çünkü dediğim gibi elleri kesilmişti. Aynı Eli Becerikli'nin kurbanlarına yaptığı gibi."

Brady başını yana yatırdı. "Anlamıyorum."

Burada bırakabilirdim. Bu sırrı yirmi altı yıldır saklıyordum. Yirmi altı yıldır ailesi trajik şekilde trafik kazasında ölen Nora Davis'tim. Büyükannem bunu tek bir kişiye bile söylememi istememişti, hatta eskiden kim olduğumu bilen insanlardan kurtulmak için benimle birlikte taşınmıştı. Ama sanki bir yalanın içinde yaşıyor gibiydim. Sanki kendi hayatımda baş rol oynayan bir aktristim.

Brady'ye baktım. Beni anlayacak biri varsa o da Brady'ydi. *Birine* söylemem lazımdı.

"Çünkü," dedim sonunda. "Aaron Nierling benim babam."

Brady'nin nasıl tepki vermesini bekliyordum bilmiyordum ama gülmeye başlamasını beklemiyordum. Yüzümdeki bakışı görmeden ve kesinlikle yüzde yüz ciddi olduğumu fark etmeden önce birkaç saniye güldü. Sonrasında gülüşünün yüzünden silindiğine saniye saniye şahit oldum.

"Sen Aaron Nierling'in kızısın," diye tekrar etti.

"Evet."

"Yani..." Berbat bir durum olmasaydı bu şaşkın hâlini sevimli bulurdum. "Yani adını değiştirdin?.."

"Sen değiştirmez miydin?"

"Sanırım değiştirirdim..." Ensesini kaşıdı. "Yani elleri kesilen o iki kız... İkisi de senin hastandı. Eli Becerikli de... babandı?"

"Evet."

"Neden bana hiç söylemedin?"

Öksürdüm. "Ciddi misin? Sence herkesin bunu bilmesini istiyor muydum?"

"Evet ama ben herhangi biri değildim. Erkek arkadaşındım."

"Üç ay çıktık, Brady. Evli filan değildik."

En az bir dakika ellerine bakarak sessiz kaldı. Odadaki tek ses kalbimin atışıydı.

"Vay be," dedi sonunda.

"Evet."

"Yani..." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Sen?.."

Sertçe nefes aldım. "Ben ne?"

Âdemelması inip çıktı. "Onları sen mi öldürdün? O kızları?"

O anda Brady Mitchell'la aramda olanların sonsuza dek bittiğini fark ettim. Ona anlatmanın doğru şey olduğunu umuyordum, bir şekilde arındırıcı olacağını. Benden çok hoşlanıyordu, belki benim yanımda olur diye düşünmüştüm. Ama yanılmıştım. Tek kelime bile etmemeliydim. Tabii ki yarın hikâyem haberlerde çıkarsa önemi kalmazdı çünkü o zaman öğrenirdi. Ama en azından bu bakışını görmezdim.

Gerçi ona kızamıyordum bile. Beklemediğim şey değildi. Ama ummuştum ki...

"Ben kimseyi öldürmedim," dedim sessizce. "Ben onun gibi değilim."

"Ama sen bir *cerrahsın*, insanları keserek para kazanıyorsun." Tanrım, sanki yarın insanların benim hakkımda söyleyeceği şeyleri şimdiden söylüyordu: Neden babam gibi psikopat bir katil olabileceğime dair sebepleri. En azından Brady utanmış görünecek kadar nezaket sahibiydi. "Affedersin."

Çenemde bir kas seğirdi. "Gitsen iyi olur."

İlk defa bana karşı çıkmasını ve her zaman yaptığı gibi kalmasına izin vermem için yalvarmasını istiyordum. Ama bunun yerine başıyla onayladı. "Bence de."

Buraya kadardı. Brady kalkıp evimden çıktı, çıkarken bana dönüp bakmadı bile. Arabasına bindiği gibi çekip gitti.

YİRMİ YEDİ

Evet, bu, hayatımın bundan sonra nasıl olacağına dair çok hoş bir ön gösterimdi. Son on beş yıldır beni aklından çıkaramadığını söyleyen adam geçmişimi anlayamıyorsa dünyanın geri kalanı nasıl tepki verirdi?

Brady gittikten sonra uzun süre koltukta oturdum. Hareket edebilecek gibi hissetmiyordum. Ama sonra arka kapıdan ses geldiğini duydum. Yine o kediydi. Muhtemelen acıkmıştı.

Gerçi geçen sefer onu beslemeye çalıştığımda orada yoktu.

Sonunda koltuktan kalkıp arka kapıya gittim. Gerginlikle kulağımı kapıya dayadım. Sonra onu duydum. Hafif bir miyavlama sesi.

O lanet kediydi. Neyse ki.

Mutfak dolabına gidip bir konserve kedi maması aldım. Arka kapıyı açtığımda kara kedi umut dolu gözlerle beni bekliyordu. Evet, en azından *o* beni yargılamayacaktı. Aaron Nierling'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve hiç umurunda değildi.

Harika. Tek arkadaşım bir sokak kedisiydi.

Konservenin kapağını açıp mamayı kedinin kâsesine boşalttım. Hevesle yumuldu. Kediler işini biliyordu. Tek önemsedikleri

bir sonraki öğünün nereden geleceğiydi. Kariyerleri ya da son on yılda hoşlandıkları tek erkeğin şimdi onlardan korkuyor olması gibi aptalca şeyler hakkında endişe etmiyorlardı.

Uzanıp elimi kedinin siyah kürkünde gezdirdim. Rahatlatıcıydı.

Kedi başını kâseden kaldırıp ara sıra yaptığı gibi yüzünü elime sürttü. Çenesinin altını kaşıdığımda mırıldadı. Sonra beni tamamen şaşırtarak eve daldı.

"Hey!" diye bağırdım. "Oraya giremezsin!"

Ama kedi izni olmamasını önemsemedi. Hızla mutfağıma gitti, sonra salonuma geçti ve sonra koltuğuma zıpladı. Ardından yastığın üstüne kıvrılıp mutlu küçük bir top oldu.

"Hey!" diye bağırdım tekrar. "Kedi!"

Harika. Bu aptal kedi muhtemelen pireliydi ve şimdi koltuğum da pirelenecekti. Bu gece daha kötüleşebilir miydi?

Kedinin kıvrılıp yattığı salona girdim. Koltuğuma işemese iyi olurdu. Yakın gelecekte bir yere gitmeyi planlamıyormuş gibi son derece rahat görünen kediye baktım. O öyle sansın.

Tutup dışarı atma niyetiyle ona uzandım. Ama parmaklarım gövdesini sardığında avuçlarımın altında kaburga kemiklerini hissettim. İnsan kaburgasına göre çok kırılgandılar.

Kolayca kırılabilirlerdi.

Midem buruldu. Ellerimi hızla çekip kediden uzaklaştım, başım dönüyordu. Öylece evimden çıkıp gitmesi için dua ederek kediye baktım. Bir kedi sahibi olamazdım. Kedi sahibi olmam güvenli değildi. Bu kedinin *hemen şimdi* gitmesi lazımdı.

Ne yapmalıydım? Onu elime alıp dışarı atamazdım. Bunu her düşündüğümde midem bulanıyordu. Veteriner işlerini mi arasaydım? Bu minnacık sokak kedisinden kurtulamıyormuş gibi göründüğüm için bana gülerler miydi?

Formamın cebinden telefonumu aldım. Neredeyse tamamı iş arkadaşlarımdan oluşan rehberimde gezindim. Hastane, ofis,

görüştüğüm tüm doktorlar. Hayatım nasıl hiç arkadaşımın olmadığı bir noktaya gelmişti? Eskiden böyle değildi.

Ya da belki de öyleydi. Belki de ben her zaman böyleydim.

Başparmağım Philip Corey isminin üstünde durdu. Evet, iş arkadaşımdı ama arkadaşımdı da. Bir bakıma. Sayılırdı. Onu kesinlikle uzun süredir tanıyordum.

Fikrimi değiştirmeden önce Philip'in adına tıkladım. Yüzde seksen ihtimalle şu anda bir kızla birlikte dışarıdaydı. O kızın Harper olmadığını umdum.

Birkaç kere çaldıktan sonra tanıdık sesini duydum: "Nora? Neler oluyor? İyi misin?"

"İyiyim." Telefona kaşlarımı çattım. "Sesin sanki ölmek üzere olduğumu düşünüyormuşsun gibi geliyor."

"Kabul et," dedi Philip, "Korkunç bir acil durum olmadıkça beni asla aramazsın."

"Bu doğru değil." Kesinlikle doğruydu.

"Ee, ne oldu?"

"Ben..." Boğazımı temizledim. "Meşgul müsün?"

"Daha meşgul zamanlarım oldu. Neden sordun?"

"Şey..." Koltuğumdaki tüy yumağına baktım. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Nedir?"

"Benim... Benim evimde bir kedi var ve ondan kurtulamıyorum."

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu. "*Ne?*"

"Arka kapıdan çat diye girdi!" deyiverdim. Aklımı kaybettiğimi düşünüyor olmalıydı. Bu pek de Nora'lık bir davranış değildi. "Şimdi de çıkmıyor. Gelip yardım edebilir misin?"

Philip kıkırdadı. "Nora, eğer sevişmek için sana gelmemi istiyorsan söylemen yeter. Kediyle ilgili komik bir hikâye uydurmana gerek yok."

Yüzümü buruşturdum. Onu aramakla hata etmiştim. "Boş ver."

"Şaka yapıyorum! Bak, birazdan orada olurum. Sadece bitirmem gereken bir iş var, sonra hemen kediden kurtulman için sana yardıma geleceğim."

Telefonu sıkıca tuttum. "Teşekkürler, Philip."

"Hey, ortaklar bugünler içindir."

Kimsenin cerrahi hekimlik ortağının amacının eve giren bir sokak kedisinden kurtulmak olduğunu iddia edeceğini sanmıyordum ama Philip iyilik ederken alaycı davranacak değildim.

Philip benim evimden arabayla en az yirmi dakikalık mesafede oturuyordu ama yaklaşık on dakika sonra kapının çaldığını duydum. İlk başta yine polis geldiğini sandım, dahası içimdeki minicik, aptal bir yan Brady olmasını umuyordu. Ama hayır, gelen Philip'ti.

"Buraya gelmek için hız sınırlarını mı aştın?" diye sordum ona.

"Gerçek bir acil durum yaşıyormuşsun gibiydi." Philip etrafa bakınarak antreye girdi. "Ev iyi görünüyor. Biraz sade ama çok kötü değil."

İçeri girmesi için kenara çekildim. Philip'in üstünde montu vardı ve altına da kazakla kot pantolon giymişti. Philip'i genelde sadece ya formasıyla (çoğunlukla) ya da gömlek ve kravatla görürdüm. Günlük giysilerin içinde hoş görünüyordu. Aslında ne giyerse giysin inanılmaz yakışıklıydı. Kattaki hemşirelerin ona Bay Çekici dediklerini duymuştum. Şu anda kırklarının başındaydı ve bana kalırsa çekiciliğinin zirvesindeydi.

Bunu o da biliyordu. Philip duymadığı zaman Sheila ona *Tanrı'nın dünyaya armağanı* diyordu ve ben de buna her seferinde gülüyordum.

Philip evlenmeye karar verdiğinde şaşırmıştım ama o zamanlar karısına sadık görünüyordu. Sonunda durulmaya ve çocuk sahibi olmaya hazır olduğunu söylemişti. Ama belli ki durulmaya o kadar da hazır değildi çünkü birkaç yıl sonra yine hastanedeki hemşirelerle takılmaya başlamıştı. Hemşire*ler*

– çoğul. Herkes biliyordu, sonra karısı da öğrendi. Gerçekten kötü bir boşanmaydı.

Yani kısacası Philip ilişkilerde çok kötüydü. Uçkuruna sahip çıkamıyordu. Ama cerrah olarak ona inanılmaz saygı duyuyordum. İşinde iyiydi ve her zaman arkamı kolluyordu.

"Peki, nerede bu hain kedi?" diye sordu.

Yüzümün ısındığını hissettim. Bir adım geri çekilip koltuğu gösterdim. "İşte orada."

"İyi ki beni aradın. Korkutucu görünüyor."

Ona baktım. "Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?"

Tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Sakin ol. Kedi uzmanını işini yaparken izle."

Lanet kedinin hâlâ koltuğumda yattığı yere gitti. Ona uzandı ama bu sefer kedi yüksek sesle miyavladı, sonra koltuktan zıpladı ve koşarak kaçtı.

"Beni atlattı," dedi Philip. Odada etrafına bakındı. Kedi yok olmuştu. Arka kapıdan çıkıp gitmiş olmasını, yatağımın üstünde yatmadığını umdum. "Şey. Evcil hayvan olarak kedi istemediğimden emin misin? Bence evcil hayvanın olmak istiyor."

"Evcil hayvanım olamaz!" diye bağırdım. "Hayatımın hangi kısmı sana bir *kediye* bakabileceğimi düşündürüyor?"

Philip gözlerini kırpıştırdı. "Nora..."

Ama çok geçti. Son birkaç haftadır olanlar birden üstümde bir ton kaya varmış gibi hissetmeme neden oldu. Ölen iki kız. Kayıp eller. Dedektif. *Brady.*

Birden hıçkırarak ağlamaya başladım. İlkokuldayken babamın tutuklandığını öğrendiğim günden beri ağladığımı sanmıyordum. Annemin intihar ettiğini öğrendiğimde bile ağlamamıştım. Büyükannemin bana haberi verdiği ânı hatırlıyordum; hiçbir şey hissetmeden öylece yatağımda oturmuştum. Büyükannemin birkaç damla gözyaşı dökmemi bekleyerek beni izlediğini biliyordum ve bunu yapmadığımda hakkımda inandığı şey doğrulanmıştı.

"Nora." Philip kollarını omuzlarıma sardı. "Nora, sorun yok. İstersen kediyi bulurum. Buralarda bir yerde olmalı."

"Boş ver." Kedi sorunlarımın en küçüğüydü. "Sadece... Zor bir gün oldu."

Philip omzumu sıktı. "Konuşmak ister misin?"

Hayır. Gerçekten istemiyordum. Brady'yle konuşmuştum ve olanlar ortadaydı. Philip'in de bana öyle bakmasına katlanamazdım. "Hayır. Ama teşekkürler."

"Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?" Gülümsedi. "Sarılmak? Bir bardak su? Güçlü bir içki?"

Philip'in bana sarılmasını istemiyordum. Her ne kadar Brady kollarını bana sardığında hoşuma gitse de sarılmayı seven biri değildim. *O* bir daha asla olmayacaktı. "Aslında bir şey var."

"Tabii, ne olursa."

"Tanıdığın iyi bir avukat var mı?"

Kaşları neredeyse saçlarına kadar kalktı. "Sana dava mı açıldı?"

"Hayır, ceza avukatı istiyorum."

Nefesinin kesildiğini duydum. "Nora, neler oluyor? Bunun öldürülen o iki kızla ilgisi var mı?"

Sadece salladım. "Bu konuda konuşamam. Birini tanıyor musun tanımıyor musun?"

"Evet, tanıyorum." Dudağını ısırdı. "Ama başın gerçekten beladaysa benimle konuşmalısın. Biz ortağız."

"Sorun yok. Ben iyiyim."

Dudaklarını büzdü. Bana inanmışa benzemiyordu ama yapacak bir şey yoktu.

"Ayrıca," dedim, "yarın sabah altıdan sonra travma çağrılarına ben bakacağım ama dokuz buçuktan on bir civarına kadar hastane dışında olmam lazım. Yerime bakabilir misin?"

Bir dakika düşündü. "Evet, bakarım."

Şükürler olsun. O saatlerde nasıl polis merkezine yetişebileceğimi bilmiyordum. Tabii şimdi bir de lastiklerim par-

çalandığından arabamın olmaması sorunu vardı. Brady'nin bu meseleyle ilgilenmeye artık gönüllü olmayacağını tahmin ediyordum. Ondan arabamın anahtarlarını almayı unuttuğum için kendime sövdüm.

"Sabahları genelde çok yoğun olmuyor. Muhtemelen çağrı bile almazsın."

"Evet..." Çenesi kasıldı. "Ben ciddiyim, Nora. Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

Derin bir nefes aldım ama verirken nefesim titriyordu. Brady'nin yüzündeki ifade hâlâ aklımdaydı. Babamla ilgili durumu başka kimseye söyleyemezdim. Bu beni mahvederdi.

"Büyük bir sorun değil," dedim. "Sadece saçma bir yanlış anlaşılma. Yemin ederim."

Philip iç çekti ama konuyu üstelemedi. Çünkü gerçek şu ki Philip ve ben arkadaş değildik. Ortaktık, o kadar. İçinde bulunduğum duruma dâhil olmamayı tercih ederdi.

"Kedi ne olacak?" Etrafa bakındı. "Onu görmüyorum. Aramamı ister misin?"

Kedi görünürde olmadığından bu konuda artı o kadar endişeli hissetmiyordum. Nasılsa bir noktada giderdi. Öyle bir kedi bu evde kapalı kalmak istemezdi. Muhtemelen benim şeytani yönümü hisseder ve gitmek isterdi. Hayvanlar bu konuda iyiydi.

"Sorun yok," dedim. "Ben... Sadece koltuğumdan gitmesini istemiştim."

Philip bana gözlerini kıstı. "Bu yüzden mi ufak çaplı bir sinir krizi geçirdin, Nora? Endişelenmeli miyim?"

"Ben iyiyim." Sözlerime inanmaya çalışarak çenemi kaldırdım. Sadece kendime bir avukat bulmam gerekiyordu, sonra sorun kalmayacaktı. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Bunu hatırlamam lazımdı. "Geldiğin için teşekkürler ama..."

"Gitmemi istiyorsun." Çarpık biçimde gülümsedi. "Anladım."

"Ama geldiğin için teşekkür ederim."

İç çekip koltuktan kalktı. "Benimle konuşmak istersen dilediğin zaman arayabilirsin. Ciddiyim."

Philip biraz pislik olabilirdi ve muhtemelen kendisinin Tanrı'nın dünyaya armağanı olduğunu düşünüyordu ama aynı zamanda iyi biri de olabiliyordu. Bu yüzden ortağım olarak onu seçmiştim. Elinden geldiğince arkamda dururdu. Duracağını biliyordum.

Onu kapıya kadar geçirdim. Çıkarken bana selam durdu ve bu beni az da olsa gülümsetti. Tesla'sına binip hızla uzaklaşmasını izledim. O arabayı seviyordu, orası kesindi.

O gittikten sonra arkama dönüp boş evime baktım. Bu kedi hangi cehenneme kaybolmuştu? Gözlerimi üst kata kaydı. Yukarı mı çıkmıştı? Şu anda dolabımda tüm ayakkabılarımı pisletiyor olabilir miydi? Çünkü öylesi bugün için mükemmel bir bitiş olurdu.

Ama sonra bodrum kapısının aralık olduğunu gördüm. İşte bu.

Kapıyı iterek açtım. Işık düğmesi hemen içerideydi, ona bastım. Hiçbir şey olmadı. Harika, ampul patlamış olmalıydı. Cebime uzanıp cep telefonumu çıkardım, sonra fener özelliğini açtım. Her zindanda olduğu gibi burada da telefon çekmiyordu ama en azından fener çalışıyordu.

Işık merdiveni aydınlatacak kadar parlaktı, bu yüzden düşüp kalçamı filan kırmadım. Merdivenin yarısını indiğimde küçük ayak sesleri ve hafif bir miyavlama duyum. Haklıydım. Kedi buraya inmişti.

Siyah kürkü arayarak fenerimi bodrumda gezdirdim. Sonunda bodrumun uzak köşesinde, bir su birikintisinden su içtiğini gördüm.

"Hadi ama, kedi," dedim yumuşakça. "Burada benimle yaşamak istemezsin."

Kedi düşünceli şekilde bana baktı, sonra su birikintisine döndü.

"O kadar eğlenceli değilim," dedim ona. "Her zaman çalışıyorum. Ayrıca iyi biri de değilim. Küçükken çok korkunç şeyler yapardım. Artık yapmıyorum. En azından yaptığımı düşünmüyorum. Ama belli olmaz. Muhtemelen başka bir yerde, herhangi bir yerde daha güvenli olursun."

Kedi beni duymazdan geldi. Gerçi şaşırmamıştım çünkü o, söylediğim tek kelimeyi bile anlamayan lanet olası bir *kediydi.*

Kendince sesler çıkararak biraz daha yakınıma geldi. Belki takip eder diye düşünerek fener ışığını sabit tuttum. Kediler ışıkları takip etmez miydi?

Aramızda birkaç adım kalınca durumu fark ettim.

Bodruma girdiğimde bir su birikintisinden su içtiğini düşünmüştüm. Ama şimdi yaklaşınca bunun su olmadığını anladım. Birikinti koyu kırmızıydı.

Tepemdeki ampule baktım. Tanrım, keşke burası daha aydınlık olsaydı, nasıl böyle patlamasına izin vermiştim? Işığı direkt birikintiye tuttum. Kesinlikle kırmızıydı. Çamur ya da öyle bir şey değildi.

Eğilip daha yakından baktım. Ellerim titreyerek işaret parmağımı kırmızı sıvıya değdirdim. Daha iyi görmek için parmağımı yüzüme yaklaştırdım.

Olamaz, sanırım bu kandı.

Bir anlığına kusacak gibi oldum. Eğilip boğazımdan yükselen safrayı yuttum. Akşam yemeğinde bir şey yemiş olsaydım şu anda içimdeki her şeyi çıkışını izleyeceğimden neredeyse emindim.

Birkaç dakikalık sersemliğin ardından kendimi toparlamayı başardım. Hâlâ kırmızı sıvıyla kaplı olan parmaklarıma baktım. Kan. Artık kan olduğundan emindim. Hemen tanıyacak kadar çok kan görmüştüm.

Ama neden bodrumumda kan vardı?

Aklıma korkunç bir şey geldi. Eğer pes edip Dedektif Barber'ın evime bakmasına izin verseydim bu kanı bulacaktı. Ve

muhtemelen şimdi nezarethanede olacaktım. Neyse ki Brady ona engel olmuştu.

Burada kan olmasının nedeni bu muydu? Biri beni tuzağa düşürmek için bodrumuma kan mı yerleştirmişti? Bu, Amber Swanson'ın ya da Shelby Gillis'in kanı mıydı?

Yoksa geçen sefer buraya indiğimden beri burada korkunç bir şey mi olmuştu?

Eğer burada bir şey olduysa yakın zamanda olmuştu. Kanın kuruma şansı olmamıştı.

Hâlâ kan birikintisinden içen kediye baktım. Ona doğru elimi savurdum. "Uzaklaş oradan!"

Bu sefer beni dinledi. Birikintiden uzaklaştı ve sonra yukarı çıktığını duydum. Harika, şimdi her yeri kan yapacaktı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Hayır, *ne* yapacağımı biliyordum. Dedektifi arayıp ona her şeyi anlatmalıydım. İş kartı hâlâ duruyordu ve telefonumu açacağından emindim. Ama bunun benim açımdan ne kadar berbat görüneceğini de biliyordum. Ona bu kan gölünün mucize eseri bodrumumda belirdiğini mi söyleyecektim? Babamın kim olduğunu bilirken buna inanma şansı var mıydı?

Hayır, ona bunu söylersem bir numaralı şüphelisi olurdum. Çoktan olmadıysam tabii. Muhtemelen sonunda evden ellerim kelepçeli çıkacaktım.

En iyisi kimse görmeden burayı temizlemekti. Ayrıca yarın arabamla ilgili sorunu halledip dedektifle konuşur konuşmaz evime bir alarm sistemi taktıracaktım. Bir daha kimse iznim olmadan buraya giremeyecekti. Bir kedi bile.

YİRMİ SEKİZ

26 YIL ÖNCE

"Avcı ve Av mı?" Marjorie bana şüpheli bir bakış attı. "Daha önce hiç duymadım. Nasıl bir oyun bu?"

İç çektim. "Tanrım, Marjorie, sen hiçbir şey bilmiyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Sanırım daha önce hiç duymadım..."

Ağaçlı yola baktım ve Marjorie'e döndüm. "Oyun şöyle oynanıyor. Bir çocuk avcı oluyor, diğeri de av. Sen daha önce hiç oynamadığın için av olacaksın ve ben de seni avlayacağım. Kısaca seni yakalamama engel olman lazım."

"Tamam..."

"Gerçekten çok eğlenceli," diye garanti verdim.

Marjorie bunun eğlenceli olacağını düşünüyormuş gibi görünmüyordu. Adil olmak gerekirse muhtemelen haklıydı. Eğlenceli olmayacaktı. *Onun* için.

"Ayrıca," diye ekledim, "ayakkabılarını çıkarman lazım."

Yıpranmış spor ayakkabılarına bakarken gözleri genişledi. "Ayakkabılarımı mı çıkaracağım?"

Tekrar içimi çektim. "Ormandaki vahşi hayvanların spor ayakkabısı olduğunu mu düşünüyorsun? *Tabii ki* ayakkabılarını çıkarman lazım. Onları tam burada bırakacağız."

Bunu yapıp yapmayacağını merak ederek Marjorie'nin yüzünü izledim. Alt dudağı titredi. "Nora, başka bir şey oynayabilir miyiz?"

"Ne? *Barbie* mi?" Gözlerimi devirdim. "Marjorie, bebeklere göre bir oyun oynamayacağım. Tüm çocuklar birlikte bunu oynuyor." Gözlerinin içine baktım. "Ama sen oynamak istemiyorsan sorun değil. Ben eve dönerim."

Şimdi karar ânıydı. Marjorie bir arkadaşı olmasını ne kadar istiyordu?

"Tamam," dedi. "Sanırım bir kerelik deneyebiliriz."

Ona gülümsedim. "Harika. Pişman olmayacaksın."

Marjorie yere çömelip spor ayakkabılarını çıkarırken onu izledim. Çorapları korkunç kokuyordu ve soldakinin baş parmağında bir delik vardı. "Çoraplar da çıkacak," dedim.

Bir anlığına itiraz edecekmiş gibi göründü. Ama etmedi.

Sonunda çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarmıştı. Hafifçe sendeleyerek önümde ayağa kalktı. Mutlu görünmüyordu. Vazgeçmek istiyormuş gibi görünüyordu ama bunun için çok geçti.

"Sana önden başlaman için altmış saniye vereceğim," dedim. "Sonra seni avlayacağım."

"Nora..."

İtirazını duymazdan gelip saatime baktım. "Altmış saniyen... şimdi başladı! Hadi!"

Sesimde bir şey vardı çünkü Marjorie'nin gözleri fal taşı gibi büyümüştü. Ve koşmaya başladı.

Ama bu içler acısıydı. Tiffany'nin dediği gibi *paytak* yürüyordu. Ayakkabıları ve çorapları olmadığından yere basmakta sorun yaşıyordu. Yer dallar ve taşlarla doluydu, onun yumuşak, hamursu ayak tabanlarına batıyordu. Ona önden başlaması için altmış saniye vermiştim ama bu gidişle onu on beş saniyede yakalayacaktım.

Aman ya, bu bir *mücadele* bile değildi. Belki de ona altmış saniye daha vermeliydim. Bu işi daha eğlenceli hâle getirirdi.

Zamanın dolmasını beklerken sırt çantamın içini karıştırdım. Parmaklarım istediğim şeye ulaşana kadar içindeki tüm kurşun ve tükenmez kalemleri ittirdim.

Babamın bana verdiği çakı.

Bıçağı çıkarıp kontrol ettim. İşaret parmağımın ucunu dokundurmamla bir damla kan çıktı, jilet gibi keskindi. Sırt çantamı omzuma taktım ama çakıyı elimde tuttum.

Sonuçta ava çıktıysam bir silahım olmalıydı.

YİRMİ DOKUZ

GÜNÜMÜZ

Bu sabah tuhaf biçimde tetikte hissediyordum.

Ne kadar az uyuduğumu düşününce muhtemelen öyle olmamalıydı. Yerdeki kanı temizlemek için bir saatten fazla uğraştıysam da arkada oldukça görünür bir kırmızı iz kalmıştı. Eğer herhangi biri bodrumumu ararsa işim biterdi; özellikle kan lekelerinden kurtulmaya uygun temizlik malzemeleri bulmam lazımdı.

Ayrıca ampulü değiştirmeye çalışmıştım ama aslında patlamadığı ortaya çıkmıştı. Sadece gevşemişti. Sonra bodrumda işim bittiğinde anahtarlığımdaki bodrum anahtarını bulup bodrumu kilitlemiştim.

Gece uyumakta epey zorlanmıştım. Barber'ın evim için arama izni çıkarıp yerdeki kan birikintisini görebileceğini düşünüp durmuştum. Eğer bu olursa, eh, bunu düşünmek bile istemiyordum.

Ama beş buçukta hastaneye gittikten sonra hızlıca iki fincan kahve içmiştim ve şimdi inanılmaz enerjik hissediyordum. Sabahki ilk ameliyatımı bitirdiğimde Philip'in bana önerdiği avukatı, Patricia Holstein'ı aradım. Çok yoğun gibiydi ama ona kim olduğumla ilgili gerçeği söyleyince mucize eseri takviminde

yer açmayı başardı. Orada olmam gerekenden on dakika önce karakolun önünde buluşacaktık.

Umarım avukata ihtiyacım olmazdı. Ama bodrumumda gördüğüm şeyden sonra bunun sadece an meselesi olduğundan korkuyordum.

Takıntılı bir şekilde telefonumdan haberleri kontrol ediyordum ama haberlerde benimle ilgili bir şey yoktu. Şimdiye kadar herkes kim olduğumu öğrenir diye düşünmüştüm. Ama her ne kadar Aaron Nierling haberlerde olsa da Nora Nierling yok. Sırrım hâlâ güvendeydi.

Şimdilik.

Sabahın üçüncü kahvesini yudumlayarak bekleme salonunda otururken acil odasından bir 911 çağrısı aldım. En yakın telefonu kapıp geri aradım. "Travma cerrahı, Dr. Davis."

"Dr. Davis." Hattın diğer ucundaki ses nefes nefeseydi. "Ben Acil Servis'ten Dr. Danfield. Kafa kafaya motorlu araç kazası geçirmiş yirmi yedi yaşında bir kadın var, Kayla Ramirez. Bilgisayarlı tomografi taramasına aldık ve bilincini kaybetti. Tansiyonunu ölçemiyoruz. İki geniş delikli damar yolu enjeksiyonu yaptık ve şimdi onu entübe ettik. Tomografide dalak yırtılması var gibi görünüyor."

Daha hastanın tanımlamasını bitirmeden önce ayaklandım. "Onu hazırlayın ve hemen ameliyathaneye getirin. Yoldayım. Ve iki ünite kan isteyin."

Üçüncü fincan kahveyi içtiğime memnumdun çünkü şimdi enerjim yerine gelmişti. Direkt ameliyathaneye gittim zira bu kadının nereden kan kaybettiğini bulamazsam ölürdü.

Tam ben ameliyathaneye vardığımda hasta asansörden çıkıyordu. Onlara hastayı ilk uygun odaya götürüp ameliyata hazırlamaları için talimat verdim ve ellerimi yıkamaya gittim. Ellerimi yıkama konusunda çok hızlıydım. Hâlâ öğrenciyken Philip'in ellerimi yıkamamın ne kadar uzun sürdüğü konusunda benimle dalga geçtiğini hatırlıyordum. Tıp öğrencisi olduğu-

nuzda sizden tüm parmaklarınızın her yanını tek tek onar kez yıkamanız istenirdi. Bize işkence etmek için bunu yaparlardı. Daha önce hiç böyle bir profesyonel el yıkama görmemiştim.

Altı numaralı ameliyathaneye geldiğimde Kayla Ramirez ameliyat masasına yerleştirilmiş, karnı steril örtüyle örtülmüş ve hazırdı. Değerleri düzensiz hastayla ilgili alçak sesli, endişeli mırıldanmalar dışında oda sessizdi. Bazı cerrahlar ameliyat yaparken müzik dinlerdi ama ben anestezi uzmanı rica etmedikçe bunu tercih etmiyordum. Sessizlikte çalışmayı severdim. Tüm dikkatimi önümdekine vermek istiyordum.

Ameliyat hemşiresi önlüğümü ve eldivenlerimi giydirmeye hazırdı, mavi eldivenler ellerime girerken o tanıdık duygu dalgasını hissettim. Bunca yıldan sonra bile birini keseceğimi bildiğim zaman o adrenalin patlamasını yaşıyordum.

Babamın hissettiği de bu olsa gerekti. Ama durumlarımız tamamen farklıydı. Babam o kızların hayatını almıştı. Bense bu kızın hayatını *kurtaracaktım.*

Ya da en azından öyle umuyordum.

"Neşter," dedim sağ elimi kaldırarak.

Ameliyat hemşiresi bana neşteri verdi. Kayla Ramirez'in Betadine sürüldüğü için sarı olan karnına baktım. Cildi pürüzsüz ve mükemmeldi, görebildiğim kadarıyla hiçbir ameliyat izi yoktu, apandisit ameliyatı bile. Karnına ilk kesiği atan ben olacaktım. Böylesi en iyisiydi. Yaralı dokuyu kesmek çok daha az keyif veriyordu.

Neşterimi karnının dikey şekilde kaydırdım, bıçak etinde yağ gibi ilerledi. İlk başta hafifçe kan aktı ama linea alba[8] bölgesini kestikten sonra kendimi hastanın tüm karın boşluğunu dolduran bir kan havuzuna bakarken buldum. Ameliyat hemşiresi hemen hepsini çekti ama neredeyse ânında kan yeniden doldu.

"Kahretsin," dedim soluk soluğa.

---

8 İnsan karnının orta hattında uzanan lifli yapı. *–ç.n.*

Karın taraması doğruydu. Dalak yırtılması vardı ve şimdi damarlardan birinden kan kaybediyordu. Her ne kanıyorsa onu bulup pensle tutturmazsam bu ameliyattan sağ çıkamayacaktı.

"Pens," dedim.

Karnın içinde körlemesine ilerledim. Karın anatomisini çok iyi biliyordum. Her zaman gözlerim kapalı bile tarif edebileceğimi söylerdim ve şimdi kendimi haklı çıkarma şansım vardı. Dalağa giden kan akışını pensle kesmem lazımdı ve bunu görüşümü engelleyen kan dolu bir karnın içinde yapmam gerekiyordu.

"Kanı tekrar çekmemi ister misin?" diye sordu ameliyat hemşiresi.

Başımı salladım. Muhtemelen karnındaki kan basıncı daha fazla kan çıkmasını engelleyen tek şeydi. Eğer kanı çekersek basınç yok olurdu. Kör çalışmak dışında çarem yoktu.

El yordamıyla ilerleyip dalağın kenarlarını yoklarken ve anatomi bilgimle yönümü bulmaya çalışırken nefesimi tuttum. Odadaki herkes topluca nefesini tutmuş, beni izliyordu. Kahretsin, söylediğim o iki ünite kan neredeydi? Bu kızın kana ihtiyacı olacaktı.

Sonra aradığım kan damarını buldum. Zihnimde kendime şans dileyerek pensi taktım. Bakışlarımı hemşireye çevirip, "Kanı çek," dedim.

Hemşire hastanın karnındaki kanı çekti. Dudağımı kendi kanımın bir kısmını akıtacak kadar sert ısırdım ama kimse bunu göremezdi çünkü maskem vardı. Kayla Ramirez'in karnındaki kırmızılık gidinceye kadar izledim ve...

Başardım. Kanamayı durdurmuştum.

Oda alkışlarla doldu. Başarmıştım, bu genç kadının hayatını kurtarmıştım.

Dalak çıkarma ameliyatını bitirdim ki sonrasında nispeten rahat geçmişti. Geride önceki kusursuz cildini bozan zımba izleri bırakarak Kayla'nın karnını kapadım. Bu ameliyatın ardından herkes sırtıma hafifçe vurdu. *Harika iş, Dr. Davis.*

Ölen o iki kızı bilselerdi ne söylerlerdi acaba?

OTUZ

Saat dokuzda travma çağrı cihazını Philip'e verdikten sonra Uber çağırıp karakola gittim çünkü arabam hâlâ lastikleri parçalanmış hâlde ofisimdeki otoparktaydı. Henry Callahan'ı atlatmak için aynı karakola gittiğim o geceyi hatırladım. Bu, Callahan işleri ileri boyuta taşımadan önceydi ve ben...

Eh, ben ona bir şey yapmamıştım. Kendi aptallığı yüzünden kaza geçirmişti.

Nasıl olduğunu merak ettim...

Patricia Holstein söz verdiği gibi karakolun otoparkında beni bekliyordu. Platin sarısı küt saçları ve altları halkalarla dolu parlak gözleriyle internet sitesindeki fotoğrafına dayanarak onu hemen tanıdım. Benden yaklaşık on yaş büyüktü ama yüz yıldır bu işi yapıyormuş gibi görünüyordu. Philip'in onu nereden tanıdığını merak ettim.

"Dr. Davis?" diye sordu mavi formamdan anlayarak. Kayla Ramirez'le işimi bitirdikten sonra üstümü değiştirecek zaman bulamamıştım. Buraya gelmeyi başardığım için bile şanslıydım.

"Evet." Koltuğumda kıpırdandım. "Patricia Holstein?"

Başıyla onayladı. "Patricia yeterli. İçeri girmeden önce benim arabamda konuşalım."

Patricia Holstein'in başarı seviyesine uygun görünen bir BMW'si vardı. Kaygan deri yolcu koltuğuna otururken onun pahalı takımının yanında soluk kalan formamın içinde giderek daha rahatsız hissediyordum. Patricia uzanıp dokusunu hissetmek isteyeceğiniz türden bir takım giymişti.

İkimiz de araca bindiğimizde Patricia bana döndü. Pantolonumun bacağında bir şeye bakıyordu ve ben de bakışını takip ettim. Kan lekesiydi. Hastaneden ayrılırken stabil durumda olan Kayla Ramirez'in armağanı. Ama iyileşecekti.

"Ameliyattan yeni çıktım," diye açıkladım.

"Bir cinayetle ilgili sorgulanırken giyilecek doğru kıyafet değil."

Çaresizce omuz silktim. "Çok yoğun bir ameliyattı."

"Tamam. Şu anda bu konuda yapabileceğimiz fazla bir şey yok." Karakola baktı, sonra tekrar bana döndü. "Ben neden seninle birlikte gelmem konusunda ısrarcı olduğunu anlamakta zorluk yaşıyorum. Saygıdeğer bir cerrahsın ve bu kızlarla hiçbir kişisel ilişkin olmadı, şüpheli olduğuna inanmak için herhangi bir sebep de yok. Tabii ki aile geçmişin dışında. Ama böyle bir şeye kulak asılmaz."

"Doğru." Bir umut ışığı hissettim. "Çılgınca görünüyor."

"Bilmediğimiz bir şey yoksa tabii." Parlak gözleri yüzümde gezindi. "Ya da benim bilmediğim bir şey."

"Ben... Sanmıyorum." Ona bodrumumdaki kandan bahsedemezdim. Ne zaman kelimeler ağzıma gelse zihnimde nasıl yankılandığını duyabiliyordum. Suçluymuşum gibi geliyordu. Kan mucizevi bir şekilde ortaya çıkmamıştı. Hem Barber kanı bilmiyordu. Ve bana kalırsa *asla* öğrenmeyecekti.

"Beni dinle, Dr. Davis." Dudaklarında gülümsemeden eser yoktu. "Her ne yaptıysan ya da yapmadıysan benim işim seni savunmak. Ama bana bilmem gereken bir şeyi söylemezsen

işimi yapamam. O yüzden söyle bana. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Yutkundum. "Hayır. Yok."

Bana uzun bir bakış attı. Sözlerime inanıp inanmadığını bilmiyordum ama sonunda arabanın kapısının kilidini açtı. "Hadi gidelim."

Karakol, önünde yarım düzine polis arabası park etmiş iki katlı, kahverengi bir tuğlu binaydı. Patricia sanki daha önce onlarca kez buraya gelmiş gibi –ki bunun mümkün olduğunu düşünüyordum– doğruca girişe yöneldi. Ama ben burada rahat hissetmiyordum. Ameliyathanede özgüvenliydim, burada değil.

Girişte bir masa vardı ve Patricia yönetimi ele alarak danışma görevlisine Dedektif Barber'ın bizi beklediğini söyledi. Görevli oturmamızı isteyince hemen saatimi kontrol ettim. Bunun için zamanım yoktu. *Cerrah* olduğumun farkında değiller miydi? Bu sabah bir kadının hayatını kurtarmıştım ve bu insanlar...

Evet, sanırım onlar da zaman zaman hayat kurtarıyorlardı. Ama olsun.

Yirmi dakika içten içe kendimi yedikten sonra Dedektif Barber bizimle buluşmaya geldi. Bacaklarım öyle çok titriyordu ki sandalyeden kalkmak için iki kere denemem gerekti. Ama Patricia hemen sandalyesinden kalktı ve dedektifle tokalaşmak üzere elini uzattı. Bana Patricia'yı gönderdiği için Philip'e teşekkür etmeliydim. Çok güvenilir ellerdeyim.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Dr. Davis." Barber'ın sesi nazikti ama koyu gözleri beni bir mikroskop gibi inceliyordu. Bakışları altında utandım. "Beni takip edin, hanımlar."

Barber bizi uzun bir koridordan geçirip içinde katlanır masa ve sandalyelerin olduğu, loş ışıklı bir odaya götürdü. Burası bir sorgu odası olmalıydı. Ben bir *sorgu odasındaydım*. Bu hayra alamet değildi.

Babamı hiç böyle bir odaya alıp almadıklarını merak ettim. Yoksa onu direkt kodese mi koymuşlardı? Bir adamın

bodrumunda ceset ve bir sandık dolusu kemik bulduğunuzda uygulanan protokol neydi? Açıkçası bilmek istemiyordum.

"Muhtemelen sizi neden buraya çağırdığımı merak ediyorsunuzdur," dedi bana Barber.

"Evet," dedi Patricia, "bunu merak *ediyoruz.*"

Dedektif çalı gibi kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşirken dikkatini bana verdi. "Ben sadece Shelby Gillis'le olan ilişkiniz hakkında biraz daha bilgi edinmek istedim."

Yutkundum. "O benim hastamdı. Başka neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Onu hastane ortamı dışında da tanıyor muydunuz?"

Patricia'ya baktığımda belli belirsiz başıyla onayladı. "Klinikte gördüm. Operasyon sonrası ziyaretinde."

"Başka?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır..."

"Emin misiniz?"

Patricia öne eğilip sertçe konuştu, "Size zaten hayır dedi."

"Doğru." Barber ellerini ovuşturdu. "Ama mesele şu ki Shelby Gillis'in evinde, mutfak tezgâhının üzerinde sizin parmak izleriniz olan bir fincan bulduk. Ayrıca komşularından biri kaybolduğu gece evinin önünde yeşil bir Camry gördüğünü söyledi. Bu sizin kullandığınız model, değil mi, Nora?"

Bana Dr. Davis yerine Nora demesi dikkatimden kaçmadı. Normal şartlar altında ona tersini yapmasını söylerdim ama nefesim kesilmişti. Evinin önünde yeşil bir Camry olması anlamsızdı. Dışarıda benimki gibi milyonlarca araba vardı. Ama *evinde* parmak izlerim mi çıkmıştı? Bu nasıl olabilirdi?

"Yani tekrar sormak zorundayım," dedi. "Shelby Gillis'le aranızdaki ilişki nedir?"

"Dr. Davis kurbanın dairesinde olsa bile," dedi Patricia, "bu onu cinayet şüphelisi yapmaz. Bu tamamen saçmalık. Onu hedef almanızın tek nedeni babasının kimliği."

Onu onaylamak isterdim ama konuşmaya korktum. Benimle ilgili tek delilin bu olmasını umuyordum. Bir fincanın üzerindeki birkaç parmak izi ve Shelby Gillis'in evinin yakınlarındaki yeşil bir araba.

"Yani eğer daha sağlam bir şey varsa bize söyleyin," dedi Patricia, "yoksa sadece müvekkilimin vaktini mi harcıyorsunuz?"

Barber'ın yüzünü izledim. Benimle ilgili ellerinde ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aklıma Amber Swanson'ın annesinin bana bakışı geldi. Kızının ölümüyle ilgim olduğundan çok emin görünüyordu. Bunun nedeni sadece babam mıydı? Yoksa daha fazlası mı vardı? Dedektifin elinde Shelby'nin evine girerken çekilmiş videom olabilir miydi? Ben onun ellerini keserken bunu gören bir şahit?

Ellerinde benimle ilgili ne vardı?

"Bu kadar," dedi Barber sonunda.

Patricia tiksintiyle başını salladı. "O zaman şimdi gidiyoruz. Dr. Davis, umarım size zahmet olmamıştır."

Avukatımın yönlendirmesini takip ederek katlanır sandalyeden kalktım. Bacaklarım hâlâ titriyordu ama buraya geldiğimden daha iyiydim. Polisin elinde benimle ilgili bir şey yoktu. Sadece gözümü korkutmaya çalışarak olta atıyorlardı. Endişeleneceğim hiçbir şey yoktu.

Ama sonra dönüp Dedektif Barber'a baktım. Gerçek bir kanıtı olmayabilirdi fakat gözlerinde benim o kızları öldürdüğümü düşündüğünü görebiliyordum. Buna inandığı sürece gerçek katil ortaya çıkana kadar araştırmaya devam edecekti.

OTUZ BİR

Günün geri kalanını hastanede geçirdim. Travma çağrı cihazım sessiz kalsa da tüm öğleden sonra ameliyatım vardı. Ameliyatlarım bittikten sonra bile operasyon raporlarını yazmak üzere sessiz bir alana gitmem gerekmişti. Yoğun bir gündü; Philip'le olan rekabetimde öne geçiyordum.

Sonunda işlerimi bitirdiğimde hastanenin otoparkına yöneldim ama sonra aklıma arabamın hâlâ ofisimin otoparkında yattığı geldi. Bunu nasıl unutabilmiştim? Onunla ilgilenmesi için Harper'ı aramam lazımdı. Yarın onu çektirecektim. Ama şimdi uğraşacak hâlim yoktu.

Sonunda yine eve gitmek için Uber çağırdım, ardından arka koltukta uyuyakaldım. Şoförün uyandırmak için bana seslenmesi gerekmişti, muhtemelen pek çok kez. Uzun bir gün oluyordu.

Sonunda ön kapıdan içeri girdiğimde bu sabah uyandığımdan beri beş gün geçmiş gibi hissediyordum. Güzel, sessiz bir akşam yemeği yiyip yatağıma kıvrılmak için sabırsızlanıyordum. Işıkları açtım ve salon aydınlandı. "Tatlım, ben geldim!" diye seslendim.

Ama her zamanki sessizlik yerine beni yüksek sesli bir miyavlama karşıladı.

Ah, doğru. Kedi.

Siyah kedi bana bakarak ayaklarımda dikiliyordu. Gördüğünüz gibi hiçbir iyilik cezasız kalmıyordu. Sadece iyi biri olup aç kediyi beslemek istemiştim ve şimdi istemediğim bir misafirim vardı. Bu kedinin evimden gitmesi lazımdı. *Hemen.*

Ama en azından bu başa çıkılabilir geliyordu. İlk iş olarak kediden kurtulmalıydım. Sonra arabamla ilgilenmem lazımdı. Sonra tüm kapılarıma alarm yerleştirecek bir alarm şirketi aramalıydım. Ve kamera. Aslında belki de bu daha öncelikliydi. Ama mesai saatini beklemek yerine kediden kurtulmak şu anda yapabileceğim bir şey gibi görünüyordu.

"Tamam," dedim kediye. "Dışarı çıkma zamanı."

Kedi öylece baktı. Kahretsin.

Kapının çaldığını duyduğumda bu kediyi evimden çıkmaya nasıl ikna edeceğimi bulmaya çalışıyordum. Saatime baktım, neredeyse dokuz olmuştu. Bu geç saatte kim gelmiş olabilirdi?

Tanrım, yine mi polisti? Beni cinayetlere bağlayan başka kanıtlar mı bulmuşlardı? Patricia'yı hızlı aramaya kaydetmem lazımdı.

Hızla ön kapıya gidip gözden baktım. Orada kimin olduğunu görünce bir adım geriledim. *Brady.* Ne oluyordu? Onu bir daha asla görmeyeceğimden emindim. Kilidi açtım ve kapıyı araladım.

"Merhaba, Nora." Yumuşak kahverengi gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra bakışlarını kaçırdı. "Nasıl gidiyor?"

"Daha iyi zamanlarım olmuştu." Daha çekici bir şey giymiş olmayı dileyerek formamın yakasını düzelttim.

Brady bir anahtar uzattı. "Arabanı tamir ettirdim."

"Öyle mi?" Omzunun üstünden baktığımda Camry'm sahiden de oradaydı. Brady'nin ayaklarına kapanmak istedim. "*Çok* teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu..."

Omuz silkti. "Sorun değil. Bugün halledecek zamanım vardı, yani..."

Bana gülümsemesini ve içeri girmek istemesini bekledim ama şaşırtıcı şekilde durgundu. "Borcum ne kadar?"

Tereddüt etmedi. "Yedi yüz elli dolar."

"Çek defterimi getireyim." Elim kapıda durakladım. "İçeri girmek ister misin yoksa?.."

Spor ayakkabılarıyla sağa sola hareket etti. "Ben... Sanırım burada kalacağım."

"Tamam. Tabii ki."

Önceki davranışlarından sonra yüzüme tokat yemiş gibi hissettim ama belli etmemeye çalıştım. Nasıl hissettiğini anlıyordum. Bu yüzden gerçek kimliğimi birine söylemekten korkuyordum. Bir ilişkiyi fazla uzatırsam diğer kişiye gerçeği söylemek zorunda kalırdım. O zaman bana Brady'nin şu an baktığı gibi bakmaya başlardı.

Çek defterimi alıp Brady için bir çek yazdım. İmzamı atarken büyük ihtimalle bunun onu son görüşüm olduğunu düşünüyordum. Bir daha asla Christopher's barına gitmeyecektim. Brady'nin de bir daha buraya gelmeyeceğini hissediyordum. Ve bu düşünce... Beni hayal edebileceğimden daha çok üzdü. Keşke...

Evet, farklı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hayatım böyleydi. Ama bazen keşke farklı bir hayatım olsaydı diyordum. Farklı ebeveynler. Ben de farklı bir tür insan olsaydım. Terapiye ihtiyacı olan bir sosyopat olduğum için değil, *eğlenceli* oldukları için yıllarını Brady'yle korku filmleri izleyerek geçiren biri olabilirdim. Keşke sadece bir kere bile olsa geceyi onun evinde geçirebilecek türden biri olsaydım.

Çekle birlikte kapıya döndüm. Çeki Brady'ye uzattım. "İşte burada. Tekrar teşekkürler."

Brady kâğıt parçasını benden alırken parmak uçları hafifçe benimkilere dokundu. Dokunuşuyla parmaklarım ürperdi.

Brady ve benim aramda bir bağ vardı. Benim gibi o da bunu biliyordu. Bunun onu son görüşüm olmasını istemiyordum. Bunu gerçekten, gerçekten istemiyordum.

"Nora." Sesi hafifçe çatladı. "Bak, ben bunu yapamam. Dâhil olamam... Demek istediğim, bir kızım var..."

"Hayır, sorun yok."

"Üzgünüm..."

"Sorun *yok* dedim."

Ama sorun vardı. Neden beni reddetmesi bu kadar canımı acıtıyordu ki? İlk ben onu reddetmiştim. İki kere dairesinden kaçan bendim.

Boğazımı temizledim. "Arabaya ihtiyacın var mı? Sanırım buraya benim arabamla geldin."

"Araç çağırdım." Başıyla köşedeki aracı işaret etti. "Artık gitmem lazım."

"Tamam." Ellerimi yumruk yaptım. "İyi geceler, Brady."

"İyi geceler, Nora."

Ama elveda demek istemişti.

Yolun sonuna bile ulaşamadan kapıyı arkasından kapadım. Kesik bir nefes alarak Brady Mitchell'la ilgili tüm düşünceleri zihnimden attım. Böylesi daha iyiydi. Elbette iyi bir adamdı ve yatakta harikaydı ama bu karmaşıklığa ihtiyacım yoktu. Yoktu.

Gerçekten.

Brady gittikten sonra kedi kendi varlığını göstermek istiyor gibiydi. Bacağıma sürünüp yüksek sesle miyavladı. Karnı açtı. Neyse ki bir sürü kedi mamam vardı. En azından birini mutlu edebilirdim.

Kedi maması konservesini alırken bunun kediden kurtulmak için mükemmel bir fırsat olduğu aklıma geldi. Tek yapmam gereken kâseyi dışarı koymak ve hızlıca kapıyı kapamaktı. Her ne kadar bu evde kalmak istese de kâsesindeki mamaya direnmesi mümkün değildi. Neden burada olmayı bu kadar

istediğini anlamıyordum. Başka kimse benim etrafımda olmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Kedi maması konservesiyle arka kapıya gidip kapıyı açtım. Kâseyi kapının önüne koydum, sonra konserveyi boşalttım. Kedi sarı gözleriyle beni izleyerek kapı aralığında kaldı.

"Hadi ama kedi!" dedim.

Kımıldamadı. Aptal kedi.

Nefesindeki kedi maması kokusunu alacak kadar yakınına çömeldim. "Dinle," dedim. "Seni beslemeye devam edeceğim. Söz. Ama burada kalamazsın."

Miyavladı. Bir kediyle anlaşmaya çalıştığım için bunu hak etmiştim.

Yerde çömelirken orada beyaz bir zarf olduğunu fark ettim. Hafifçe duvara doğru ittirilmişti ki bu yüzden ilk başta onu görmemiştim. Zarfa uzandım, gönderen adresindeki ismi görünce göğsümde bir ağırlık hissi oluştu:

Aaron Nierling.

Yine üzerinde posta damgası yoktu. Bu mektubun yine başka bir aksilikten dolayı burada olduğu konusunda kendimi kandıramazdım. Evime gelmesinin tek yolu birinin arka kapının altından atmış olmasıydı. Ya da daha kötüsü, kanı bodrumuma yerleştirdikten sonra yere bırakmış olabilirdi.

Keşke güvenlik şirketleri şimdi açık olsaydı. Bu evdeki her kapıya ve pencereye alarm lazımdı. Yarın sabah ilk iş.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Babamın bana gönderdiği tüm mektupları yırtmıştım ama onlar posta kutuma gönderdikleriydi. Hiçbiri arka kapımdan gelmemişti.

Bunda ne yazdığını görmem lazımdı.

Mutfak masasında bir sandalyeye çöktüm. Zarftaki yazıya baktım. Haftalık mektupları sayesinde yıllar içinde babamın yazı şeklini öğrenmiştim. Bu onun el yazısıydı. Ya da eğer taklitse müthiş bir taklitti. Ama bence babamdan gelmişti.

Zarfı açarken ellerim titriyordu.

Tek bir kâğıt parçası. Üçe katlanmış. Dikkatlice açıp kâğıtta yazılı tek cümleye baktım:

Beni görmeye gel, Nora.

Ve altına "Baban" yazmıştı.

Bana gönderdiği tüm mektuplara yaptığım şeyi yapmak istiyordum: parçalara ayırmak. Ama artık onu görmezden gelebileceğimi sanmıyordum. Bu kızları kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorsam bunun tek bir yolu vardı.

Yirmi altı yıl sonra ilk kez babamı ziyarete gidecektim.

OTUZ İKİ

Ben çocukken babam tutuklandıktan ve hüküm giydikten sonra onu hapishanede ziyaret etmek istemiştim.

"Hayatta olmaz," derdi büyükannem, konuyu her açtığımda.

"Ama neden olmasın?" diye karşı çıkardım. "Bana zarar verecek değil ya."

"Çünkü o korkunç bir adam ve onun yakınında olmasını istemiyorum."

"Ama o benim *babam*."

"O kimsenin babası değil," derdi. "O adam şeytan. Ve şeytanla konuşmaktan iyi bir şey çıkmaz."

"Ama büyükanne–"

"Gitmeyeceksin." Sonra konuşmanın bittiğini belirtmek için bana arkasını dönerdi. Özellikle annemle kıyaslandığında büyükannem sıcak bir insan değildi. Ama bazen başka bir torunu –Oregon'un en kötü şöhretli seri katilinin kızı olmayan biri– olsaydı daha sıcak olur muydu diye merak ederdim. "Nora, on sekiz yaşına gelince gidebilirsin, istersen babanın en yakın arkadaşı da olabilirsin. Ama benim çatımın altında yaşarken o adamı görmeyeceksin."

Ama on sekiz yaşıma gelene kadar akıllanmıştım. Aaron Nierling'in kızı olmanın ne demek olduğunu öğrenmiştim. Onun yaptığı şeyin etkisini tam olarak anlamıştım. Kendi iyiliğim için uzak durmamın daha iyi olduğunu da öğrenmiştim. Büyükannem haklıydı. *O adamla* konuşmaktan iyi bir şey çıkmazdı.

Şimdi, bunca yıl sonra beni onu görmeye ikna etmenin bir yolunu bulmuştu.

Sabah ilk iş San Francisco havaalanından Portland'a giden uçağa bilet aldım. Portland'dan araba kiralayıp hapishanenin yer aldığı Salem'a gidecektim. Uçuş yaklaşık bir buçuk saat sürecekti, bir saat de araba yolculuğu. Toplamda yaklaşık üç saat yolculuk yapacaktım.

Ve sonra babamı görecektim.

Yolculuğun boşa gitmeyeceğinden emin olmak için öncesinde telefon ettim. Bir parçam ziyaret etmeme mâni olacak aşılamaz bir engel çıkmasını umuyordu ama Oregon Devlet Hapishanesi çalışanları adımın onaylanmış Aaron Nierling ziyaretçi listesinde olduğu bilgisini verdi. Gerçi telefonda konuştuğum kadın onu ziyaret etme isteğimi pek onaylamamıştı.

"Aaron Nierling mi?" Sesi gizli bir tiksintiyle doluydu. "Onu görmek istediğinden emin misin, tatlım?"

Bu sözler vücudumun ürpermesine neden olmuştu. Gelecekte birinin benim için de aynı soruyu sorduğunu hayal ettim. Brady arkasına bakmadan çekip gitmişti. Eğer hapse atılırsam ziyaretime gelecek tek bir kişiyi bile düşünemiyordum. "Sadece ona soracağım bazı sorular var," dedim kadına. "Şey, çok ziyaretçisi oluyor mu?"

Homurdandı. "Buraya ilk geldiğinde onu görmeye çalışan bir sürü tuhaf tip olduğunu duymuştum. Ve muhabirler, tabii ki. Ama Nierling onların hiçbirini görmedi. Sonra da... Şey, sanırım heyecan yok oldu." Düşünceli bir tavırla duraksadı. "Ama şimdi dışarıda taklitçi bir katil var, değil mi?"

Bunun ardından telefonu olabildiğince hızlı kapadım.

Yaptığım bir sonraki iş, asla ve asla yapmadığım bir şeydi. Cerrah olarak çalıştığım bunca yıl içince bir kere bile hastalık izni almamıştım. Hastalık izni almaktansa yarı ölü hâlde kendimi işe sürüklemeyi tercih ederdim. Philip de aynı şekilde hissediyordu. Ama bugün hastalık izni alacaktım. Neyse ki programlanmış bir ameliyatım yoktu. Harper bazı randevularımı kaydırabilirdi ama bunun için direkt Philip'i aramam gerekecekti.

Philip'e beni hemen aramasını söyleyen bir mesaj attım. On beş dakika içinde telefonum çaldı.

"Nora," dedi. "İyi misin? Neler oluyor?"

Zaten sabah ondan yerime bakmasını istemiştim. Şimdi tekrar istemekten nefret ediyordum. Ama bunu yapmak zorundaydım. Biri cinayetleri üstüme yıkmaya çalışıyordu ve nedenini öğrenmem lazımdı. "Bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Bütün sabah kustum. Hastalarımın bazılarına benim yerime bakabilir misin? Harper'dan çoğuna başka zamana randevu vermesini isteyeceğim."

Hattın diğer ucunda uzun bir duraksama oldu. "Gerçekten hasta mısın yoksa başka bir şey mi var?"

"Hastayım," dedim yalan söyleyerek.

"Çünkü önceki gün benden bir ceza avukatı bulmamı istedin..."

"Yerime bakacak mısın bakmayacak mısın?"

"Tabii ki bakacağım." Philip duraksadı. "Senin için endişelenmeli miyim, Nora?"

"Ben iyiyim. Muhtemelen yirmi dört saatlik bir mikrop. Yarın dönmüş olurum."

"Tamam," diye mırıldandı. "Nasıl istersen."

Görünüşe bakılırsa bana inanmamıştı ama önemli değildi. Bugün yapacağım şey Philip'i ilgilendirmiyordu. Bilmemesi daha iyiydi.

Yola çıkarken yanıma çantamdan başka bir şey almadım çünkü geceyi orada geçirmeyecektim. Babamı ziyaret edecek-

tim, onunla hayatımda olanları konuşacaktım ve sonra direkt eve dönecektim. Oregon'da bir gece daha kalmam mümkün değildi. Çoktan dönüş biletimi ayırtmıştım.

Uçağım kalktıktan üç saat sonra arabayla Oregon Devlet Hapishanesi'ne doğru yola çıktım. Daha önce yüksek güvenlikli bir hapishane şöyle dursun herhangi bir hapishaneye bile gitmemiştim. Bina, hapishaneden ziyade okulu andıran açık sarı rengindeydi. Girişin tam önünde izin verilmeden daha fazla ilerlememem için beni uyaran endişe verici bir dur işareti vardı.

Orada kiralık arabamın içinde otururken direksiyonu öyle sıkı kavradım ki eklemlerim bembeyaz oldu. Araba kullanırken müzik bile açamayacak kadar gergindim. Sadece navigasyon cihazımın İngiliz aksanıyla bölünen bir sessizlikte araba kullanmıştım. Bugün yüzüncü kez bunun bir hata olup olmadığını merak ettim.

Şeytanla konuşmaktan iyi bir şey çıkmaz.

Keşke büyükannem hayatta olsaydı. Adımı değiştirdikten ve birlikte taşındıktan sonra büyükannem sırrımı bilen tek kişiydi. Bana tavsiye verebilecek tek kişi oydu.

Ama büyükannemin ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Bana gitmememi söylerdi. Bu tam da babamın istediği şeydi ve beni direkt avucunun içine alacaktı.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Bu sözlerle bakışlarımı direksiyondan çektim. Yukarı baktığımda göğsünde Oregon Devlet Hapishanesi yazan gri kısa kollu gömlek giymiş bir gardiyan arabamın yanında dikiliyordu. Gömleğin kolları göz korkutucu kaslarını gösterecek kadar kısaydı.

"Merhaba." Sesimin titremesini gizlemeye çalıştım. "Ben mahkûmlardan birini ziyarete geldim."

Gardiyan gözlerini kıstı. Sonunda başıyla onayladı ve otoparka gidiş yolunu anlattı. Hapishaneye yaklaştıkça midemdeki bulantı artıyordu.

Bu bir hata.

Hâlâ şansın varken geri dön.

Hapishanede güvenlik konusunu çok ciddiye aldıklarını gördüğüme sevindim. Bir metal detektörden geçmem gerekiyordu ama bunun yanında üzerim de arandı. Ayakkabılarımı bile çıkarmamı istediler. Büyük, eski bir silah taşımadığımdan tamamen emin olduklarında gardiyan devam etmeme izin verdi.

"Onu camın arkasından göreceksiniz," diye talimat verdi, "Yanınızdaki telefonu kaldıracaksınız, o da kendisininkini kaldıracak ve sizi duyabilecek."

"Tamam," dedim.

Gardiyan bana uzun bir bakış attı. "Neden o pisliği görmek istiyorsunuz ki?"

Ona doğruyu söyleyemezdim. O canavarın kızı olduğumu söylersem benim hakkımda ne düşünürlerdi? Kimliğimin şimdiye kadar tüm internete yayılacağını düşünmüştüm ama bir şekilde sırrım güvende kalmıştı. "Sadece ona bazı sorularım var. Bu... kişisel."

Gardiyan somurttu ama bana başka soru sormadı.

Beni numaralı cam bölmelerin önüne yerleştirilmiş bir dizi tabure olan küçük, dar bir odaya götürdü. Her bölmede bir telefon vardı. Odada tüm görüşmeleri izleyen bir gardiyan bulunuyordu. Gardiyanın söyleyeceğim her şeyi duyma ihtimali olduğundan gerildim. Dikkatli olmak zorundaydım.

Bana dördüncü bölme verildi. Oturdum, parmaklarımı önümdeki masaya vurmaya başladım. Babamı göreceğime inanamıyordum. Yirmi altı yıl sonra. Gerçek dışı geliyordu.

Hâlâ kalkıp gidebilirdim. Bunun olması gerekmiyordu.

Ama kalacağımı biliyordum.

Bu yolculuğa çıkmadan önce internetten babamın şu anki fotoğraflarına bakmıştım. Ama ne yazık ki yirmi altı yıl öncesinden başka bir şey bulamamıştım. Bu yüzden nasıl görüneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu son gördüğümde benim gibi

siyah saçları, yumuşak yakışıklı bir yüzü ve etkileyici gözleri olan iri bir adamdı.

Artık öyle görünmediğini tahmin ediyordum. Bunca yıl hapiste kilit altında olmasaydı bile ben çocukken göründüğünden yirmi altı yıl daha yaşlı görünecekti. Yüzünde daha çok kırışıklık olsa da hâlâ aynı yakışıklılıkta olduğunu düşünüyordum. Belki saçları kırlaşmıştı. Hâlâ yapılıydı ve elleri güçlüydü. Şu anda nasıl görüneceğini ne zaman hayal etsem zihnimde böyle görünüyordu.

Ve sonra bir gardiyan onu odaya getirdi.

Bir süre babamın dönüştüğü adama öylece baktım. Şimdi altmışlarındaydı ama yine de eski gür, siyah saçlarının tamamen aklaşmış olması bir şekilde şaşırtıcı geliyordu, başının üstündeki saçları seyrelmişti ve arkasında da kel bir alan vardı. Ayrıca küçülmüş gibi görünüyordu. Her zaman çok uzun olduğunu hatırlıyordum ama şimdi kamburlaşmıştı ve yürürken ayaklarını sürüyordu; yine de muhtemelen bunun nedeni ayaklarındaki prangalardı. Otuz kadını öldüren biri gibi görünmüyordu. Çökmüş yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Seksen yaşında gösteriyordu.

Yanındaki gardiyan ona beni işaret etti ama babamın buna ihtiyacı yoktu. Ânında gözleri benimkilere kilitlendi. Onda hiç değişmeyen tek şey buydu, benimkilerle aynı renk koyu gözleri. Gözleri hiç yaşlanmamıştı.

Karşımdaki tabureye otururken bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı. Cildinde derin kırışıklıklar oluşmuştu, sağ çenesi boyunca ilerleyen ve sol göz kapağını ikiye bölen eski yara izleri var. Gerçekten iğrenç suçlar işleyen insanların hapiste ciddi şekilde dövüldüğünü duymuştum ve babamın yıllar içinde neler yaşadığını merak ettim. Ne olursa olsun yaralar iyileşeli çok olmuştu. Bu yaşlı adamı kimse dövmezdi.

Ben kendi telefonumu kaldırırken babam da yanında duran telefonu kaldırdı. Öne doğru eğilirken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Merhaba, Nora."

Sesi daha farklıydı, eskiden olduğundan daha rahatsız ediciydi ama yine de acı verici şekilde tanıdıktı. Hâlâ o sakin, düzgün ses tonunu kullanıyordu. Bana hiç öfkelenmemişti. Annem bazen ben yanlış bir şey yaptığımda kendini kaybederdi ama babam hiç öyle yapmazdı. Hiç morali bozuk görünmezdi. Eskiden babamın bu huyunu severdim.

"Merhaba," deyip öksürdüm.

Gözlerini üzerimde gezdirirken sanki beni içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Çok uzun zaman oldu, değil mi?"

"Evet..."

"Güzel görünüyorsun, Nora."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Cerrah olduğunu duydum," diye ekledi. "Çok etkileyici. Böyle bir becerin olduğunu hep biliyordum."

Son günlerde olan her şeye rağmen içimde bir gurur patlaması hissettim. *Babam benimle gurur duyuyor.* Bir canavar olduğunu biliyordum, onun ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini de biliyorum ama herkes ebeveynlerinin kendisiyle gurur duymasını isterdi. O ebeveyn otuz insanı öldürmüş olsa bile.

Ve babam bunu biliyordu. O öldürdüğü kızları manipüle ettiği gibi beni de manipüle ediyordu. Bunu yapmasına izin veremezdim. Yoksa sonum onun yanını boylamak olurdu.

"Sonunda ziyaret etmeye karar vermene çok sevindim," dedi. "Seni görmeyi çok istiyordum. Yaşlı babanı tamamen unuttuğunu düşündüm."

"Asla unutamam." Dudaklarım neredeyse telefonun mikrofonuna değecek gibiydi. Gardiyanın beni duymasını istemiyordum. "Mektubunu aldım."

"Öyle mi?" Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Bunun için yaklaşık beş yüz tane yollamam gerekti."

Sertçe nefes aldım. "O mektubu kapımın altından kim attı, Aaron?"

"Aaron?" Güldü. Babamın kahkahasının nasıl olduğunu unutmuştum. Çocukken bunu pek düşünmemiştim ama şimdi kahkahasının sesi bana çok sığ ve ruhsuz gelmişti. "Bana böyle mi diyeceksin? Eskiden baba derdin."

Sağ şakağımda bir damarın zonkladığını hissettim. "O mektubu kapımın altından kim attı?"

"Postacı tabii ki. Başka kim olacak?"

"Arka kapımın altındaydı. Ve üzerinde damga yoktu."

"Lütfen beni postacının saçmalıklarından sorumlu tutma, Nora."

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak titrek bir nefes aldım. Aaron Nierling yaşlanmıştı ama hâlâ her zaman olduğu gibi bir insandı. Eğer onu buradan salacak olurlarsa aynı şeyi yapardı. Hâlâ gerçek bir şeytandı; bir canavar.

Gözlerimi kırpmadan onun koyu renk gözlerine baktım. "O kızları kim öldürdü, Aaron?"

"Biliyorsun, Nora..." Elindeki telefonda oynadı. "Bunca yıl beni hiç ziyarete gelmemiş olmana çok üzüldüm. Demek istediğim, ben senin *babanım*. Bu dünyaya gelmen bile benim sayemde. Ama karşılığında aldığım teşekküre bir bak?"

"O kızları kim öldürdü?"

"Çocukken o cadı kayınvalidem sana izin vermediği için bunu anlayabilirim." Sol gözü seyirdi. "Ama ondan sonra gelebilirdin. Bir kere de bile olsa. Sırf sana hayat veren adama *saygıdan*."

Telefonu tutan elimi yumruk yaptım. Camdan direkt babamın yüzüne yumruk atabilirmiş gibi hissediyordum. "O kızları kim öldürdü? *Söyle bana*."

Babam koyu renk gözlerini kırpıştırdı. "Sen. Onları sen öldürdün." Kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi?"

OTUZ ÜÇ

26 YIL ÖNCE

Tekrar saatime baktım. İki dakika. Vakti dolmuştu.

Önüm arkam sağım solum sobe, Marjorie.

Bir dakika önce Marjorie'nin gittiği yoldan yürürken çakıyı sağ elimle kavradım. Hâlâ önümde ayak seslerini duyabiliyordum. *Pat pat pat.* Ayak sesleri kalp atışımla senkronize gibiydi.

Bunu gece bir fenerle yapmak daha eğlenceli olurdu. Ya da kızılötesi görüşüyle. Keşke o kızılötesi gözlüklerden bende de olsaydı. Ama elimde olanla yetinmek zorundaydım. Bu yeteri kadar iyi olmak zorundaydı.

Birkaç dakika daha Marjorie'nin ayak seslerini takip ettim. Ama sonra sesler birden yüksek bir gümbürtüyle kesildi.

Hımm.

Sesin geldiği yöne doğru daha hızlı yürürken spor ayakkabılarımın altındaki dallar ve yapraklar çıtırdıyordu. Kalbim çok hızlı atıyordu. Birkaç saniye sonra onu buldum.

Marjorie yerdeydi, sol ayak bileğini tutuyordu. Düştüğü için pantolonunun bacaklarında ve avuçlarında çamur vardı. Yuvarlak yüzü kıpkırmızı olmuştu ve gözlerinden yanaklarına doğru gözyaşları süzülüyordu.

"Bileğimi burktum!" diye ağladı.

Av yaralanmıştı. Vay canına, Marjorie bu işi çok kolay hâle getirmişti.

Çakıyı sağ elimde iyice sıktım. Gölgem üzerine düşene kadar Marjorie'ye yaklaştım. Ağlıyordu ama sonra elimdeki çakıyı görünce ağlaması birden kesildi. Çenesi titreyerek bana baktı.

"Nora?" dedi. "Neden çakın var?"

Ben bir adım daha yaklaşırken Marjorie'nin yüzündeki acı yerini korkuya bıraktı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ne olacağını biliyordu.

Babamın bodrumdaki atölyesinde çarşafın altından bakan mavi göz aklıma geldi. Onda da aynı bakış vardı.

"Nora?" Sesi titriyordu. "Ne yapıyorsun?"

Çakının sapını öyle sıkı tutuyordum ki parmaklarım karıncalanmaya başladı. Marjorie kıpırdayamadı bile. Kaçmaya çalışsaydı bile yapamazdı. Çok kolay olacaktı. Çok kolay. *Fazlasıyla* kolay.

"Nora," diye fısıldadı.

Ona baktım, kalbim öyle hızlı atıyordu ki başımın dönmesine neden oluyordu. Bu, geçen gece uyuyamadığımda hayal ettiğim andı. Yüzündeki bakış. Elimdeki çakının ağırlığı. Marjorie çok korkmuş görünüyordu. Ama gözlerindeki korkuyu izlerken ben...

Yapamazdım.

Çakıyı indirdim.

"Sen kaybettin," dedim.

"Ah." Marjorie titrek bir sesle güldü. "Bir anlığına beni korkuttun. Senin beni..."

"Aptal olma," diye mırıldandım. Şişmiş ayak bileğine baktım. "Yürüyebilir misin?"

Ayağa kalkıp ağırlığını sol ayak bileğine verdi ama sonra inledi. "Çok acıyor!"

Çakıyı cebime soktum. "Gel, yürürken bana yaslan."

Marjorie ağırlığını bana vermiş hâlde geldiğimiz yolu geri yürüdük. Ana yola çıkar çıkmaz ani bir rahatlama hissettim. Evine giderken kalan yolu yürümesine ve ön kapının basamaklarını çıkmasına yardım ettim. Marjorie evine girer girmez oradan hızlıca uzaklaştım.

Bir daha da o günkü buluşmayı konuşmadık.

Her adımda ayaklarımı sürüyerek evime geri yürüdüm. Yol boyunca midem bulandı. Yapmam gereken bir şey vardı ama yapmaya korkuyordum. Fakat artık korkmayı bırakma zamanıydı.

Sadece çok geç olmamasını umuyordum.

OTUZ DÖRT

GÜNÜMÜZ

Babamın sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. Sadece söyledikleri de değil. Söyleyiş *tarzı*. Gerçekten öyle demek istiyor gibiydi.

Sen. Onları sen öldürdün.

Arkamdaki gardiyana baktım. Babamın söylediklerini duymuş olamazdı. Ama yine de midem çalkalandı.

"Ben değildim," dedim sessizce. "Ben asla..."

"Öyle mi?" Yine dudaklarında o alayca gülümseme oluştu. "Sen benim kızımsın ve her zaman bana kendimi hatırlatıyordun. Çocukken ne yaptığını hatırlıyor musun? Annenin ölü bulduğu tüm o hayvanlar." Yine güldü. "Annen bana senin için psikolojik yardım almaktan bahsederdi. Bunu biliyor muydun?"

Çenem kasıldı. Ben odamdayken duyamayacağımı düşündüklerinde hakkımda yaptıkları tüm o konuşmaları bastırdım. Aslında annem benim ciddi anlamda sorunlu olduğuma inanıyordu. "Evet," dedim sessizce.

"Bir de annenin onca zaman kiminle evli olduğuna bak!" Babam güldü. "Olanların farkında değildi. Kendini öldürmesine şaşırmamak gerek."

Yüzüm yandı. Her zaman annemin intihar etmesine kızmıştım. Mahkemeye çıkabilirdi ve masum olduğu kanıtlanıp serbest kalsaydı benim yanımda olabilirdi. Ama onun yerine hapishane hücresinde kendisini asmıştı. Bu bana onun rol yaptığı kadar masum olmadığını düşündürmüştü. Ya da belki de beni o kadar da önemsemiyordu. Ona *ihtiyacım* vardı ama o beni bu dünyada yapayalnız bırakmıştı.

"Ben senin gibi değilim," dedim.

"Ah, hadi ama." Babam sırıttı. Eskiden dişleri beyaz ve mükemmeldi ancak şimdi sararmışlardı ve ön dişlerinden biri çürümüştü. "O zaman neden cerrah oldun? İnsanları kesmeyi sevdiğinden değil mi? Karınlarını deşmekten zevk almıyor musun? Hiç bunun hayalini kurmuyor–"

Bir kelime daha edemeden telefonu kapadım. Bunu dinleyemezdim. Babam yanılıyordu. Ben onun gibi değildim. *Değildim.*

Yani, evet. Onun kişiliğinden bazı özellikler taşıyordum. Ve tabii ki birbirimize benziyorduk. Ama bu kadar. Ben *farklıydım.* Onun gibi bir canavar değildim. Ben asla...

Babam yumruğuyla cama vurdu. Telefonu işaret etti. Başımı salladım. Artık bu oyunu oynamayacaktım. Buraya hiç gelmemeliydim. İlk içgüdüm doğruydu.

Nora. Adımı söylediğini dudaklarından okudum. Babamın benim için seçtiği isim. Eski hayatımdan kalan tek şey.

Başımı tekrar salladım. *Hayır.*

Gidiyorum. Ve bir daha asla gelmeyeceğim.

Yaklaşık dört saat sonra San Francisco havaalanına döndüm. Evde olduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Yeri öpebilirdim ama yerler iğrenç ve yapış yapıştı.

Saat neredeyse gecenin on biri olmuştu ve sabah beşten beri ayaktaydım ama birazcık bile yorgun değildim. Adrenalin

doluydum; sonraki yirmi dört saat boyunca uyanık kalabilirdim. Fakat gerçekçi olmak gerekirse eve gidip biraz uyumam gerektiğini biliyordum.

Havaalanının otoparkından arabamı aldım. Direksiyonun arkasına geçtiğimde üzerime bir yorgunluk çöktü. Güzel, yumuşak yatağımı hayal etmeye başladım. Yorganımın altına girmenin ne kadar hoş olduğunu. Ama yakında evde olacaktım. Evet, yaklaşık bir saat içinde ya da biraz daha az. Yeteri kadar kısa zamanda.

Otoyola çıktığımda Aaron Nierling'in kızı olarak doğmadığım başka bir hayatı düşlemeye başladım. Üç aydan daha uzun süren bir ilişkimin olduğu hayatı. Belki evlenebilirdim bile. Şu anda beni yatakta bekleyen kocama ulaşmak için eve gidiyor olabilirdim.

O paralel evreni hayal ettiğimde beni yatakta bekleyen adam tuhaf biçimde Brady'ydi. Ama gerçek hayatta muhtemelen benimle bir daha asla konuşmayacaktı. Ancak sorun değildi. Şartları düşününce tamamen beklenilen bir şeydi.

Yola çıktıktan dakikalar sonraya kadar kokuyu fark etmemiştim.

Tam olarak tanımlayamıyordum. Çürük yumurtayla çürük lahana arasında bir kokuydu. Geçen sefer alışverişe gittiğimde arabada birkaç meyve sebze bırakıp bırakmadığımı merak ettim. Belki de alışveriş torbamdan yumurta falan düşmüştü ve şimdi tüm arabayı kokutuyordu. Eve gider gitmez ondan kurtulmam lazımdı. Ayrıca arabanın havalanması için camları bir süre açık bırakacaktım.

On dakika sonra arkadaki ve öndeki tüm camları açmak zorunda kaldım. Koku kontrolden çıkmıştı. Hatta on dakika sonra kokuya bir an daha katlanamayacak hâle gelmiştim. Otoyoldan çıkmam lazımdı.

Çıkışın yakınında bir benzin istasyonu vardı. İstasyon boştu ama marketin ışığı yanıyordu. Bu, yirmi dört saat açık küçük

marketlerden biriydi. Arabayı benzin tanklarının önüne çektim. Gelmişken benzin depomu da doldurabilirdim.

Bir görevli ellerini kot pantolonuna silerek marketten çıktı. Yirmilerinde, yeşilimsi saçları olan bir çocuktu. Bana el salladı. "Yardıma ihtiyacınız var mı, hanımefendi?"

Sanki bugün daha kötüye gidemezmiş gibi şimdi de bana *hanımefendi* denmişti. "Evet, benzin depomu doldurabilir misiniz lütfen?"

Çocuğa kredi kartımı verip depomu açtım. O benzin doldurma işine başlayınca ben de arabadan olabildiğince hızlı çıktım. Koku arabanın dışında o kadar kötü değildi ama camlar açık olduğundan hâlâ rahatsız ediciydi. Arabanın içi korkunç kokuyordu. Yumurta bugün bir ara mutant gibi bir şeye dönüşmüş olmalıydı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu görevli.

"Aslında," dedim, "arabamda tuhaf bir koku var. Sanırım bir yere yiyecek düşürmüşüm. Yumurta ya da muhtemelen bir parça soğuk et."

Görevli cama doğru eğildi. Kokladı ve burnu kırıştı. "Evet, kahretsin. Burada biri ölmüş gibi kokuyor."

"Biliyorum! Sanırım ben–" Görevlinin sözleri zihnimde yankılandığında cümlenin ortasında sustum. *Burada biri ölmüş gibi kokuyor.*

Hayır. Olamaz, hayır.

Görevlinin benzin depomla meşgul olduğundan emin olmak için ona baktım. Tek göreceğim şeyin çürük yumurta olması için dua ederek arabamın bagajını açtım. Bagaj açılır açılmaz koku inanılmaz derecede arttı.

Ve başka bir koku daha aldım.

Lavanta.

"Vay canına!" Görevli elini yüzünün önünde salladı. "Bayan, orada ne var?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Tam düşündüğüm gibi. Burada yiyecek bir şeyler bırakmışım. Ne aptalım."

Başıyla marketin yanındaki çöpü işaret etti. "Eğer atmak isterseniz orada bir çöp kutumuz var."

Bagajı kapadım. Bu adam tam arkamda beklerken kokunun kaynağını bulmak için bagajıma bakmam mümkün değildi. "Sorun değil. Eve gidince hallederim."

Görevli kaşlarını kaldırdı. "Emin misiniz? Koku oldukça kötü. Eve kadar onunla gitmenizi istemem."

Zoraki gülümsedim. "O kadar kötü değil. Zaten çok uzakta oturmuyorum."

Yaklaşık yarım saat mesafede. Camları açık tutmak ve ağzımdan nefes almak zorunda kalacaktım.

OTUZ BEŞ

Koku mide bulandırıcının ötesindeydi ama eve giderken kenara çekmeye cesaretim yoktu. Güvenli ve sessiz bir yerde olduğumu düşümsem bile riske giremezdim. Biri beni görürse işim biterdi. Garajıma girip kapıyı arkamdan kapatana kadar arabadan çıkmaya ve bagajı açmaya cesaret edemedim.

Son otuz dakika içinde kötü koku iyice artmıştı. Fena hâlde mide bulandırıcıydı, ağzımı kapadım ve öğürdüm. Kokuların beyindeki hafıza merkezine güçlü bir şekilde bağlı olduğunu okumuştum ve lavantayla karışan bu korkunç koku bana çok tanıdık başka bir kokuyu hatırlatıyordu. Asla ama asla unutmayacağım bir kokuyu.

Ama Tanrı biliyor ya, unutmayı çok denemiştim.

Ne yazık ki bagajım berbat durumdaydı. Orada en az yarım düzine forma takımı, iki yün hırka, etik olarak yırtıp atılması gereken bir sürü hasta notu ve çeşitli araba yağları ile silecek suyu vardı. Uğraşamayacağım her şeyi atmaya ya da daha sonra kullanmak üzere bagajıma koymaya meyilliydim.

Şimdiden formalarımın kumaşındaki kan lekelerini görebiliyordum. Bagajıma bakarken kesinlikle eldiven giymem

gerektiğinin farkındaydım ama bagajda olmayan tek şey eldivendi ve bunun için bekleyemezdim. Bu yüzden eşyalarımın arasında kokunun kaynağını araştırmaya devam ettim.

Bir dakika sonra buldum.

Bagajdan geri çekildim, baş dönmesi neredeyse beni bayıltacaktı. Başımı yana çevirdim ve gözlerim sulanana kadar öğürdüm. Hayır. *Hayır.* Bu olamaz. Olamaz.

Bu, kesilmiş bir eldi.

Shelby Gillis'in ya da Amber Swanson'ın eli olup olmadığı belli değildi ama polis analizinin bunu bana söyleyebileceğinden emindim. Tek yapmam gereken polisi aramaktı; bileklerime kelepçe takıp beni ardı ardına iki müebbet hapis cezasıyla hapse attıktan hemen sonra bana bu elin tam olarak kime ait olduğunu söylerlerdi.

Kimse bunu öğrenmemeliydi.

Tabii ki tüm bunların arasında en rahatsız edici olanı elin bagajıma nasıl girdiğiydi. Belli ki bu iş bugün arabam San Francisco havaalanının otoparkında dururken olmuştu. Tıpkı evime girip bodrumuma kanı bıraktıkları gibi.

Bunlarla uğraşmaktan bıkmıştım. Yarın hemen evimi bir kale gibi kilit altına alacaktım.

Aynı zamanda bu kanıtla ne yapacağımı da bulmam lazımdı. Bagajımda bırakmak bir seçenek değildi. Ağzımdan nefes alarak birkaç parça kanlı, mahvolmuş forma takımı yardımıyla eli aldım. Ve sonra evime girdim.

İlk işim ışıkları açmak oldu. Ev sessiz görünüyordu – neredeyse fazla sessizdi.

"Tatlım, ben geldim," diye fısıldadım.

Kulak kabartarak orada bir süre dikildim. Arabama girdiyseler şu anda evime de girmiş olabilirlerdi. Derken bir şey duydum. Ayak sesi miydi? Kesinlikle bir ses vardı.

Sonra ağlamaklı bir miyavlama duydum.

Neyse ki sadece kediydi.

Bir saniye sonra kedi koridorda yürüyordu. Bu sabah geçici çözüm olarak ona mısır gevreği kartonları ve banttan yaptığım bir kum kutusu koymuştum, bu yüzden tüm evime pislemediğini umuyordum. Onu evden atmak imkânsız gibi görünüyordu, artık kalıcı bir misafirim vardı. Sorun değildi. Bununla ilgilenecek zamanım yoktu.

Kedi nazikçe mırlayarak bacağıma sürtündü. Sonra bana baktı ve sağ elimdeki kanlı formaları koklamaya çalıştı. Patisiyle onlara vurdu.

"Lütfen dur, kedi," diye mırıldandım. "Sana değil."

Mutfağa gidip lavabonun altındaki plastik torbalardan birini aldım. Formaları torbaya attım, ağzını bağladım ve onu başka bir poşetin içine koydum. Ve sonra başka bir poşetin içine daha. Artık üç kat poşet olmuştu. Ve bir kat forma. Ama polis evimi ararsa poşetin içine ulaşmaları iki saniyelerini alırdı.

Fakat başka ne yapabilirdim?

Çöp kutuma atamazdım. Yarın cumaydı ve pazartesiye kadar çöp günü değildi. Tüm hafta sonu çöpümde çürüyen bir el olmasını istemiyordum, özellikle o dedektif etrafta dolanırken. Özellikle de formaların her yeri parmak izlerimle doluyken. Ya Barber evimi aramak için izin almayı başarırsa? İşim biterdi.

Sanırım şömineyi yakıp oraya atabilirdim ama burada yaşadığım süre boyunca onu hiç kullanmamıştım. İtfaiye ekibinin dikkatini çekecek bir şey yaparsam başım büyük belaya girerdi. Hem kemik kalıntılarının şöminenin içinde ne kadar kalacağını kim bilirdi?

Mutfak tezgâhımın üstündeki plastik poşete baktım. En başında dedektifi aramam gerekiyormuş gibi hissetmeye başladım. Ona her şeyi anlatabilirdim. Ona babamın mektuplarından ve birinin bana tuzak kurduğunu düşündüğümden bahsedebilirdim. Eğer dedektif evimde bu kanıtı kendisi bulursa açıklaması onu kendim teslim etmemden çok daha zor olurdu.

Ama Barber'a tam olarak güvenmiyordum. Bana her baktığında güvensizliğini görebiliyordum. Sayısız kadını öldürmüş bir adamın kızıydım. Her gün insanları kesen bir cerrahtım. Benimle ölen iki kız arasındaki bağlantı giderek artıyordu. Dedektife beni tutuklaması için bir bahane vermek istemiyordum. Ve eğer ona bodrum zeminimden sildiğim kanı anlatırsam beni içeri tıkacağı neredeyse kesindi. Suçlamaları kalıcı hâle getiremese bile kariyerim onarılamaz biçimde zarar görebilirdi.

Hayır, fikrim doğruydu. Bu elden kurtulmak zorundaydım. *Hemen.*

Yeniden montumu giydim ve plastik poşetle garajıma gittim. Araba hâlâ korkunç kokuyordu ve rüzgâr yüzüme vurduğu hâlde sokağa çıkarken tüm pencereleri açık bırakmak zorunda kaldım. Tam olarak nereye gittiğimden emin olmadan El Camino Real'ın güneyine ilerledim. Bir çöp bulmam lazımdı. Benimle hiç bağlantısı olmayan bir yer.

Yaklaşık yirmi dakika araba kullandıktan sonra yolun kenarında bir Carl's Jr.'a[9] rastladım. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum ama o akışkan soslu yağlı hamburgerlerden yeme fikri midemi bulandırdı. Boynumu uzatıp baktığımda restoranın içindeki ışıkların yanmadığını gördüm, kapalıydı.

Boş otoparka girdim. Çalışanlar çoktan gitmiş gibi görünüyordu. Müşteriler de öyle. Restoranın arkasında bir çöp olduğuna emindim ve orada benden başka kimse olmayacaktı.

Cesaretimi toplamaya çalışarak dakikalarca arabamda oturdum. Babamın kurbanlarından birinden kurtulmak zorunda kaldığında nasıl hissettiğini merak ettim. Hiç korkmuş muydu? Yakalanacağından endişe etmiş miydi? Yoksa sadece heyecan mı duymuştu?

Bu hiç heyecanlı değildi. Birazcık bile.

---

9 Pek çok ülkede şubesi bulunan fast-food restoran zinciri. *–ç.n.*

Direksiyonu sımsıkı tutarak kendime bir motivasyon konuşması yaptım. *Sorun olmayacak. Beni kimse görmeyecek. Burada kimse yok. Sadece ben varım.*

Güvenli.

Elimde plastik poşetle arabadan indim. Onu montumun içine sokmak istiyordum ama *o şeyin* vücuduma yakın olması düşüncesi bile mide bulandırıcıydı. Restoranın hemen arkasındaki çöpü gördüm, yeşil metal kutu çoktan ağzına kadar dolmuştu. Muhtemelen yarın boşalmış olurdu. Ve el de kimsenin onu bulamayacağı ya da benimle ilişkilendiremeyeceği bir çöp yığının içine atılırdı.

Yavaşça çöpe doğru yürüdüm. Yaklaştıkça yağ ve çöp kokusu birbirine karıştı. En azından lavantadan daha iyiydi. Kapak açıktı ve kutunun içine tıkılmış poşetler vardı ama hâlâ benim küçük plastik poşetime yer vardı. Plastik poşeti daha büyük iki poşetin arasındaki küçük boşluğa attım.

Bir adım geri çekilip çöp kutusunu kontrol ettim. Bakınca plastik poşeti göremiyordunuz. Diğer kötü kokan çöplerin arasında bir yerdeydi. Yarın hepsi yerel çöp sahasına gitmiş olacaktı. Derin bir oh çektim, tam gitmek üzereydim ki arkamdan sert bir ses geldiğini duydum:

"Ne *yapıyorsun?*"

OTUZ ALTI

Neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Yalnız olduğumu düşünüyordum. Herkesin bugünlük paydos ettiğini düşünüyordum. Yanılmıştım. Ve şimdi...

Tanrım.

Sesin geldiği yöne doğru döndüm. Bir adamdı –daha doğrusu genç bir oğlandı, benden daha uzundu– ve üzerinde sarı yıldız olan kırmızı bir tişört giyiyordu. Hemen hemen tüysüz kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve öyle zayıftı ki parmaklarımı kol kaslarının etrafına dolayabilirdim. Muhtemelen bu gecelik dükkânı kapatan bir çalışandı. Arabasının neden otoparkta olmadığını bilmiyordum ama önemli değildi. Kendisi buradaydı.

Acaba ne kadarını görmüştü? Poşeti attığımı görmüş müydü yoksa sadece burada dikildiğimi mi fark etmişti?

Kırışıksız yüzüne baktım, yanaklarında ve alnında sivilceler vardı. Şüphelenmiş gibi görünmüyordu. Daha çok meraklıydı.

Sırtımı dikleştirdim. Aaron Nierling inanılmaz bir yalancıydı, onunla birlikte yaşayan insanlar da dâhil suçlarını onu tanıyan herkesten saklamıştı. Ve ben onun kızıydım. Yani fast

food restoranında çalışan cılız bir ergeni kandıramıyorsam bu utanç verici olurdu.

"Biraz önce burada yemek yedim," diye açıkladım. "Güneş gözlüğümü unutmuşum. Bu yüzden geri dönüp aramak istedim."

Oğlanın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "*Çöpte* mi?"

"Ne olur ne olmaz diye işte. Hiç güneş gözlüğü getiren oldu mu?"

Düşünceli bir tavırla başını salladı. "Hayır. Bütün akşam buradaydım ama görmedim."

"Ah, peki." Hüzünle iç çektim. "Sanırım sonsuza kadar gitti."

Oğlanın zihnindeki çarklar dönerken nefesimi tutup onu izledim. Bana inanacak mıydı? Bunu düşünüyordu. Gözlerinin yukarı ve yana bakmasından bunu anlayabiliyordum.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Yutkundum. "Ne?"

Ay ışığında bile cildindeki yağlı gözenekleri görebileceğim kadar yakınıma geldi. "Bahse girerim biri çalmıştır."

Ellerimin titrediğini görmesin diye ellerimi ceplerime soktum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başıyla onayladı. "Evet. Bahse girerim biri onu cebine atıp buradan gitmiştir."

"Evet... Muhtemelen tam olarak öyle olmuştur."

Bana anlayışla baktı. "Ortaya çıkarsa diye numaranı almamı ister misin?"

Ona sahte bir numara versem mi diye düşündüm ama aramayı deneyip yalan söylediğimi fark ederse diye korktum. "Sorun değil. Belki de daha önce benzin alırken cebimden düşmüştür. Benzin istasyonunu kontrol edeceğim."

Oğlan bana şans diledi ve ben de hızlıca arabama gittim. İçeri girdiğimde hemen motoru çalıştırdım ve oradan uzaklaştım. Oğlanın güneş gözlüğümü aramaya başlamak gibi bir fikre kapılmasını istemiyordum. Ya da gözlük ortaya çıkarsa diye plakamı almasını.

Eve dönüş yolunda kafam uğulduyordu. Daha kötüsü de olabilirdi ama çok çok daha iyisi de olabilirdi. Oğlan hikâyeme inanmışa benziyordu ama kim bilir? Ya kahraman olmak amacıyla kaybolan güneş gözlüğümü bulmak için ben gittikten sonra çöpü aramaya kalkarsa? Sonra plastik poşeti bulursa ve...

Hayır, öyle bir şey olmayacaktı. O çocuk asgari ücret kazanan bir çalışandı. Müşteriye yardım etmek için çöpü karıştırmazdı.

Neredeyse eve dönmeye korkuyordum. Tanrı bilir beni orada başka hangi korku bekliyordu. Yatak odamda bir ceset? Duvardan damlayan kan? Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtamazdı. Ama kapıdan girdiğimde hiçbir şey farklı görünmüyordu. Tek ses kedinin yemek istemesiydi.

En azından kediyi mutlu edebilirdim.

Dolaptan kedi maması konservesini çıkarırken muhtemelen kendimi de beslemem gerektiği aklıma geldi. En az on saattir bir şey yememiştim. Doğal olarak karnım gurulduyordu. İştahım yoktu ama vücudumun çalışmaya devam etmesi için yemem lazımdı.

Buzdolabını karıştırdım ve hastaneden aldığım yarım tavuklu sandviçi çıkardım. Ne zaman aldığımdan tam olarak emin değildim ama sandviçi kokladığımda bozuk görünmüyordu. Mikrodalga fırına attım ve ısınırken dönen sevimsiz yiyecek topağını izledim.

Tavuklu sandviçi tabağa koydum ama onu yemek istemiyordum. Çürüyen elin kokusu kıyafetlerime sinmişti. Tek koklayabildiğim oydu. Tek düşünebildiğim.

Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü, alttan gelen lavanta kokusuydu. Ne zaman koklasam öğürüyordum.

Sandviçi kenara ittim ve telefonumu aldım. Bir şeyler yemem lazımdı ama yapmam gereken diğer iş de ev güvenlik sistemlerini araştırmaya başlamaktı. Kendin yap hırsız alarmları vardı fakat o alarmları kendi başıma kurabileceğimi hiç sanmıyordum. Bir

profesyonelin gelip evimi güvenli hâle getirmesini istiyordum. Ve bunun en erken zamanda olmasını istiyordum. Yarın.

Sandviçten atıştırarak birkaç şirketi aradım. Tabii ki şimdiye kadar kapanmışlardı. Birinin yarın gelebileceğini düşünerek üç şirkete mesaj bıraktım. Bir gün daha beklemek istemiyordum.

Son mesajı bırakırken kapının çaldığını duydum.

Saatime baktım, bu saatte kim gelmiş olabilirdi? Brady miydi acaba?

Bu düşünceyle kalbim hızlandı. Geçen gece beni bir daha asla görmek istemiyormuş gibiydi. Bunu sorun etmemeye çalıştım ama gerçek şu ki şu anda onu görmek için her şeyi verirdim. Bugün hayatımın en kötü günlerinden biri olmuştu ve onun kollarının arasına yatıp olanları unutmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Şu anda bana kendimi iyi hissettirebilecek tek kişi o olabilirdi.

Gelenin gerçekten o olmasını umdum.

Telefonumu mutfak masasına bırakıp salona doğru ilerledim. Ön kapıya yürürken midem bulanmaya başladı. Hayatım üzerine bahse girerdim ki kapıdaki Brady değildi. Gözden baktım ve en kötü korkum doğru çıktı. Gelen Dedektif Barber'dı.

Ne yapacağımı bilemeyerek donakaldım. Patricia, dedektifin elinde benimle ilgili bir şey olmadığına garanti vermişti. Ama durum buysa dedektif neden gelmişti ki?

Tanrım, beni Carl's Jr.'da mı görmüştü? Bu mümkün müydü? Eğer görmüş olsaydı beni orada durdurmaz mıydı?

Ama...

Belki de beni onu göremeyeceğim bir yerden izliyordu. Belki de ben gittikten sonra çöpe gitmişti. Çöpü aramış ve ne attığımı bulmuştu. Şimdi de beni kelepçeleyip götürmeye gelmişti.

Kapıyı açmak istemiyordum.

Bu sefer kapımı daha sert yumrukladı. "Dr. Davis?"

Derin bir nefes alıp kapının kilidini açtım. Tabii ki evde değilmişim gibi davranamazdım. Muhtemelen beni camdan görmüştü. Kapıyı açıp babamın inanılmaz karizmasını takındım.

Lütfen o eli bulmamış olsun...

"Merhaba, dedektif," dedim.

"Dr. Davis." Eliyle bana selam verdi. "Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

"Nasıl yardım edebilirim?"

Kelepçe çıkarmasını bekleyerek ona baktım. *Nora Davis, tutuklusunuz.* Ama bunun yerine bana gülümsedi, gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Aslında sadece avukatınız yokken sizden özür dilemek istedim."

Nefesim kesildi. "Özür mü?"

Bu bir oyun muydu? Ama hayır, eğer beni Carl's Jr.'da görmüş olsaydı bana oyun oynaması gerekmezdi. Beni tutuklayacak bahaneyi bulmuş olurdu.

Kırlaşmış saçını kaşıdı. "Evet. Bakın, ben işime tutkuyla bağlıyım. Bir cerrah olarak bunu anlayacağınızı düşünüyorum, Dr. Davis. Sadece o kızları öldüren pisliği bulmak istiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Başımla onayladım.

"Neyse," dedi, "babanızdan dolayı sizinle ilgili tahminlerde bulunmam benim hatamdı. Bunu hak etmiyorsunuz. Bu yüzden özür dilemek istedim. Bunu yapmamalıydım ama niyetim iyiydi."

"Evet, tabii..." O kadar rahatlamıştım ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. "Özrünüzü kabul ediyorum. Ayrıca umarım bu korkunç şeyi yapan kimse bulursunuz."

Bunu ne kadar istediğimi tahmin edemezdi.

"Evet..." Bana yeniden gülümsedi. "Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim. Ofisinize uğradım ama hastalık izni aldığınızı söylediler. Sonra buraya geldim ama evde yoktunuz."

"Yukarıda uyuyakalmış olmalıyım," dedim.

"Tamam ama arabanız garajda değildi. Yandaki pencereden garajın boş olduğunu gördüm."

Kaşlarımı çattım. Bu dedektif pis bir yalancıydı. Buraya özür dilemeye gelmemişti. Tüm gün hangi cehennemde olduğumu öğrenmeye gelmişti. Ama ona babamı ziyaret ettiğimi söyleyemezdim. Gerçi iş o raddeye gelirse uçak yolculuğumu bulması onun için çok kolay olurdu. Fakat bunu ona gümüş tabakta sunmayacaktım.

En azından beni çöpte görmemişti.

"Tavuk suyu çorbası almaya gitmiştim," dedim sonunda.

Yalan söylemek her seferinde daha da kolaylaşıyordu.

"Ah." Başıyla onayladı. "Tamam, şimdi anladım. Daha iyi hissediyor musunuz, Doktor?"

"Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim."

Şimdi sadece birbirimize bakıyorduk. Bir göz kırpmama yarışması daha. Şimdiye kadar bunu kazanamayacağını anlamış olmalıydı.

"Neyse..." Barber tekrar yumruğuyla kapımın çerçevesine vurdu. "Söylemem gerekeni söyledim. Artık dinlenmenize izin vereyim. Umarım daha iyi hissedersiniz."

"Teşekkür ederim."

Basamakları inip çiziksiz arabasına gidişini izledim. Arabaya binip gitti. Ama o gittikten sonra bile dizlerim hâlâ titriyordu. Şimdilik gitmiş olabilirdi fakat geri gelecekti. Hazırlansam iyi olurdu.

O kızları kim öldürüyordu ya da neden hayatımı mahvetmeye karar vermişti, bilmiyordum. Ama artık bunun yanına kalmasına izin vermeyecektim.

OTUZ YEDİ

Neyse ki ertesi sabah dikkatimi dağıtacak yoğun bir ameliyat programım vardı. Öğleden sonrayı hastanedeki işlerimi yaparak ve yazılarımı bitirerek geçirmeyi umuyordum ama bunun yerine Harper'ın bugüne randevu verdiği bazı hastaları görmek üzere kliniğe gitmem lazımdı. Uzun bir gün olacaktı ama benim için hava hoştu.

Sabah ilk ameliyatımdan sonra bekleme odasında operasyon raporumu yazarken güvenlik şirketlerinden birinden telefon aldım. Telefonda neşeli bir kadın vardı. "Merhaba, Bayan Nora! Size ev güvenlik seçeneklerinden bahsetmekten memnuniyet duyarım!"

"Harika," dedim. Bekleme odasına baktım, neyse ki boştu. "Olabildiğince hızlı bir şekilde ev güvenlik sistemi almak istiyorum."

"Tabii ki!"

Kadın bana evimin ilk katındaki kapı ve pencere sayısını, aynı zamanda evin yaklaşık metrekaresini sordu. "Sistemimizin kullanımı çok kolay," dedi. "Alarmı aktif hâle getirmek için

kullanılacak kodun girileceği basit bir tuş takımınız olacak ve nerede olursanız olun telefondan bakabileceksiniz."

"Ne zaman takabilirsiniz?" diye sordum.

"Pazar sabah nasıl?"

Çok geçti. Bütün hafta sonunu alarm sistemi olmadan geçirme düşüncesi kalbimin hızlanmasına neden oldu. "Bugün nasıl olur?"

"Çok üzgünüm. Bugün tamamen doluyuz."

Telefonu daha sıkı tuttum. "Birinin bugün akşam mesai saatlerinden sonra gelmesi mümkün değil mi?"

"Üzgünüm ama biz–"

"Daha fazla öderim. Ne kadar isterlerse."

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. "Bir saniye bekleyin. Kontrol ediyorum."

Kadın beni beklemeye aldığında öylece bekleyip delirtici müziği dinledim. Bu sırada Philip bekleme odasına geldi, üzerinde hâlen ameliyat bonesi vardı. Beni görünce sırıttı, bonesini çıkardı ve bu da alnındaki yatay bir iz ortaya çıkardı.

"Mide virüsün tamamen geçti mi?" diye sordu. Sesinde alaycı bir ton vardı. "Hepimiz senin için endişelendik. Sanırım Harper sana çorba yaptı."

Elimdeki telefonu salladım. "Telefondayım."

"Öyle mi? *Kiminle*?"

Ona ters bir bakış attım.

"Avukatınla mı?" diye ısrar etti.

Bunun onu hiç ilgilendirmediğini söyleme şansı bulamadan kadın hatta döndü. "Bu akşam sekizde gelebilecek bir teknisyenimiz var," dedi. "Fazladan iki yüz dolar alacak. Sizin için uygun mu?"

Bu noktada akşam birinin gelmesi için bir milyon dolar ödemeye bile razıydım, bu yüzden iki yüz dolar iyi bir teklif gibi gelmişti. "Harika. Bu akşam alarmı yerleştirip tuş takımını takacaklar ve her şeyi halledecekler, değil mi?"

"Evet, doğru."

Derin bir oh çektim. "Çok teşekkür ederim."

Philip yanıma oturdu ve kadın diğer bilgileri alırken merakla beni izledi. Ne düşündüğünü tahmin bile edemiyordum. Ama şu noktada önemsediğimi sanmıyordum.

"Sana neler oluyor böyle, Nora?" diye sordu sonunda telefonu kapadığımda. "Umarım bunu söylemem seni rahatsız etmez ama son zamanlarda gerçekten tuhaf davranıyorsun."

"Bir gün hastalık izni almak tuhaf bir davranış mı?"

"Senin için? Evet. Kesinlikle." Başıyla telefonumu işaret etti. "Peki tüm *bunlar* neyle ilgili? Neden evine alarm ve kamera taktırıyorsun? İnanılmaz derecede güvenli ve sıkıcı bir muhitte oturuyorsun zaten."

"Sonradan üzülmektense tedbirli olmak iyidir."

Kaşlarını çattı. "Lütfen bana neler olduğunu söyler misin? Bak, bazen pisliğin teki olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bana güvenebilirsin. Çok uzun zamandır tanışıyoruz."

Philip'in yakışıklı yüzüne baktım. Onunla ilk tanıştığımda kibirli cerrahlardan biri olduğunu düşünmüştüm ama son yıllarda ona saygı duymaya başlamıştım. Gerçekten iyi bir cerrahtı. Dürüst olmak gerekirse benden bile daha iyiydi ama o bu işi daha uzun süredir yapıyordu. Ayrıca düzgün bir insan olduğunu düşünüyordum. Eski karısı kesinlikle buna karşı çıkacak olsa da.

Ama mesele ona güvenmek değildi. Ona babamın kim olduğunu söylersem bana farklı bakacaktı. Brady'nin baktığı gibi. Ona bodrumumdaki kanı ya da bagajımdaki çürümüş eli anlatırsam... Evet, polisleri arama ihtimali çok yüksekti. Bu riski alamazdım.

"Ben iyiyim," dedim sonunda. "Yemin ederim."

"Yani," dedi, "Bana söylemeyeceksin."

Omuz silktim.

İç çekip kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle olsun, seni *zorlamayacağım*. Ama konuşmak istersen buradayım. Ya da buna benzer duygusal bir saçmalık yapmak istersen."

Bu sözlerin ardından kalktı ve muhtemelen bir sonraki ameliyatına gitmek üzere bekleme odasından çıktı. Dudağımı ısırarak ona gerçeği söylese miydim diye düşündüm. Ama hayır. Bu sırrı yirmi altı yıldır saklıyordum ve şimdi başka birine daha söylemeyecektim.

OTUZ SEKİZ

Bu sabah içimde tutabildiğim tek şey iki fincan kahveydi, bu yüzden saat onda iki ameliyat arasında mola verdiğimde kendime bir Danimarka pastası almak üzere acil servisin önündeki seyyar satıcıya gittim. Genelde kalori konusunda endişe ederdim ama bu hızla gidersem ay sonuna kadar yetersiz beslenmiş olacaktım. Şu anda bir Danimarka pastası yiyebilirdim.

Neyse ki bu sabahki seyyar satıcıda etli bir şey yoktu. Şu anda sosis ya da domuz pastırması kokusuna dayanabileceğimi sanmıyordum. Yakın gelecekte vejetaryen olmak zorunda kalabilirdim.

Bugün güzel bir gündü. Kaliforniya güneşi ışıl ışıl parlıyordu ve kısa kollu hastane kıyafetimle tamamen rahat hissedeceğim kadar sıcaktı. Sabahı ameliyatta, öğleden sonrayı da klinikte geçirecek olmam çok kötüydü. Tabii ki öyle olmasaydı da günü birlikte geçirebileceğim kimse yoktu. Neyse, en azından şimdi biraz temiz hava alabiliyordum.

Önümdeki kişinin ne tür bir kahvaltı istediğine karar vermesini sabırla beklerken yine birinin beni izlediğine dair o tanıdık hisse kapıldım. Ensemde gezinen o his önümdeki

kadının bir an önce ne yiyeceğine karar vermesini istememe neden oluyordu.

Sonra arkamda tanıdık bir ses duydum. Midemin çalkalanmasına neden olan bir ses.

"Dr. Davis?"

Yavaşça döndüm. Arkamdaki kişinin kim olduğunu görünce nefesim kesildi.

Henry Callahan. O gece barda bana sulanan adamdı. Mavi Dodge'uyla iki gece üst üste beni izleyen adam. Tehlikeli bir dönemece götürdüğüm ve sonucunda arabasını ağaca çarpan adam.

Hâlâ hastanede olduğunu düşünüyordum. Hâlâ yoğun bakımda olduğunu. Ama nedense şu anda önümde dururken hiç zarar görmemiş gibi görünüyordu.

"Bay Callahan," diyebildim. Bir adım geri çekilip ellerimi yumruk yaptım. Hiçbir şey yapamazdı, şahitler vardı.

Ama belki de bu kötü bir şeydi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum ona.

"Ben... Ben acil servisten bir arkadaşımı almaya geldim ve sonra sizi sıra beklerken gördüm." Bana gözlerini kırpıştırarak baktı; bugün, o gece bardaki öfkesinden eser yoktu. Neredeyse mahcup görünüyordu. "Ben sadece size..."

Boğazımı temizledim. "Ben aslında–"

"Özür dilemek istiyorum."

"Pardon?"

"Bardaki gece için özür dilemek istiyorum." Başını eğdi. "Neden asistanınıza beni arattığınızı ve bir daha sizi görmeye gelemeyeceğimi söylettiğinizi anlıyorum. Size çok kötü davrandım. Biraz fazla içmiştim ve ne kadar kaba davrandığıma inanamıyorum. Siz harika bir cerrahsınız –gerçek bir profesyonelsiniz– ve bunu hak etmediniz. Bu konuda berbat hissediyorum."

O zaman neden iki gece üst üste beni takip ettin?

"Ah," diye mırıldandım.

"Neyse, dediğim gibi sadece özür dilemek istedim." Tombul ellerini mavi kot pantolonunun ceplerine soktu. "Sizi bir daha asla rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Ben... Ben gidip arkadaşımı bulayım."

Dedektif Barber'ın özrünün aksine Callahan'ınki samimi görünüyordu. Hâlâ bunun bir rol olmadığına inanamıyordum, bana öfkeli olması lazımdı. Benim yüzümden arabası mahvolmuştu.

"Kaza geçirmenize üzüldüm," dedim sonunda.

Kaşlarını çattı. "Kaza?"

"Araba kazası." Cevabını izleyerek yüzünü inceledim. "İyi görünüyorsunuz."

"Ah, evet." Callahan'ın yüzü şaşkınlıkla doluydu. "*İyiyim* ama yıllardır trafik kazası geçirmedim. Hafif bir kaza bile." Gururla ekledi, "Çok iyi bir sürücüyüm."

Babam harika bir yalancı olabilirdi ama bahse girerim Henry Callahan öyle değildi. Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Dahası sadece bir hafta önce kritik durumdaki biri gibi görünmediğini inkâr etmek zordu; tamamen sağlıklı görünüyordu, tek bir çiziği bile yoktu. "Ben... Sanırım gazetede öyle bir şey okudum. Mavi Dodge kullanıyorsunuz, değil mi?"

Tek kaşını kaldırdı. "Mavi bir Ford kullanıyorum. Belki de okuduğunuz başka bir Henry Callahan'dı?"

Ama makalede isim yazmıyordu. O olduğunu sanmıştım çünkü onun mavi bir Dodge'a bindiğini gördüğümü ve o arabanın beni izlediğini düşünmüştüm. Ama barın içindeydim, bu yüzden arabayı net görememiştim. Belki de mavi Dodge başka birine aitti.

Ama eğer o Henry Callahan değilse geçen hafta beni takip eden kimdi?

"İyi misiniz, Doktor?" Kısık gözlerle bana baktı. "Hasta gibi görünüyorsunuz." Kendi kendine güldü. "Ama bunu siz benden daha iyi bilirsiniz tabii, değil mi?"

"Affedersiniz," diyebildim.

Callahan'ı yüzünde afallamış bir ifadeyle arkamda bırakarak kahvaltı almaya gelen diğer insanların yanından geçtim.

Direkt ameliyat bekleme odasına gittim ve iki bilgisayardan birine giriş yaptım. Profilimin yüklenmesini beklerken Henry Callahan'ın az önce bana söylediklerini düşünmeden edemedim. *Mavi bir Dodge kullanmıyormuş. Beni takip eden o değilmiş. Başka biriymiş.*

O gece kaza yapıp kritik durumda bu hastaneye getirilen kişiyi de.

Elektronik tıbbi kayıtlara giriş yaptığımda ilk işim Henry Callahan'a bakmak oldu. Hikâyesinin doğru olduğunu gördüğümde hiç şaşırmadım. Hastaneye son girişi Dr. Nora Davis tarafından yapılan başarılı fıtık onarımı ameliyatı sırasındaydı.

Başparmağının tırnağını yiyerek bilgisayar ekranına baktım. Beni takip eden arabada *biri* vardı. *Biri* kazadan sonra hastaneye getirilmişti. Gazetede öyle diyordu.

Cerrahi yoğun bakım ünitesinin kayıtlarına tıkladım. Eğer biri trafik kazasından sonra kritik durumdaysa muhtemelen buraya kaydolmuştu. Tanıdık gelecek biri var mı diye görmek için ekranda isim listesini açtım. Hiçbiri tanıdık değildi.

Bu yüzden başka bir şeyi kontrol ettim. Kaza gecesi hastaneye giriş yapanlara baktım.

Sadece bir kişi vardı.

William Bennett Jr. Otuz beş yaşında. Mavi Dodge'un o ağaca çarptığı gece çoklu yaralanmayla girişi yapılmıştı. Cerrahi yoğun bakım ünitesinde on ikinci yatakta yatıyordu.

Bu isim hiç tanıdık gelmiyordu. Her ne kadar bunu yapmak çok etik dışı olsa da raporuna tıkladım. Gözlerimi hızla sayfada gezdirerek geçmişini ve fiziksel durumunu okudum. Aracın ağaca çarptığı bir trafik kazasına karışmıştı. Kanında alkol bulunmamıştı. Sağ kol kemiğinde, sağ köprücük kemiğinde, sol kalça kemiğinde, sol kaval kemiğinde çatlak vardı.

Kafatasında küçük subdural hematoma[10] neden olan bir çatlak vardı. Pnömatoraks[11] ile seyreden çoklu kaburga kemiği kırıkları göğüs tüpü gerektirmiş ve solunum yetmezliğine neden olmuştu, şu andaysa solunum cihazıyla ilişkili zatürre yaşıyordu. Adam hastaydı. Hâlâ entübe durumdaydı. Kurtulamayabilirdi.

Saatime baktım. Ameliyathaneye geri dönmeden önce on dakikam vardı.

Onu görmem lazımdı.

10 Beynin yüzeyinde, koruyucu zarın altında meydana gelen kan pıhtısı. *–ç.n.*

11 Akciğerdeki havanın çeşitli nedenlerle kaçması. *–ç.n.*

OTUZ DOKUZ

Hastanemizdeki cerrahi yoğun bakım ünitesi yirmi yataklıydı ama yatakların nerdeyse sadece yarısı dolu olurdu. Birkaç özel oda vardı ancak geneli çoğu kenarda duran perdeyle ayrılmış bireysel yataklardan oluşuyordu. Odaya girdiğimde içerisi monitörlerden gelen bip sesleri ve solunum cihazlarının vızıltısı dışında çok sessizdi.

Girişe doğru ilerlerken yirmili yaşlarda formalı, yeşil ameliyat boneli ve bolca rimel sürmüş bir hemşire hızla yanıma geldi. Onu tanıyordum ama her zamanki gibi ismi hemen aklıma gelmedi. Kimlik kartına baktım, neyse ki hemen görebildim. *Meagan.*

"Merhaba, Dr. Davis!" diye şakıdı. "Bugün buraya kimi görmeye geldiniz?"

Her zaman cerrahi yoğun bakım ünitesinde hastalarım olurdu ama şu anda burada hastam yoktu. Bu yüzden burada olmam için fazla bahanem de yoktu. Ve Meagan'a gerçeği söyleyecek değildim.

William Bennett'e bakmak ve onu tanıyabilecek miyim diye görmek istiyorum.

Hayır, bu işin sonu iyi bitmezdi. Neyse ki buraya gelirken bir bahane bulmuştum. Hem Meagan'ın bulduğum bahaneden şüphelenmesi için bir neden de yoktu.

"Dr. Corey buradaki hastalara bakmamı rica etti," diye açıkladım. Hemşire, Philip'in ortağım olduğunu ve birbirimizin hastalarına baktığımızı biliyordu. "Ama tabii ki bana buradaki hastalarının kim olduğunu söylemedi."

Ona imalı bir bakış attım. *Bu tam da Dr. Corey'nin huyu değil mi? Başka birinden hastalarına bakmasını istemek ama net bilgi vermemek?* Kadın anlayışla gülümsedi, Philip'le pek çok kez konuştuğundan emindim.

"Neyse, bilgisayardan kayıtları kontrol edip bana hastalarının kim olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum.

Meagan yardım etmeye hevesli bir tavırla başıyla onayladı. Genç bir hemşireydi, bu yüzden bilgisayara giriş yapıp bu bilgiyi kendim öğrenebileceğim gerçeğini sorgulamadan isteğimi yerine getirdi.

Hemşire çalışma birimine giriş yaparken ben de yatakların ayak ucuna asılmış yatak numaralarına baktım. Dokuz, on, on bir...

On iki.

Durduğum yerden onu görebiliyordum. Hâlâ bilgisayarda olan Meagan'a baktım. Bana dikkat etmiyordu ve dikkat etse bile şüphe edeceği bir sebep yoktu. Hemşire bankosundan on ikinci yatağa doğru ilerledim.

On ikinci yatakta yatan adam kötü durumdaydı. İki gözünün altında da morluklar vardı ve ağzına onu hayatta tutmak için akciğerlerine hava gönderen bir solunum tüpü yerleştirilmişti. Sol ayak bileği alçıya alınmıştı, sağ kolu askıdaydı. Gözleri hafifçe açıktı ama belli ki ona ağır bir sakinleştirici veriliyordu. Yağlı siyah saçlarına ve koyu renk kirli sakalla kaplı çenesinin kavisine baktım.

Tanıdık görünüyordu. Bu adamı daha önce görmüştüm.

Ama nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu.

"Dr. Davis?"

Meagan ne yaptığımı görmesin diye on ikinci yataktan uzaklaşarak ona baktım. Hemşire arkamda dikilmiş, meraklı gözlerle beni izliyordu.

"Ah," dedim hızlıca. "Ben... Onun Dr. Corey'nin hastası olduğunu sandım. Tanıdık geldi de."

Meagan bana tuhaf bir bakış attı. "Bilgisayardan kontrol ettim ama şu anda burada Dr. Corey'nin hastası yok."

Yutkundum. "Yok mu?"

Başını salladı. "Hayır. Son birkaç haftadır buraya gelen hastası olmamış."

"Her zamanki gibi." Bıkkın bir iç çekiş gibi çıkmasını umarak oflayıp saatime baktım. Ameliyatıma geç kalmıştım. "Hep böyle oluyor. Beş dakika önce ameliyathanede olmam lazımdı."

Meagan'a gülümsedim ama bana karşılık vermedi. Gerçi ne düşündüğü umurumda değildi. Meagan sorunlarımın en küçüğüydü. On ikinci yatakta yatan adam iki gece üst üste beni takip etmişti ve nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

Artık banan zarar veremezdi; ölüm kalım savaşı veriyordu.

Ama yalnız çalışmıyordu.

KIRK

Klinikteki hastaları görmeye giderken arabamda hâlâ çürümüş et kokusu vardı. Tüm camları açmak zorunda kaldıysam da bir şey değişmedi. Hâlâ çok rahatsız ediciydi. Yolun çoğunu öğürmemeye çalışarak geçirdim. Kesinlikle arabada burrito yiyemezdim.

Cerrahi yoğun bakım ünitesinden çıktıktan sonra sabahımın geri kalanı yoğun geçmişti. Operasyonum için ameliyathaneye on dakika geç kalmıştım ki bu da işin uzamasına neden olmuştu. Sabahın geri kalanını işlerimi yetiştirmeye çalışarak geçirmiştim. Ama her zamanki odağım yoktu.

Biri beni takip etmişti. Biri bodrumuma kan yerleştirmişti. Biri arabama kesilmiş bir el koymuştu.

Üstelik nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

Binanın önündeki otoparka park ederken camları açık bırakmayı düşündüm. Ama sonra en son buraya park ettiğimde lastiklerimin parçalandığını hatırladım. Bu yüzden camların kapalı kalması lazımdı. Arabamı gece havalandırırdım.

Üst kattaki bekleme odasına çıktığımda resepsiyona bile ulaşamadan bir kadın benimle konuşmaya başladı. Tanıdık görünüyordu ama onu çıkarmam birkaç saniye aldı.

"Bayan Kellogg," dedim. "Nasılsınız?"

Yaşlı kadın bana gülümsedi. Ona iyi olup olmadığını sorduğum o notu verdiğimden bu yana sol gözünün altındaki morluk kaybolmuştu. Omuzlarından bir yük kalkmış gibi görünüyordu.

"İyiyim, Dr. Davis," dedi. "Buraya geldim çünkü size söylemek istediğim bir şey var... Şey, Arnold öldü."

Birden ağzımın kuruduğunu hissettim. Bu, şu anda ihtiyacım olan türden bir haber değildi. "Öldü mü?"

"Bu hafta başı." Sesi yumuşaktı. "Uykusunda huzurla öldü. Kalp krizinden."

Omuzlarım düştü. Kalp krizi. Yatağında sessiz bir kalp krizi. Öldürülmemiş ve elleri kesilmemişti. Olabilecek en huzurlu şekilde ölmüştü. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Evet." İç çekti. "Neyse, sadece ona çok iyi baktığınız için teşekkür etmek istedim. Elbette ki kalp krizinin geçirdiği ameliyatla bir ilgisi yok. Böyle şeyler olabiliyor, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandım. Ama başıma gelen bunca şeyden sonra hastamı benimle ya da geçirdiği ameliyatla herhangi bir ilgisi olmayan bir sebepten kaybetmenin bile hayra alamet olmadığını düşünmeden edemedim.

Bayan Kellogg elimi sıktı ve sonra birden bana sarıldı. Ona sorduğumda inkâr ettiyse de gözünü morartanın kocası olmadığına hiç inanmamıştım. Bahse girerim öldüğüne sevinmişti.

Harper'ın bir telefon görüşmesiyle meşgul olduğu danışmaya yaklaştım. Beni görünce gözleri büyüdü ve bana endişeli bir bakış attı. Telefonu kapatır kapatmaz ayağa kalktı.

"Dr. Davis, iyi misiniz?"

Zoraki gülümsedim. "Evet, şimdi iyiyim. Sadece yirmi dört saatlik bir mide virüsüydü."

Kaşlarını çattı ve içinde sarı sıvıyla ip gibi şehriyeler olan bir saklama kabı çıkardı. "Size şehriyeli tavuk çorbası yaptım..."

"Teşekkürler ama ben iyiyim. Gerçekten." Ona bir şey sormak istiyordum ama sorsam mı sormasam mı bilemeden tereddüt ettim. "Hey, Harper, hasta listesine bakabilir misin?"

"Tabii ki bakabilirim."

"Hangi kriterlere göre?"

Bilgisayarın faresini alıp ekrana tıkladı. "Ne isterseniz. İsim, tıbbi kayıt numarası..."

"Yaşa göre bakabilir misin?"

Dudaklarını büzdü. "Yaş mı?"

"Yani..." Aniden terleyen ellerimi formamın pantolonuna sildim. "Mesela, otuz yaşın altındaki kadın hastalara bakabilir misin?"

"Evet." Harper bana meraklı bir bakış attı. "Sanırım. Neden?"

Çünkü geçtiğimiz iki haftada otuz yaş altı iki hastam öldürülmüştü. Ve bunun son olmadığından korkuyordum.

Hastalarımın çoğu daha yaşlıydı. Genç hastalarımın listesi o kadar uzun olamazdı. Her birini arayıp bir şekilde... Bilemedim. Onları hayatlarının tehlikede olduğuna dair uyarırsam deli gibi görünürdüm. Bana diplomamı kaybettirecek türden bir davranış biçimiydi bu. Listeyi Dedektif Barber'a vermeyi deneyebilirdim ama bu özel hakların ihlali olurdu. Bu yüzden listeyle yapabileceğim fazla bir şey yok.

"Boş ver," diye mırıldandım.

"İyi olduğunuza emin misiniz, Dr. Davis?"

"İyiyim. Süperim."

Sırf onu mutlu etmek için gönülsüzce çorbasını kabul ettim ve çorbayı buzdolabına koyup hızla çıktım. Ben daha muayene odasına ulaşamadan Sheila beni koridorda yakaladı. Koluma girip bana sert bir bakış attı. "Nora," dedi. "İyi misin?"

"Ah, Tanrım," diye sızlandım. "Sadece küçük bir mide virüsüydü. İyiyim."

Direkt gözlerimin içine baktı. "Philip yasal sorunlar yaşadığını söyledi."

Sağ elimi yumruk yaptım. "Sana böyle mi *söyledi?*"

Başıyla onayladı. "Sadece senin için endişeleniyor."

"Ama bunu herkese anlatmamalıydı." Yanaklarım ısınmıştı. "Neyse, bu doğru değil."

Tek kaşını kaldırdı.

"Doğru değil!" Ya da en azından biri bodrumumun zeminindeki kan kalıntılarını bulana kadar yasal sorunlarım olmayacaktı. Belki sonra başım biraz belaya girebilirdi. "Bana güven. Her şey yolunda. Sadece zor bir hafta geçiriyorum."

"Tamam o zaman," dedi. "Ama seni uyarmam gereken başka bir şey var. Sonny tarihe karıştığından beri Harper ve Philip çok yakınlaştı."

Yüzümü buruşturdum. "Harika."

"Philip'le konuştuğumda masummuş gibi davrandı ama yemedim. Kesinlikle Harper'a asılıyor."

Şu anda bununla uğraşamazdım. Eğer Philip yirmi beş yaşındaki resepsiyon görevlisine asılan sapık bir adam olmak istiyorsa onun için yapabileceğim bir şey yoktu.

KIRK BİR

Harper herkese önümüzdeki hafta randevu vermek için elinden geleni yaptıysa da hâlâ bugün görmem gereken milyonlarca hastam varmış gibi hissediyordum. Son hastam muayene odasından çıktığında saat neredeyse yedi olmuştu.

Bu konuda suçlu hissediyordum ama Harper bana yardım etmek için kalmakta ısrar etmişti. Fakat son hastamı gönderdikten sonra ona hemen eve gitmesini söylemek üzere odamdan çıktım. Bildiğim kadarıyla bu hafta sonu önemli bir sınavı vardı. Benim sorunlarım yüzünden tıp okuluna girememesini istemiyordum.

Harper'ın masasına ulaştığımda eşyalarını topluyordu. Beni görünce gülümsedi. "Eğer başka bir şeye ihtiyacınız yoksa çıkacaktım?"

"Tanrım, hayır. Lütfen eve git."

"Teşekkürler."

Bir kere daha ne kadar güzel olduğunu fark ederek bir süre Harper'ı izledim. Uzun, koyu renk saçları vardı. Ve bana baktığında gözleri öyle maviydi ki...

Aynı Shelby Gillis ve Amber Swanson gibi.

Ve Mandy Johansson.

Yutkunup saatime baktım. "Dışarısı çok karanlık. Arabana kadar sana eşlik etmesi için güvenliği aramamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil."

"Gerçekten tek başına dışarı çıkmamalısın. Güvenli değil."

Harper başparmağının tırnağını kemirdi. "Aslında yalnız gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?"

"Philip beni bekliyor."

Midem çalkalandı. Ona *Philip* demişti. Harika.

Sözleşmiş gibi Philip arka taraftan geldi. Ameliyat önlüğünün yerine hoş bir gömlek ve kumaş pantolon giymişti, inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Onu gördüğünde Harper'ın hafifçe kendinden geçtiğini fark ettim.

Harika.

"Harper ve ben birer içki içmeye gidiyorduk." Philip bana sırıttı. "Eğer mide virüsün geçtiyse sen de bize katılabilirsin, Nora."

"Mide virüsü" derken sesinde duyduğum alaycılık hoşuma gitmemişti.

Herhangi bir dalavere olmayacağından emin olmak için onlara katılmak çekici geliyordu. Ama yapmam gereken çok fazla iş vardı ve tam bir saat içinde güvenlik görevlisiyle buluşacaktım. Bu yüzden başımı salladım.

"İyi eğlenceler," diye mırıldandım.

Philip bana göz kırptı. "Eğleneceğiz."

Her ne kadar onu *defalarca* uyarmama rağmen Philip'in Harper'la çıkıyor olması beni delirtse de en azından Harper'ın güvende olacağını biliyordum. Philip bazen pisliğin teki olabilirdi ama Harper'a bir şey olmasına izin vermezdi. Harper onunla birlikteyken gece dışarda tek başına dolaşmayacak demekti. Philip onu kapısına kadar bırakırdı. İşimin en az sevdiğim bölümünü yapmak üzere ofisime döndüm: evrak işleri. Beni

bekleyen yığınla evrak işi var. Bahse varım elli yıl önce cerrahlar bu saçmalıklarla ilgilenmek zorunda kalmıyordu. Sadece insanları kesip problemi çözüyor, "apandisti alalım" gibi kısa bir not karalıyorlardı ve sonra işleri bitiyordu. Şimdiyse *her şeyi* belgelememiz gerekiyordu. Tek başına bu bile büyük bir işti.

Evrak işlerini hallederken daldığımı fark ettim. Çoğunlukla döneceğim boş evi düşüyordum. Güvenlik sistemi yerleştirilecek olsa bile beni korkutuyordu. Hayatımda ilk kez yalnız olmak istemiyordum.

Ve belki de sadece korktuğum için değildi.

Telefonumu çıkarıp Brady'nin numarasını tuşladım. Onu hiç aramamıştım çünkü ararsam numaramı alırdı. Bu da pek çok başka şeyi beraberinde getirirdi. Gerçi benimle ilgili gerçek açığa çıktığından beri çok daha dikkatli davranıyordu. Belki ona kısa bir mesaj atabilirdim. Cevap vereceğini beklemiyordum. Ama belli olmazdı.

Mesaj kutusunu açtım. Ve yazdım:

Kısa bir an için tereddüt ettim, sonra göndere bastım.

Bunu neden yapıyordum? Neden bana açıkça benimle hiçbir işi kalmadığını söylediği hâlde cuma gecesi onu rahatsız ediyordum? Neden ne zaman kendimi berbat hissetsem ilk içgüdüm ona gitmek oluyordu?

Cevap yazmıyordu ki buna şaşırmamalıydım. Demek ki buraya kadardı.

Derken ekranımda bir mesaj belirdi:

Nora?

Ah doğru, onda numaram olmadığı için kim olduğumu bilmiyordu. Ama ben olduğumu hemen anlamıştı.

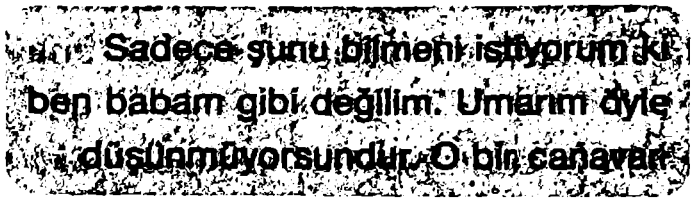

Aslında tekrar cevap yazmamasını bekliyordum ama geçmek bilmeyen bir süre boyunca ekranda üç nokta göründükten sonra cevap yazdı:

Her şey yolunda mı?

Tabii ki yalandı. Kesinlikle hiçbir şey yolunda değildi. Ama kendimi açıklamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Dün babamın benimkilerle aynı renk gözlerine bakarken aramızdaki farkı hissetmiştim. O soğuk kanlı bir katildi. Hapishanede geçirdiği onca yıla rağmen değişmemişti. Ben onun gibi değildim. Bana söylediği şeye rağmen değildim.

Brady yazarken uzun bir süre bekledim. Ne diyeceğini merak ediyordum. Sonunda cevabı ekranda göründü.

Biliyorum.

Saatime baktım. Güvenlik görevlisiyle buluşmak üzere eve gitmem gerekiyordu. Brady'yle sohbet etmemeliydim. Buradaki işlerimi bitirmiş olmam lazımdı ama artık bunun için çok geçti. Eve gitmek zorundaydım. Gecenin ilerleyen saatlerinde, mutfağımda hazır yemek eşliğinde evrak işimi bitirirdim.

Sekizi birkaç dakika geçe evime vardım. Güvenlik görevlisinin aracının beni orada beklediğini düşünüyordum ama evimin önü boştu.

Arabada kaldım. Güvenlik sistemi yerleştirilene kadar evime girmek istemiyordum. Bugün beni orada ne beklediğini ancak Tanrı bilirdi.

Ama on beş dakika daha geçmesine rağmen güvenlik sistemimi yerleştirecek adamdan iz yoktu. Bugün erken saatlerde bir onay maili almıştım, bu yüzden saati yanlış mı anladım diye bakmak için mailimi açtım. Ama mailimi açtığımda güvenlik şirketinden gelen başka bir mail vardı:

Randevunuzun tarihini değiştirmek zorunda kaldığınız için üzgünüz! Bu, randevunuzu pazartesi sabah sekize aldığımıza dair bir onay mailidir.

Maile baktım, başım dönüyordu. Şaka mıydı bu? Randevu tarihimi değiştirmemiştim! Adamın bu akşam gelmesini bu kadar isterken neden böyle bir şey yapacaktım ki?

Şirketin numarasını aramaya çalıştım ama tabii ki mesai saatleri dışında olduğu için kimse açmadı. Müthiş.

Evime baktım. Karanlık pencerelere. Oraya yalnız girmek istemiyordum.

Bu yüzden mesajları açtım ve Brady'ye mesaj attım:

[redacted]

Neredeyse ânında cevap yazdı:

Elbette.

KIRK İKİ

Brady'nin dairesine giderken tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim şu anda yalnız olmak istemediğimdi. O kızları öldüren kişi her kimse evime girebiliyorken olmazdı. Belki de Brady geceyi onunla geçirmeme izin verirdi. Sonra hafta sonunun geri kalanda bir otele giderdim.

Sadece yanımda birini istediğimden değildi, yanımda *onu* istiyordum. O küçük, sıkışık daireye çok meraklı değildim ama ne zaman yatağına kıvrılıp geceyi kollarında geçirmeyi düşünsem güzel, sıcak bir duygu hissediyordum. Old Fashioned içerken hissettiğimden bile daha güzeldi.

Bu adamdan gerçekten hoşlanıyor olabilirdim. Tabii ki sonu bir yere varamazdı. Ama şimdilik tadını çıkarabilirdim.

Arabayı Brady'nin ikinci katını kiraladığı eski evin önüne çektiğimde ev sahibi Bayan Chelmsford her zamanki gibi uzun, beyaz geceliğiyle verandadaydı. Ama bu sefer yalnız değildi. Eczanedeki o orta yaşlı kadın –yeğeni– onunla konuşuyordu. Bayan Chelmsford kalktı, ağlıyordu ve çok histerik olduğu için anlayamadığım bir şekilde bağırıyordu. Buradan bile ağzından çıkan tükürük damlalarını görebiliyordum.

En son istediğim şey bu karmaşaya dâhil olmaktı ama daha Brady'nin dairesine gidemeden yeğeni basamakları inip bana doğru geldi. Arabama dönüp buradan gitmeyi ve daha sonra gelmeyi düşünerek bir adım geriledim. Ama çok geçti.

"Merhaba." Bayan Chelmsford'un yeğeni utangaçça gülümsedi. "Kargaşa için çok üzgünüm. Sen Brady'nin arkadaşısın, değil mi?"

"Evet," dedim zorla.

"Bak, Ruth teyze!" Yeğeni yaşlı teyzesine seslendi. "Bu Brady'nin arkadaşı ve gayet iyi! Brady burada kimseye zarar vermiyor!"

Ama Bayan Chelmsford ona kulak asmadı. İskelet gibi ellerini yumruk yapmış, verandada dikiliyordu. "Ben ne duyduğumu biliyorum!"

Nefesim kesildi. "Ne?"

Yeğeni homurdandı. "Çok üzgünüm. Teyzemin aklında Brady'yle ilgili çılgınca bir fikir var. Dairesinden çığlık sesleri geldiğine ısrar ediyor. Sanırım gece halüsinasyon görüyor. Yaşlı insanlarda olabilen bir şey."

Çenem kasıldı. "Belki de artık yalnız yaşamamalıdır?"

"Haklı olabilirsiniz." Başını salladı. "Aslında bu yeni başladı. Bir önceki kiracıyla ilgili hiç böyle sorunları yoktu. Sanırım demansı kötüye gidiyor."

"Gece boyunca çığlık sesleri duyuyorum!" Bayan Chelmsford verandadan bağırdı. Ak saçları dağılmıştı. "Orada birine işkence ediyor! Zavallı bir kıza."

Birden dizlerim titremeye başladı. Ama nedenini bilmiyordum. Bayan Chelmsford çok kötü durumdaydı. Daha önce demanslı hastalarım olmuştu ve çok çılgınca hikâyeler üretirlerdi. Onun söylediği hiçbir şeye güven olmazdı. Hem yeğeni de ona inanmıyordu.

"Belki de Brady'nin kızını duymuştur," diye tahminde bulundum.

Yeğeni başını yana yatırdı. "Ne?"

"Demek istediğim," dedim, "Brady'nin kızı geldiğinde muhtemelen çok gürültü yapıyordur, teyzeniz de bunun çığlık olduğunu düşünmüştür."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Brady'nin kızı yok ki."

Brady... *Ne?*

"Neyse," dedi yeğeni, "Kargaşa için kusura bakma. Teyzemi içeri sokacağım ve sakinleşene kadar onunla kalacağım. Sen endişelenme, bir daha rahatsız etmez."

Bayan Chelmsford'un yeğeninin basamakları geri çıkıp teyzesini eve girmeye ikna etmesini izlerken midemin hafiften bulandığını hissettim. *Brady'nin kızı yok ki.*

Birden aklıma birkaç şey geldi.

Brady, tam da cinayetlerin başladığı anda hayatımda belirmişti. Tesadüfen. Ya da ben öyle düşünmüştüm. Barmen olarak çalışıyordu, üniversitedeki bilgisayar yeteneklerini ve diplomasını düşününce Silikon Vadisi'nde iş bulamaması pek mümkün değildi.

Üniversitedeyken Brady korku filmlerine *bayılırdı.* O kızların vahşice öldürülmesini izlerken yüzünde oluşan hayranlığı hatırlıyordum. Bunu benim kadar çok seviyordu. Babama büyük bir hayranlık besliyordu, dolabında üzerinde Aaron Nierling'in yüzü olan bir maske vardı.

Bardan çıktıktan sonra beni takip eden adam, o korkunç kazaya karışan adam... Brady onu tanıyor olmalıydı ve geldiğimi ona söylemişti. Beni takip etmesini ve nerede yaşadığımı öğrenmesini söylemişti.

Shelby'nin dairesinde bulunan, üzerinde parmak izlerimin olduğu bardak. Brady için üzerinde parmak izlerim olan bir bardak bulmak son derece kolaydı, sonuçta içkileri bana servis eden o değil miydi?

Birinin arabama nasıl girip bagaja çürümüş bir el bıraktığını anlamak için beynimi zorladım. Ama bu bir gizem değildi.

Arabamın anahtarını Brady'ye ben vermiştim. Bagajıma o kesilmiş eli koyması onun için ne kadar kolay olmuştu?

Ve "kızının" odası... İlk geldiğim gece kilitliydi. Bu da mı önceden planlıydı? Gerçekte zindan gibi bir odası varken beni çocuklu iyi bir adam olduğuna inandırmak için miydi? Arabasında neden çocuk araç koltuğu olmadığına dair çok makul bir açıklama yapmıştı. Şu anda arabasını görebiliyordum ama içinde *hâlâ* araç koltuğu yoktu.

Brady'nin kızı yok ki.

Olamaz, Brady benimle oynamıştı. Ben de şimdi doğruca tuzağına yürüyordum. Tam olmamı istediği yere.

Buradan gitmem lazımdı.

"Nora?"

Brady'nin sesini duyunca kalbim çarpmaya başladı. Ev sahibinin yüzünde korkmuş bir ifade oluştu ve peşinde yeğeniyle hızla eve girip arkasından kapıyı kapadı. Brady evin yanından geliyordu, çorapsız ayaklarında spor ayakkabıları vardı ve tişörtünün üstüne düğmeleri açık bir ceket geçirmişti.

Ve ben bu boş sokakta yapayalnızdım.

"Merhaba." Bir adım geriledim. "Buradaymışsın."

Kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı? Kapımı çalarsın diye düşünüyordum. Arka taraftayım, biliyorsun."

"Doğru." Tekrar gerilediğimde arabamın kaportasına çarptım. "Aslında gelmesem daha iyi olur diye düşünüyordum."

Bana yaklaşırken yüzü düştü. "Öyle mi?"

"Evet... Ben... Ben sanırım eve gideceğim."

"Pekâlâ, üzüldüm." Başını yana yatırdı. "İyi olduğundan emin misin? Tuhaf görünüyorsun."

"Ben... iyiyim," diye kekeledim.

Bana doğru bir adım attığında kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu. "Neden en azından bir dakikalığına yukarı gelmiyorsun? Sana biraz su veririm."

Şu anda bana çok yakındı. Arabama binmek için yana doğru koşmaya kalkışırsam beni kolayca yakalardı. Umarım öyle bir durumda meraklı ev sahibi ya da bir komşu polisi arardı ama emin değildim. Fakat bana dokunursa deli gibi çığlık atacağımı biliyordum. Savaşmadan teslim olmayacaktım.

"Nora." Artık eli omuzumdaydı. "Hadi ama. Yukarı gel. Sadece birkaç dakika."

Orada birine işkence ediyor. Zavallı bir kıza.

İçimden üçe kadar saydım, sonra tüm gücümle onu benden uzağa ittim. Arkaya doğru sendelerken kahverengi gözleri irileşti. "Nora, ne oluyor?"

"Benden uzak dur!" diye bağırdım. "Yoksa polisi ararım."

"Polisi mi? Sen neden bahsediyorsun? Buraya gelmek isteyen *sendin*."

Kapıyı açmak için anahtarlığımın tuşuna bastım. Brady dengesini bulmuş, arabama doğru geliyordu. Hayalarına tekme atmalıydım. Pekâlâ, çok geç değildi.

"Nora!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, Nora! Senin sorunun ne?"

Kapıyı hızla açtım. Kolumu yakalamaya çalıştı ama ondan kurtuldum. Arabaya binip kapıları kilitledim. Ancak araba kilitlendikten sonra rahat bir nefes alabildim.

"Nora!" Yumruğuyla cama vurdu. "Hadi ama!"

Motoru çalıştırdığımda şaka yapmadığımı anladı. Arabadan hareket etti ve onu toz duman içinde bırakarak oradan ayrıldım.

KIRK ÜÇ

Brady'ydi. Brady bunca yıl sonra beni bulmuştu. Brady o kızları öldürmüş ve suçu üstüme yıkmaya çalışarak benimle alay etmişti. Bir şekilde kendisi kim olduğumu bulmuş ve sonra babamla iletişime geçmiş olmalıydı.

Babam hep bir çırak istemişti. Çırağı ben olmadığımda hayal kırıklığına uğramıştı. Görünüşe bakılırsa sonunda birini bulmuştu.

Evime dönerken şimdi ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Dedektif Barber'ı aramalıydım. Ona bildiklerimi anlatmalıydım. Belki arabamda bulduğum insan kalıntısından bahsetmezdim. Ama ondan bahsetmezsem kanıtım şüphesiz ki zayıf olurdu. Acaba bana inanır mıydı? Yapabileceği en iyi şey Brady'yi sorgulamak olurdu ki o da tamamen masummuş gibi davranırdı. O mükemmel bir yalancıydı.

Tanrım, ne yapacaktım?

Eve giderken yol boyunca Brady'nin beni takip etmediğinden emin olmak için dikiz aynasına baktım. Tabii ki beni takip etmesine gerek yoktu. Nerede yaşadığımı biliyordu. Ben ona göstermeden önce bile biliyordu. Lastiklerimi parçaladıktan

sonra beni eve bıraktığı gün nasıl da adresimi bilmiyormuş gibi davrandığını hatırladım. Tam zamanında ortaya çıkması çok mantıklıydı.

Vay canına, bunu gerçekten inanılmaz derecede iyi kurgulamıştı. Neredeyse etkilenmiştim. Beni tamamen aptal yerine koymuştu.

Beni önemsediğini düşünmemi bile sağlamıştı.

Neyse, evimde kalamazdım. O güvenlik sistemi yerleştirilmeden olmazdı – kolay hedef olurdum. Eve gidip birkaç eşyamı alacak ve sonra hafta sonu için bir otel bulacaktım. Güvende olduğum anda dedektifi arayacaktım ve onu bildiklerimin doğru olduğuna nasıl ikna edeceğimi bulacaktım. Barber'a her şeyi anlatma zamanı gelmişti. Adımı temize çıkarmalı ve o kızları öldüren canavarın kodese tıkıldığından emin olmalıydım.

Karanlık garaja girmek istemiyordum, bu yüzden sokağa park ettim ve evime ön kapıdan girdim. İçeri girdiğimde ilk işim arkamdan kapıyı kilitlemek oldu. Ayrıca arka kapının topuzunun altına bir sandalye yerleştirdim. Bu onu dışarıda tutmaya yeter miydi bilmiyordum ama yetmek zorundaydı. Burada uzun süre kalmayacaktım. Ve şüpheli bir şey duyduğum anda polisi arayacaktım. İçeri girmeye çalışırsa bana iyilik etmiş olurdu.

Midem gurulduyordu. En son ne zaman bir şey yemiştim? Açlıktan ölüyordum ama buzdolabımda neredeyse hiç yiyecek yoktu. Elimdeki tek şey çantamda duran, Harper'ın bana yaptığı o içler acısı çorbaydı. Neyse ki saklama kabı sızdırmamıştı, böylece onu mikrodalga fırına attım. İki dakika ısınmasına izin verdim ve sonra hızla içmeye başladım. Tam olarak besleyici bir akşam yemeği değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Birkaç kaşık çorba yedikten sonra telefonumda Brady'den gelen bir mesaj belirdi:

Neden bu kadar sinirlendin?
Her şey yolunda mı?

Arka kapının önüne yerleştirdiğim sandalyeye baktım. Tekrar yeterli olmasını umdum. Keşke güvenlik görevlisi gelmiş olsaydı. Şimdiye kadar güvende olurdum. Ama belli ki Brady o randevuyu iptal etmişti.

Ama anlamadığım şey randevum olduğunu nereden bildiğiydi. İptal etmek için nereyi arayacağını nasıl biliyordu? Randevum olduğunu bilen tek kişi...

Philip.

Bir kaşık dolusu çorbayı aniden yutmamla boş midemde rahatsız edici bir his peyda oldu. Ayrıca Philip'in, Brady'nin ulaşamayacağı bir bilgiye erişimi vardı: Hasta listeme bakabilirdi. Birkaç tıklamayla doğru yaş aralığındaki tüm kadın hastalarımı bulabilirdi.

Ve sonra aklıma başka bir düşünce geldi:

İşte kaybolan fincanım. Shelby Gillis'in dairesinde bulunan o muydu?

Çorba kabını ittim, iştahım tamamen kaçmıştı. Philip. Tanrım. Bu mümkün müydü? Onu yıllardır tanıyordum. Adama saygı duyuyordum. O asla ama asla...

Olabilir miydi?

İntörnlük dönemim bittikten sonra Philip beni aramıştı. Onca yıl sonra beni bulmuş ve kliğine ortak olmaya ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Bana her şeyi teklif etmeye istekli görünüyordu. Beni hatırladığından bile emin olmadığımı düşününce gururum okşanmıştı. Benimle ilgili iyi şeyler duyduğunu iddia etmişti. Ama belki de beni kliniğinde istemesinin tek nedeni bu değildi.

Gözlerimi sımsıkı kapadığımda ofisten çıkarken Philip'in Harper'a nasıl baktığını hatırladım. Uzun koyu renk saçlı, mavi gözlü Harper. Onunla güvende olacağını düşünmüştüm. Onu koruyacağını düşünmüştüm.

Ah, hayır.

Boğuluyormuş gibi hissettim. Harper iyi olmalıydı. Philip ona zarar vermezdi. Bunu yapacağına inanmıyordum. İnanamazdım. Onu *tanıyordum.*

Telefonumu alıp Harper'ı aradım. Doğruca sesli mesaja düştü. Sonra Philip'in numarasını çevirdim.

Lütfen aç. Lütfen.

Yine sesli mesaj. İkisi de cevap vermiyordu. Tabii ki bunun bir milyon açıklaması olabilirdi. Cep telefonlarını duyamadıkları kalabalık bir barda olabilirlerdi. Seks yapıyor olabilirlerdi. Gerçekten, gerçekten şu anda seks yaptıklarını umdum.

O kadınları öldüren Brady'ydi. Bana işkence eden oydu. Bundan emindim. Brady olması mantıklıydı.

Tekrar telefonu alıp "Brady Mitchell" ismini arattım. Yine Facebook profili çıktı ama bu sefer ondan gelen bir arkadaşlık isteği beni bekliyordu. Kabul ete tıkladım, profili açıldı ve...

Olamaz.

Yanılmıştım. Tamamen yanılmıştım. Beni takip eden psikopat sapık Brady değildi. Kesinlikle bir kızı vardı. Bana telefonunda gösterdiği o şirin küçük kızla birlikte bir sürü fotoğrafı bulunuyordu. Kızı ve ebeveynleriyle parkta kameraya sırıttığı fotoğraflar. Bir düzine küçük çocukla beşinci doğum günü. Kimse bu konuda rol yapamazdı. Brady'nin dediği gibi ev sahibi delinin tekiydi.

Brady samimiydi. O kilitli oda işkence odası değildi, gerçekten küçük kızının odasıydı. Yani demek oluyordu ki...

Facebook'u kapayıp tekrar Harper'ın numarasını tuşladım. Ona ulaşırsam ne diyeceğimi bilmiyordum. *Randevuda olduğun adam bir psikopat olabilir. Eve erken dönmek isteyebilirsin.* Muhtemelen aklımı kaybettiğimi düşünürdü. Ama denemek zorundaydım. En azından sesini duymak ve iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Fakat açmadı.

Kahretsin. İyi olup olmadığına bakmak için Harper'ın dairesine gitmeye karar verdim. Eğer onu orada bulamazsam Philip'in evinin önünde bekleyecektim.

Kalkıp çantamı aldım. Kapının kilidini açtım ve tam dışarı çıkmak üzereydim ki bodrumdan bir pat sesi geldiğini duydum.

Kedi.

Sabah onu uyduruk kum kabı ve mama kâsesiyle bodruma kilitlemiştim. Evimden gitmek istemiyormuş gibi görünüyordu ama en azından bodrumda kalacaktı. Eğer burada yaşamak istiyorsa sorun yoktu. Bu evde birlikte yaşayabilirdik.

Neyse, muhtemelen çıkmadan önce onu beslemeliydim. Belki uzakta olursam diye hafta sonu için de ona biraz mama bırakmalıydım. Birkaç günlüğüne evde olmayacağınız zaman bir hayvan için ne yapılması gerektiğini bilmiyordum. Zavallı şeyin açlıktan ölmesini istemezdim. Belki de ne yapmam gerektiğine Google'dan bakmalıydım.

Dolaptan aldığım kedi maması konservelerini ceplerime doldurdum. Şimdi ona bir tane verecektim, sonra birkaç tane konserve daha açacaktım. Orada bir şeyleri karıştırırsa diye endişe ediyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Bu konuyla pazartesi ilgilenirdim; bu, sorunlarımın en küçüğüydü.

Bodrum kapısının topuzunu çevirdiğimde parmaklarım dondu. Kediyi oraya koyduktan sonra kapıyı kilitlediğimi sanıyordum. *Bundan* emindim. Ama şimdi topuz elimin altında kolayca dönmüştü.

Belki de kilitlememiştim... Unutmuş olmam imkânsız değildi. Aklım çok meşguldü...

Topuzu tamamen çevirip kapıyı açtım. Kapıyı kilitlemeyi unutmamın yanı sıra belli ki aşağıdaki ışığı da açık bırakmıştım. Tek ampul tavanda yanıp sönüyor, sadece önümü görecek kadar az bir ışık yayıyordu. Kesinlikle karanlıkta saklanan siyah bir kediyi görecek kadar ışık yoktu.

Ayağımın altında ses çıkaran basamakları inmeye başladım. "Kedi?"

Ona bir isim vermeliydim. Ama başka zaman.

"Kedi?" diye tekrar seslendim.

Tam son basamağa geldiğimde bir ses duydum. Miyavlama bekliyordum ama bu farklı bir şeydi. Bu bir kedi sesi değildi. İnsan sesiydi. Hafif, korkunç bir inleme.

Merdivenlerin dibinde soluma baktım ve karanlığın içinde ahşap bir sandalyeye bağlı bedeni zar zor görebildim. Kanla kaplı bir bedendi bu, üstelik ayaklarının dibinde büyük bir kan birikintisi oluşmuştu. Elimi ağzıma kapadım. Dizlerim titriyordu ve neye baktığımı anlamıyordum. Göğsüme doğrultulan silahın şöyle böyle farkındaydım.

Şansım varken polisi aramalıydım. Ama artık çok geçti.

KIRK DÖRT

26 yıl Önce

Marjorie yemekhanedeki masamıza sırtı dönük oturuyordu. Şimdiye kadar akıllanmış olmasını umardım.

Bugün birbirimize tek kelime etmemiştik. Sabah sınıfa girdiğinde sanki dün olan şey hafızasından silinmiş gibi bana dönüp bakmamıştı bile. Bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Saçları çok iğrenç," dedi Tiffany. "Acaba hiç yıkıyor mu merak ediyorum."

Marjorie saçlarını yıkıyor mu yıkamıyor mu diye bir tartışma başladı. Birlikte yürürken bana saçları yeterince temiz görünmüştü.

Tiffany içeceğinden pipetini çıkardı ve peçetesinden bir parça koparıp tükürük topu yapmaya başladı. "Arkadaşlar, sizinle bahse girerim," dedi, "saçına bir tükürük topu atarsam o top tüm öğleden sonra orada kalır. Belki de tüm hafta!"

Peçeteyi nemlendirmek için ağzına sokmasını izledim. "Hey," dedim.

Bana sırıttı. "Bu şerefi sana mı vereyim istiyorsun, Nora?"

Gülümsemesine karşılık vermedim. "Bence Marjorie'yi rahat bırakmalısın. Artık yeter."

"Cidden mi?" Tiffany gözlerini devirdi. "Marjorie kesinlikle bunu hak ediyor. O çok iğrenç."

"Hak etmiyor." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yaptığın şey gerçekten kaba. Buna son vermelisin."

"Ah, öyle mi?" Tiffany'nin güzel yeşil gözleri masanın karşısından benimkilerle buluştu. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa," dedim sessizce, "Pişman olursun."

Tam bir dakika boyunca Tiffany ve ben birbirimize baktık. Büyük bir göz kırpmama yarışmasıydı bu. İlk göz kırpan o oldu.

"İyi." Pipeti tekrar tepsisine koydu. "Her neyse. Zaten Marjorie'yle eğlenmek sıkıcı hâle gelmişti. Fazla kolay."

Umarım bu zorbalığın sonu olurdu. Umarım bugünden sonra bu kızlar Marjorie'yle alay etmeyi sonsuza dek bırakırlardı. Ama asla öğrenemeyecektim. Çünkü o anda hoparlörden yüksek bir ses geldi: "Nora Nierling, lütfen müdürün odasına gelin!"

Diğer kızlar kıkırdayıp "aaa" sesleri çıkardılar. Tepsimi alıp öğle yemeğimden kalanları çöpe attım. Geri dönmeyeceğimi biliyordum.

Müdürün odasına ulaştığımda birkaç saniye kapının önünde durakladım. Oraya girdiğim anda hayatım tamamen değişecekti. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ama sadece birazcık daha beklemek istiyordum. Birazcık daha eski hayatıma devam etmek istiyordum.

Müdürün odasına girdiğime Bayan O'Leary masasında oturuyordu. Neredeyse milyon yıldır müdürlük yapıyordu ama daha önce böyle bir durum yaşamadığına bahse girebilirdim. Ayrıca yanında bir de polis vardı. İkisi de çok ciddi bakıyorlardı. Birine gerçekten kötü haber verecekleri zaman yetişkinlerin takındığı yüz ifadesiydi bu.

Nora, ebeveynlerin korkunç bir trafik kazasında öldü.

Nora, evin yandı kül oldu.

Nora, dünyaya doğru gelen bir meteor var ve hepimizin sadece bir saati kaldı.

"Nora," dedi Bayan O'Leary, "Memur Varallo seninle bir şey konuşmak istiyor. Oturur musun?"

Müdürün masasının önündeki küçük ahşap sandalyeye oturdum. Hayatımda ilk kez buraya oturuyordum. İlkokul dönemim boyunca başım hiç gerçek anlamda belaya girmemişti.

Göğsünde rozet olan mavi üniformalı polis memuruna baktım. Müdürün aksine o gerçekten genç görünüyordu. Sanki benim ebeveynlerimden ya da öğretmenlerimizden bile daha gençti. Sanırım ona gelip benimle konuşma görevini vermişlerdi.

"Nora," dedi. "Korkarım ki ebeveynlerinin başı bir tür belaya girmiş."

"Ne belası?" dedim.

"Onlar..." Boynunu kaşıdı. "Ne yazık ki ikisini de hapse götürmek zorunda kaldık. Ve çıkmaları biraz zaman alabilir."

"Büyükannen seni almaya gelecek," dedi Bayan O'Leary hızlıca.

Ellerime baktım. Tırnaklarım neredeyse sonuna kadar yenmişti. Onları yediğimi bile hatırlamıyordum. Tırnaklarım her zaman güzel olmuştu.

"Nora?" dedi Bayan O'Leary. "İyi misin, tatlım?"

"Evet," dedim.

Bayan O'Leary bana tuhaf bir bakış attı. Muhtemelen olduğumdan daha üzgün görünmem gerektiğini düşünüyordu. Ya da ebeveynlerimin neden hapse atıldığını sormam gerektiğini. Sıradan bir çocuğun soruları olmaz mıydı? O hâlde ben sıradan bir çocuk değildim. Çoktan beni psikanalize almış gibiydi. *O canavarın kızı da kalpsiz. Ne olduğunu duyduğunda ağlamadı bile. Sanki umurunda değilmiş gibi sadece orada oturdu.*

Diğer herkes gibi olmamam benim suçum değildi. Ama bu, *babam* gibi olduğum anlamına gelmiyordu.

"İyi olduğundan emin misin, Nora?" diye ısrar etti.

Cesaretimi toplayıp sabahtan beri aklımı kemiren soruyu sormak için boğazımı temizledim. Bunu sormak zorundaydım.

Bana bakan o korkmuş gözler aklımdan çıkmıyordu. Bilmem lazımdı.

"Mandy Johansson hâlâ hayatta mı?" diye sordum hızlıca.

Memur Varallo soruma şaşırmışa benziyordu. Muhtemelen soracağımı düşündüğü en son şeydi bu. Tekrar boynunu kaşıdı ve bakışlarını yere indirdi.

"Hayır," dedi.

O ölmüştü. Çok geç kalmıştım.

Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

KIRK BEŞ

GÜNÜMÜZ

"Nora..."

Ses çok uzaktan geliyordu. Tek odaklanabildiğim iple sandalyeye bağlanmış Philip'ti. Bilinçsiz hâlde öne doğru eğilmişti. Ya da ölü. Ama hayır, inlediğini duymuştum. Hayatta olmalıydı.

Ayrıca sol eli kesilmişti.

"Nora..."

Bir şekilde gözlerimi önümdeki şeyden ayırmayı başardım. Başımı çevirdiğimde işte oradaydı. Bir yerde ölü yatmıyordu. Bağlı değildi ya da kan kaybetmiyordu. *İyiydi.* İyiden daha iyiydi. Sağ elinde bir silah vardı ve onu bana doğrultmuştu.

"Harper," dedim. Boğuluyormuş gibi hissediyorum. "Ne yapıyorsun?"

Harper güldü. Gözleri masmaviydi ama şu anda çok koyu görünüyorlardı. "Sence ne yapıyorum? Gayet açık, öyle değil mi?"

"Ama..." Başım dönüyordu. Baş dönmesi beni ele geçirince bir anlığına bacaklarım bükülecek gibi hissettim. Dik durmak için tüm gücümü harcamam gerekti. "Philip'ten hoşlandığını sanıyordum..."

"Ondan *hoşlanmak* mı?" Bana iğneleyici bir bakış attı. "Lütfen. Philip kibirli bir pislik. Tek önem verdiğim adam –hayatımda tek önem verdiğim adam– Sonny. Ama sen onun icabına baktın, öyle değil mi?"

"İcabına bakmak..." Başımı salladım ama bu baş dönmesini daha da kötü hâle getirdi. "Sen neden bahsediyorsun? Ben Sonny'yi tanımıyorum bile."

Silahı bana doğru salladı. "Sonny senin yüzünden yoğun bakımda yatıyor! Neden o gün ağladım sanıyorsun? Benden *asla* ayrılmazdı. Bana *yardım* etmeye çalışıyordu. Ondan evine girebilmem için seni meşgul tutmasını istemiştim."

Harper'ın erkek arkadaşı hakkında dedikodu yaptığı günü hatırladım, adını babasından almıştı. Kafa karışıklığını önlemek için herkes ona Sonny diyordu.

Yoğun bakım ünitesindeki adamın adı: William Bennett *Jr.*

Gözlerim karanlığa alışmaya başlarken Harper'a şaşkın şaşkın baktım. "Ama... Anlamıyorum. Neden?"

"Neden mi?" diye tekrarladı alay edercesine. "Hâlâ neden olduğunu bilmiyor musun?"

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

"Doğrusunu istersen," dedi, "Buraya inmeni beklemiyordum. Bu işi bitirmeyi umuyordum..." Yüksek topuklu çizmesiyle Philip'in bacağını tekmeledi ve Philip bilinçaltının derinliklerinden hafifçe bir inilti çıkardı. "Sonra polisi arayıp bodrumunda ne olduğunu söyleyecektim. Sevgili babana yaptığın da bu değil miydi?"

Boğazımda nefes almamı zorlaştıran bir yumru oluştu. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Polis kimsenin bilmeyeceğine dair bana söz vermişti; isimsiz bir ihbar olduğunu söyleyeceklerdi. Babamın polise bodrumdaki küçük atölyesinden bahseden kişinin ben olduğumu bilmesini istemiyordum. Mandy Johansson'ı kurtarmaya çalışmak iste-

miştim. Ama çok geç kalmıştım. Polisler oraya gidene kadar ölmüştü.

Başarısız olmuştum.

"Bana söyledi," diye tersledi Harper. "Ne yaptığını bilmediğini mi sanıyorsun? Sana güvenmişti ama sen ona *ihanet* ettin. Biliyordu. Ve asla unutmayacak."

Düşmemek için tutunacak bir şey aradım ama elim sadece havaya dokundu. "Kim biliyor? Sana kim söyledi?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Babamız."

"Babamız..." Başımı salladım ama bunu yapmam yanlıştı. Birden öyle çok başım döndü ki dizlerimin üstüne düştüm. "Tanrım."

Harper gülümseyerek bana doğru eğildi. Silahını biraz aşağı indirdi çünkü muhtemelen bir tehdit olduğumu düşünmüyordu. "Senin için yaptığım çorbayı yediğini gördüm. Yiyeceğinden emin değildim. Bu işimi *çok* daha kolaylaştırdı."

Çorba. İçine bir şey koymuş olmalıydı. Birden bu kadar kötü hissetmeme şaşmamalıydım. Her nedense bu bilgi kendimi daha iyi hissetmemi sağladı, başımın dönmesinin bir nedeni vardı. Gücümün her bir zerresini toplayıp tekrar ayağa kalktım.

"Sen neden bahsediyorsun, Harper?" dedim. "Neden o adama babamız diyorsun?"

Eğlenmiş görünüyordu. "Çünkü öyle. O bizim babamız. Senin ve benim."

"Benim... Benim bir kardeşim yok." Babam hapishanede birini hamile bırakmış olamazdı, öyle değil mi?

"Ah, ama kesinlikle var." Gülümsedi. "Sanırım kimse sana babamızı ihbar ettiğinde annemizin beş aylık hamile olduğunu söylemedi. Bu yüzden kendini öldürdü, biliyorsun. Gerçeği öğrendikten sonra ondan bir çocuğu daha olsun istemedi. Ama ne yazık ki ben kurtuldum. O kurtulamadı."

Nefesim kesildi. Annem her zaman fazla kiloluydu. O zamanlar daha mı büyük görünüyordu? Hatırlayamıyordum.

Bu mümkündü. Beni Mandy Johansson'la ilgili haberi izlerken yakaladıktan sonra kustuğunu belli belirsiz hatırlıyordum. Sabah bulantısı mıydı?

Ama eğer hamileyse neden bana söylememişti? Ben on bir yaşındaydım. Böyle bir şeyi bilecek kadar büyüktüm.

Benden korktuğu için miydi?

"Büyükannem seni aldığı gibi beni almayı kabul etmedi," dedi Harper küçümseyerek. "Ben hiç yokmuşum gibi davranmak istedi. Bu yüzden beni evlat edindiler. Gerçek ebeveynlerimin kim olduğunu asla öğrenemeyeceğim gizli bir evlat edinmeydi. Ama ben öğrendim." Bana göz kırptı. "Çok becerikliyim."

Tekrar düşme. Ayaklarının üzerinde kal, Nora. Bu senin tek şansın.

"Ve o şekilde babamızla tanıştım," diye devam etti. "Onu görmek için hapishaneye gittiğimde bana her şeyi anlattı. Gerçekten aramızda bir bağ oluştu. Sanki yapbozumun kayıp parçasını bulmuşum gibiydi. Söylemem gerekir ki ben senden *çok* daha iyi bir evladım. Sen bir hainsin. Bana, sana her hafta yazdığını ama senin onu görmeye hiç gitmediğini anlattı."

"Çünkü o çok kötü biri!" dedim birden. "Otuzdan fazla kadını öldürdü! Onları bağlayıp korkunç şeyler yaptı!"

"Evet." O rahatsız edici gülümseme hâlâ dudaklarındaydı. "Doğru. Bana çok şey öğretti. Mesela bir Gurka kamasının kemiği rahatça kesebileceğini biliyor muydun?" Harper başıyla Philip'in sandalyenin yanında cansız bir şekilde sallanan kolunu işaret etti. "Uyandığında buna memnun olmayacak."

Elimi ağzıma kapayarak başka bir baş dönmesi dalgasını savuşturdum. "Buna devam etmek zorunda değilsin."

"Ama istiyorum." Mavi gözlerini benimkilere dikti. "Her şey bugün içindi. Seni buldum ve seninle çalışmaya başladım, böylece seni her gün görebilecektim. Büyük, önemli cerrah. Aslında o insanlara ne yapmak istediğini bilsem de hayatlarını

kurtarıyorsun. En azından babamız ve ben kendimize karşı dürüstüz."

"Sen hastasın," dedim.

Harper sırıttı. "Çok komik çünkü bunları bulduklarında senin hakkında tam da böyle diyecekler." Boştaki elini bodruma doğru salladı. "Aynı babamızınki gibi yaptığın zindanda polis hem Amber'ı hem de Shelby'yi ölene kadar esir tuttuğunu öğrenecek. Üstelik bu işi *çok* kolaylaştırdın. Evinin ve arabanın yedek anahtarları ofisindeki masanın çekmecesindeydi. Ama Philip'in bu gece için bir güvenlik şirketiyle anlaştığını söylemesi benim için iyi oldu. Bu planlarımı gerçekten mahvedebilirdi."

Harper bir şeytandı. Aynı babamız gibi bir şeytandı. Daha on beş dakika önce hayatının tehlikede olduğundan endişelendiğime inanamıyordum. Çok korkmuştum. Mavi gözleri ve koyu renk saçları olduğu için onun bir hedef olduğuna inanıyordum.

Ama şimdi her şey anlam kazanmıştı. Harper'm mavi gözleri ve koyu renk saçları, babam mavi göz ve koyu renk saç seviyor diyeydi – Harper bunu *annemizden* miras almıştı. Hiç fark etmemiştim bile ama annemizin gençliğine çok benziyordu. Gamzelerine kadar.

Hep intihar ederek beni yalnız bıraktığı için annemi suçlamıştım. Ama şimdi bunu yapmak zorunda hissettiğini anlıyordum.

"Üzücü olan ne, biliyor musun?" dedi Harper. "Hayatın boyunca kendini doğal içgüdülerini takip etmekten alıkoydun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ama şimdi yine de hapse gireceksin. İronik, öyle değil mi?"

Baş dönmesini bastırmaya çalışarak yavaşça nefes aldım. "Doğal içgüdülerimi takip etmediğimi kim söyledi?"

Homurdandı. "Lütfen. Tam bir küçük Bayan Doğrucu'sun."

"Evet. Herkes buna inanıyor, öyle değil mi?" Bodrumun diğer ucunu işaret ettim. "Sen buraya hiç bakmadın, öyle değil mi?"

Bana gözlerini kıstı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oradaki sandıkta ne sakladığıma hiç bakmadın." Başımla arkasındaki köşeye konmuş ahşap sandığı işaret ettim. "Yerinde olsam benimle ilgili öyle şeyler demezdim."

Harper'ın mavi gözlerine baktım. Başka bir göz kırpmama yarışması daha; uzmanlık alanım. İlk önce Harper sandığa bakmak için bakışlarını benden kaçırdı. "Orada ne var?"

"Neden kendin bakmıyorsun?"

Dişlerini sıktı. "Neden sen söylemiyorsun?"

"Kalıntılar," dedim.

Dudaklarında meraklı bir gülümseme oluştu. "Kalıntılar?"

Hafifçe omuzlarımı silktim. "Sanırım onları saklarken iyi iş çıkardım. Babamın yaptıklarından öğrendiğim buydu. *Babamızın.*" Kaşlarımı kaldırdım. "Bana kim olduğunu söylememen çok kötü oldu. Birlikte eğlenebilirdik."

Harper şimdi sandığa bakıyordu. Merakı giderek artıyordu. Silahı elinde tutmaya devam ederek bir adım geri gitti.

"Tabii ki," dedim, "Tamamen kusursuz yapamadım. Kemikler yıllar içinde biraz kırıldı. Belki senin bana vereceğin birkaç ipucu vardır."

"Sen ne kullanıyorsun?" diye sordu.

"Deriyi çıkarmak için asit. Kemikleri beyazlatmak için çamaşır suyu."

Takdir edercesine başını salladı. Bir adım daha geri gitti ve sol elini sandığın üstüne koydu. Kapağını açmaya başladı. Sandığın ekstra yumuşak tuvalet kâğıdından başka bir şeyle dolu olmadığını görmeden önce sadece birkaç saniyem olduğunu biliyordum. Bu benim tek şansımdı.

Harper'ın üstüne atladım.

Geriye doğru düşüp başı sandığın kenarına çarptığında memnun edici bir çatırtı duydum. Uyuşturulmuş olabilirdim ama Harper fiziksel olarak babam kadar güçlü değildi. Onu alt etme şansım vardı. En azından denemek zorundaydım.

Babamız kadar iri olmasa da *güçlüydü*. Şaşırtıcı derecede güçlüydü hem de. Ben avantajlı başlamış olsam da bir şövalye gibi dövüşüyordu. Hâlâ onu alt edebilirdim ama damarlarımda her ne dolaşıyorsa dövüşmemi zorlaştırıyordu. Baş dönmesi beni ele geçirmişti ve bacaklarım bir kaplumbağa kadar yavaş hareket ediyor gibi hissediyordum. Bir dakikalık mücadelenin ardından dizini göğsüme geçirip beni yere yapıştırdı. Tekrar kalkmam insani olarak pek mümkün gelmiyordu.

"İyi deneme," diye dudak büktü. "Düşündüğümden daha cesurmuşsun. Neyse ki birkaç dakika sonra bilincini yitireceksin."

O çorbaya ne koyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bana çok kötü vurmaya başladı. Adrenalin patlamasına rağmen bilincimi yerinde tutmakta zorlanıyordum. Buraya kadardı. Beni yenmeyi başarmıştı. Mandy Johansson'ı babamdan kurtaramamıştım, kendimi de Harper'dan kurtaramayacaktım.

Bu iş bitmişti.

Ama sonra bir tıslama duydum. Bir saniye sonra Harper çığlık attı ve vücudumdaki baskı azaldı. Bir anlığına neler olduğunu anlamadım. Sonra parlak siyah bir kürk gördüm. Bu *kediydi*. Kedi, Harper'a saldırmıştı.

Bu benim tek şansımdı. Yerden güç bela kalkıp Harper'ın üstüne atladım. Bu sefer silah sağ elinden kayıp gitti. Ben tüm ağırlığımı Harper'ın üstüne koyarken silah bodrum zemininde kaydı. Dizimi boynuna bastırıp ellerimi bileklerinin etrafına sardım. Nefes almakta zorlanıyordu.

Yüzünün yavaşça mora dönmesini izledim. Ama boğazındaki baskıyı biraz bile gevşetmedim.

"Burada ne oluyor böyle?"

Harper'ın aksine vücudumu dikkat dağıtan sese doğru bir milim bile kıpırdatmadım. Bir cerrah olarak konsantrasyonum harikaydı. Ama tüm bu olanlar sırasında başka birinin daha bodruma girdiğini fark etmemiştim. Karanlık odada gözlerimi kırpıştırdım ve bir saniye sonra Brady'yi gördüm.

Neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Philip'in sol eli eksik hâlde sandalyede olduğunu görünce yüzü sapsarı oldu. Katil filmlerini seviyor olabilirdi ama gerçek hayatta durum daha farklıydı. Ben bunu biliyordum ama o bilmiyor olabilirdi.

"Tanrım," dedi güçlükle nefes alarak. Muhtemelen öğle yemeğini çıkarmamaya çalışarak birkaç derin nefes aldı.

"Brady..." Durumun nasıl göründüğünü fark ettim. Tam Harper'ın görünmesini istediği gibiydi. Bodrumumda sandalyeye bağlı, eli yerinde olmayan bir adam vardı ve ben yerde bir kızı boğuyordum.

Brady yerdeki silahı fark edip ona uzandı. Beceriksiz tutuşundan daha önce hiç silah tutmadığını düşündüm ama isterse onu ateşleyebileceğine inanıyordum.

Şimdi silahı bana doğrultuyordu.

"Ayağa kalk," diye emretti.

Dediğini yaptım. Ama Harper bana ne verdiyse beni çok kötü etkiliyordu. Bacaklarım beni taşıyamıyormuş gibi hissediyordum. Ayağa kalkmak için üç kere denemem gerekmişti.

"İyi ki geldin!" Harper öksürerek ve ağlayarak boğazını tutuyordu. "Bu kadın deli! İkimizi de öldürecekti!"

Sesi çok inandırıcıydı. Brady çoktan benden şüphe etmeye başlamıştı. Harper ve Philip'i burada esir tuttuğumu düşünecekti. Polis geldiğinde onlara böyle söyleyecekti.

"Brady." Sesim titriyordu, sanırım geveliyordum. Artık konuşamıyordum bile. "Bunu Harper yaptı. Philip'i buraya o bağladı ve bana... bana *ilaç* verdi." Sesim çatladı. "Bana inanmak zorundasın. Beni tanıyorsun. Ben asla..."

Brady'nin yüzündeki tereddüdü görebiliyordum. Söylemek istediğim çok daha fazla şey vardı ama bana inanma ihtimali var mıydı, bilmiyordum. Ayrıca beynim lapaya dönmüş gibi hissediyordum. Mücadeleye devam etmek istiyordum ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

Fakat sonra Brady silahı çevirip Harper'a doğrulttu. "Yere yat."

"Ben mi?" diye ciyakladı Harper. "Ama bunu yapan Nora–"

"*Yere yat* dedim." Brady silahı Harper'a doğru sallayınca Harper'ın rengi attı. "Çoktan polisi aradım, birazdan burada olurlar."

Harper yer yattı, ben de yattım çünkü bacaklarım artık tutmuyordu. Ellerimin ve dizlerimin üstüne çöktüm, gözümün önü kararıyordu. "Brady," diye mırıldandım.

Ve sonra tek kelime daha edemeden bilincimi kaybettim.

KIRK ALTI

Uyandığımda bembeyaz bir hastane odasında yapayalnızdım.

Başım zonkluyordu ve ağzımda zımpara kâğıdı yalamışım gibi bir his vardı. Gözlerimi açabilmek için biraz çaba sarf etmem gerekti. Sol kolumda damarlarıma tuzlu su zerk eden bir serum takılı olduğunu fark ettim.

Ayrıca elimde kelepçe olmadığını da gördüm. Bacağım yatağa bağlı değildi. Bu yüzden bunu iyiye işaret olarak aldım.

Bir tür çağrı butonu bulmak için yatağın etrafına bakındım. Neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Bodrumda bayıldıktan sonra ne olmuştu? Harper neredeydi?

Duvardaki saate baktım. İkiyi gösteriyor. Dışarının tamamen karanlık olmasına bakınca sanırım bu gece iki olduğu anlamına geliyordu.

Başparmağımı çağrı butonuna bastırdım ve hemşirenin gelmesini bekledim. Yatakta doğrulmaya çalıştım ama o zaman da başımın zonklaması arttı. Tanrım, berbat hissediyordum.

Birkaç dakika sonra bir kadın çiçek baskılı formasıyla odama girdi. Boynunda sallanan, üstünde büyük siyah harflerle Paula

yazılı bir kimlik kartı vardı. Bana yarım yamalak gülümsedi. "Demek uyandınız, Dr. Davis?"

Profesyonel nezaketini takdir ettim ama şu anda Dr. Davis olmak istemiyordum. "Nora," diye düzelttim.

"Nora," diye tekrar etti.

"Ben..." Canımı yaksa da yutkundum. "Tutuklu muyum?"

"Hayır, sanmıyorum. Öyle mi olmanız gerekiyor?"

"Ben..." Başımı salladım ama bu zonklamayı daha da arttırdı. "Ne olduğunu hatırlamakta zorluk çekiyorum. Buraya nasıl geldim?"

"Şey," dedi Paula, "Anladığım kadarıyla çok ciddi şekilde uyuşturulmuşsunuz. Ambulansla acil servise getirildiniz, orada size kanınızda bulunun yatıştırıcının etkisini tersine çevirecek bir ilaç verdiler. Ama arkadaşınızın benden daha çok bilgisi vardır."

"Arkadaşım mı?"

Tek kaşını kaldırdı. "Yoksa erkek arkadaşınız mı? İçeri girmesine izin vermedik ama onu görmek isterseniz gidip getirebilirim. Adının Brady olduğunu söyledi. İyi olduğunuzu duyduğunda çok rahatlayacaktır."

Kurumuş ve çatlamış dudaklarımı yaladım. "Dışarıda mı bekliyor?"

"Buraya geldiğinizden beri bekliyor. Yaklaşık üç saattir."

Başımı sallamam bir acı dalgasına daha neden oldu. "İçeri girmesine izin verin."

Baş ağrıma ve yalnız olmayı tercih etmeme rağmen Brady'yi görmek için sabırsızlanıyordum. Paula çıkar çıkmaz nasıl göründüğüm konusunda endişelenmeye başladım. Eğer hissettiğim gibi görünüyorsam Brady beni görmese daha iyiydi. Ama yine de burada üç saatten fazladır beni bekliyorsa onu içeri almamak kabalık olurdu.

Birkaç dakika sonra odamın kapısı hafifçe tıklatıldı. *Gir* diye seslendim ve bir saniye sonra Brady içeri girdi. Bekleme

odasında üç saat bekledikten sonra tam da tahmin ettiğim gibi görünüyordu. Ama gülümsemeyi başardı.

"İyisin," dedi.

"Senin sayende," diye belirttim.

Burnundan güldü. "Gayet iyi idare ediyor gibi görünüyordun."

Harper'ı yere yatırmayı başardığım ve silahı düşürmesini sağladığım ânı hatırladım. Avantaj bendeymiş gibi hissetmiştim. Ama vücudumda çok fazla ilaç vardı. Daha ne kadar devam edebilirdim bilmiyorum. Eğer Brady gelmeseydi...

"Oraya gelmen gerektiğini nereden anladın?" dedim.

Kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. "Çıldırmış gibi görünüyordun. Endişelendim. Bu yüzden geldim ve kapın kilitli değildi."

Doğru. Bodrumdan gelen sesi duyduğumda çıkmak üzereydim.

"Sadece bir şeyin ters gittiğini hissettim," diye mırıldandı. "Ama Tanrım, böylesi aklıma bile gelmezdi..."

"Evet," diye nefes aldım. "Ben... Senin evinde öyle çıldırdığım için özür dilerim. Bayan Chelmsford'un yeğeni kızın olmadığını söyleyince düşündüm ki..."

Başını öne eğdi. "Ah... Şey, sana yalan söylemeyeceğim... Şu anda benim için işler mali olarak biraz karışık ve ona Ruby'nin benimle kaldığını söylersem bu fazladan kira ödemem anlamına gelecekti. Bu yüzden ona gerçeği söylemedim."

Tabii ki bu çok mantıklıydı. Keşke ona açıklama şansı verseydim. Ama çok korkmuştum.

Birden hatırladım. "Philip. O iyi mi? Sandalyeye bağlanmış olan adam..."

Brady cevabın hayır olduğundan endişelenmeme neden olacak kadar uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayatta," dedi sonunda. "Ama iyi durumda olmadığını duydum. Neyse ki polise ona bunu yapanın sen olmadığını söyleyecek kadar kendine geldi."

Elimle battaniyeyi kavradım. Zavallı Philip. Çok şey yaşamıştı. Başına gelenler tamamen benim suçumdu.

Ama en azından hayatta kalmıştı. Bodruma inmeseydim Harper onu kesin olarak öldürecekti.

"Peki ya Harper?" diye sordum.

"Gözaltına alındı," dedi Brady. "Ortağın durumu anlatınca Harper her şeyi itiraf etti. O iki kadını öldürdüğünü. Bir kısmını duydum. Bundan gurur duyuyormuş gibiydi."

Duyduğuna bahse girerdim. Ama şartlar farklı olsaydı yaptığı her şeyin suçunu bana atmaktan çok memnun olurdu.

Brady yüzünde anlaşılamaz bir ifadeyle bana bakıyordu. Aniden içim sevgiyle doldu.

"Teşekkür ederim," dedim hızlıca.

Alnı buruştu. "Ne için?"

"Şey..." Brady'nin bodruma gelişini ve silahı alışını hatırladım. Benim katil olduğumu düşüneceğinden emindim. Ama bunun yerine silahı Harper'a doğrultmuştu. "Bana inandığın için."

Yatağımın kenarına oturdu. "Son birkaç günü düşünerek çok zaman geçirdim ve *seni* tanıyorum. Sen iyi birisin, Nora. Babanın kim olduğu umurumda değil. Böyle bir şey yapmayacağını biliyordum."

Eline uzandım. Son yirmi altı yıldır insanlar sırrımı öğrenirse ne düşünürler diye korkuyordum. Ama Brady öğrenmesine rağmen hâlâ bana saygı duyuyordu. Hâlâ benden hoşlanıyordu. "Teşekkür ederim."

"Ayrıca..." Elimi sıktı. "Harper'ın bacağına bağladığı büyük bir bıçağı vardı. Sanki bir korsan ya da samuray gibi onu kılıfında taşıyordu."

"Ah." Bunu nasıl kaçırmıştım? Eh, bodrum karanlıktı. "Yine de minnettarım."

Brady elimi tutarak yatağımın kenarında oturmaya devam etti. Üniversitede onunla ilk tanıştığımda iyi biri olduğunu anlamıştım. Gerçekten hoşlanabileceğim biriydi. Ama onu ta-

nımaktan korkuyordum. İşin oraya gidebileceğini gördüğümden bir ilişkim olmasından korkuyordum.

Belki de yirmi altı yıl sonra artık korkmayı bırakma zamanı gelmişti.

SON SÖZ

Bir Yıl Sonra

"Yani burası pazar," dedim. "Hımm."

Körfez Bölgesi'nde güzel bir cumartesi sabahıydı ve Brady beni yerel pazara getirmişti. Daha önce hiç pazara gitmemiştim. Görebildiğim kadarıyla pazarda süpermarketten aldığımdan beş kat daha pahalıya ürünler satan bir yığın satıcı vardı.

"Burası süpermarketten çok daha iyi," dedi Brady. "Yemin ederim."

"Hımm," dedim tekrar. "Yani bu sebze satan insanlar gerçekten *çiftçi* ya da?.."

Brady kolumu dürtükledi. "Değişiklik olarak biraz temiz havanın tadını çıkaramaz mısın?"

Brady tuhaf biriydi. Temiz hava gibi şeylerden hoşlanıyordu. Özellikle de artık Silikon Vadisi'nde başka bir işi olduğu ve yine tüm günü bilgisayar başında geçirdiği için. Her hafta sonu dışarı çıkmak ve bir şeyler yapmak istiyordu. *Dışarıda.* Biraz daha böyle devam edersek olduğum vitamin D iğneleri boşa gidecekti.

Ama bugün pazara gelmek istememin özel bir nedeni vardı. Dün satıcıların listesine bakarken tanıdık bir isim görmüştüm.

"Ah, bak!" dedim. "Şu kadın orada küçük el kuklaları satıyor! Ruby buna bayılır."

"Hımm," dedi Brady.

Yaklaşık üç ay çıktıktan sonra beni kızıyla tanıştırmıştı. Kızı inanılmaz şirindi. Özellikle de iki ön dişini kaybettikten sonra konuşurken ıslık sesi çıkarmaya başladığından beri. (Dişlerinin ikisi de çıkmaya başladı. Ama hâlâ çok şirin.)

Kedime isim koymasına bile izin vermiştim. Ben de ona Kedi demekten bıkmıştım. Özellikle de her gece yatağımda, bazen de yüzümde uyumaya başladığından beri. Ama Ruby sayesinde Meowsie adını almıştı. Kedi için kötü hissediyordum fakat Ruby'ye hayır diyemezdim. Neyse, sonuç olarak kedinin çok iyi bir hayatı vardı.

Ve görünüşe göre çocuklardan nefret etmiyordum.

"Ruby'ye hediye alıp durmayı bırakmalısın," dedi Brady. "Gerçekten. Onu şımartıyorsun."

"İyi," diye homurdandım. "Öğle yemeği için turp filan bir şeyler alalım o zaman."

Brady parmaklarını benimkilere geçirip elimi sıktı. Ben de ona karşılık verdim ve sırıttım. Dışarıda olmak için güzel bir gündü. Bugün gibi günlerde bir yıl önce olan her şeyi unutabiliyordum. Sonunda tamamen ardımda kalmış gibi hissediyordum.

Aynı babamız gibi Harper da o kızların cinayetinden dolayı hüküm giymişti. Kasten adam öldürme suçundan. Erkek arkadaşı William "Sonny" Bennett Jr.'ın yaraları iyileşip suça ortaklığı için yirmi yıl ceza almış olsa da Harper hapishanede peş peşe iki müebbet hapis cezası yatacaktı. Harper'ın duruşmasına gitmemiştim. Geçtiğimiz yıl bana yolladığı mektupların hiçbirine cevap vermemiştim. Her hafta onları yırtıyordum.

Bu üzücüydü çünkü her zaman bir kız kardeşim olsun istemiştim. Çocukken bu konuda hayal kurardım. Ama bir kız kardeşim olduğunu öğrendikten hemen sonra onu kaybetmiştim. Tek çocuk olarak kalsam daha iyi olurdu.

Annem kendi canına kıyarken ne yaptığını biliyordu. Artık bunun için onu suçlamıyordum.

Philip olanlardan sonra bir süre kötü durumdaydı. Cerrahlar sol elini dikmeye çalışmış ama başaramamışlardı. Artık operasyon yapamıyordu ve cerrahlıktan emekli olmuştu. Bir süre çok mutsuzdu fakat elimden geldiğince yanında olmaya çalışmıştım. Hatta bir gece geç saatte evine gidip onunla bir sürü içki içmiştim. Şimdi iyiydi. Yerel tıp okulunda ders vermeye başlamıştı – anatomi dersi. Bu, onun hayal ettiği hayat değildi ama yeterince mutluydu. Hatta son zamanlarda biriyle çıkmaya başlamıştı ve ciddi düşündüklerini söylemişti. Belki de hayatını tehdit eden bir deneyim yaşadığından artık gerçekten durulabilirdi. Ama bana hâlâ kâbus görmeye devam ettiğini söylemişti.

Ben de hâlâ kâbus görüyordum. Gece yarısı çığlık çığlığa uyanıyorum ve Brady kollarını bana sarıyor, sakinleşene kadar benimle nazikçe konuşuyordu.

"Bak!" dedim Brady'ye. "Akçaağaç şurubu. Ondan biraz alalım. Ruby için pankek yapabilirim."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Sen pankek mi yapacaksın?"

"Ne? Ben neden pankek yapamayayım?"

"*Yapabilirsin.* Sadece daha ocağı yaktığını bile görmedim. Nasıl yandığını bildiğinden bile emin değilim."

Omzunu dürtükledim. Ama haklı olabilirdi. Yine de ocağı nasıl yakacağımı öğrenebilirdim. Beyin ameliyatı değildi ya. "Evet, yemek pişirmeye başlayacağım. Her hafta sonu pankek yapacağım."

Güldü. "Tamam. O zaman bunu nikâhımızdaki yeminlere yazacağım."

Gülümsememi bastıramadım. Brady bir ay önce bana evlenme teklif etmişti ve hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyordum. *Nişanlım.* Evleneceğimi hiç düşünmemiştim ama artık doğru geliyordu. Ona boşandıktan sadece iki yıl sonra yeniden buna

hazır olup olmadığını sormuştum ve kesinlikle hazır olduğunu söylemişti.

Ayrıca ev bakmaya başlamıştık. Orada olanlardan sonra eski evime dönemezdim, bu yüzden onu satışa çıkarmıştım ve o zamandan beri kiralık bir dairede kalıyordum. Birkaç gün önce kocaman bir arka bahçesi ve Ruby için güzel, geniş bir yatak odası olan harika bir eve teklif vermiştik ama o evin en çok hoşuma giden özel bir yanı vardı:

Bodrumu yoktu.

Ben akçaağaç şurubu tezgâhına giderken Brady de birkaç peynirin tadına bakmaya gitti. Tezgâhta her çeşit ve boyutta akçaağaç şurubu vardı. Görünüşe bakılırsa ev yapımıydılar. Tezgâha kahverengi saçlarını topuz yapmış, kareli önlük giymiş hoş bir kadın bakıyordu.

"Merhaba!" dedi kadın. "Size Baker's Akçaağaç şurubundan tattırabilir miyim?"

"Tabii," dedim.

Kadın tadım kabına bir parça akçaağaç şurubu koyarken kendi kendine mırıldanıyordu. Evine giden yürüyüş yolunda iki büklüm hâlde burkulan bileğine bakarken bulduğum on bir yaşındaki o kızı tanımaya çalışarak kadına baktım.

"Marjorie?" dedim hafifçe.

Ama kendisini işine öyle kaptırmıştı ki beni duymadı. Önemli değildi. Kim olduğunu biliyordum.

Marjorie bana sarı sıvıyla dolu küçük bir kap uzattı. "Şimdi bir deneyin."

Kabı kaldırıp içindekini içtim. Lezzetliydi. Şekeri tam ayarındaydı.

"Gerçekten güzel," dedim. "Bunu kendiniz mi yaptınız?"

Başıyla onayladı. "Kocamla bir çiftliğimiz var. Kendi akçaağaçlarımızı yetiştiriyoruz ve bu kamışları kendimiz kovalara dolduruyoruz. Tüm süreci kendimiz yapıyoruz." Kıkırdadı. "Çocuklarım bile kavanozlamaya yardım ediyor."

"Çok güzel," diye mırıldandım. "Ben... İki şişe alacağım."

"Açık renk mi olsun koyu renk mi?"

Yutkundum. "Hımm, ikisinden de birer tane olsa?"

Marjorie iki şişe akçaağaç şurubunu kahverengi bir kese kâğıdına koyarken ben de cüzdanımdan para çıkardım. Kese kâğıdını bana uzattı ama daha ben almadan gözlerini kıstı.

"Acaba biz..." Kaşlarını çattı. "Tanışıyor muyuz?"

Bakışlarının altında kıvrandım. Kim olduğumu bilmesini istemiyordum. Beni Nora Nierling olarak tanımasını istemiyordum. O kişi ölmüştü. Ben sadece Marjorie'nin mutlu olduğunu bilmek istiyordum.

Mandy Johansson'ı kurtaramamıştım ama en azından Marjorie'yi kurtarmıştım.

"Bende şu herkeste olan yüzlerden var," dedim.

Marjorie başıyla onayladı. Benden şüphelenmişe benzemiyordu. Şüphelenmemeliydi de. Onun bodrumundan cesetler çıkan bir hayatı yoktu. İyi bir hayatı vardı. Sahip olmak istediğim türden bir hayat. Bundan sonra sahip olmaya çalışacağım türden bir hayat.

Bu yüzden iki şişe Baker's Akçaağaç Şurubu olan kese kâğıdını alıp nişanlımın yanına gittim.

HARPER

Ablam, Nora.

Ne kadar utanç vericiydi.

Bir ablam olduğunu ilk öğrendiğimde *mutlu* olmuştum. Çocukken diğer herkesten farklı olduğumu biliyordum ama asla nedenini anlamamıştım. Evlat edinen ebeveynlerim beni anlamıyorlardı; benden korkuyorlardı. On sekiz yaşıma gelip gerçekte kim olduğumu öğrendiğimde sonunda her şey mantıklı gelmeye başlamıştı.

Onu bir süre izlemiştim. İtiraf etmeliyim ki ona hayran olmuştum. Ablam bir *cerrahtı*. Hep ona yaklaşmak istemiştim ama çok korkuyordum.

Sonra babamızla tanışmıştım. O bana gerçeği anlatmıştı. Babamızı onca yıl önce ele veren Nora'ymış. Polise gitmiş ve onlara babamızın atölyesini anlatmış. O olmasa babamız özgür bir adam olurdu. Ve ben hâlâ ailemle olurdum. *Nora bize ihanet etti. O bizim gibi değil.*

Ama babamız Nora hakkında yanılıyordu. Hiçbir fikri yoktu.

Onu bir şeyler yaparken gördüm. Arnold Kellog denen adamın fıtık ameliyatından sonra kontrole geldiği günü hatır-

lıyordum. Karısının gözü morarmıştı ve bunu ona kocasının yaptığı çok belliydi. Karısı ertesi gün geri gelmişti ve ofisinde Nora'yla konuştuğunu duymuştum. Kadının ağladığını, kocasını asla terk edemeyeceğini, kocasının onu bulup öldüreceğini söylediğini duymuştum. Çok çaresizdi.

Sonra Nora ofisten çıkmıştı. Depoda tuttuğumuz kalsiyum glukonat şişelerinden biriyle birlikte bir şırıngayı almasını izlemiştim. Ardından onu ofisine kadar takip etmiş ve kulağımı kapıya dayamıştım.

O uyurken bunu ona enjekte et. Herkes kalp krizi geçirdiğini düşünecek. Bir daha uyanamaz.

Bir hafta sonra Bayan Kellogg tekrar gelip bize kocasının kalp krizinden öldüğünü söylemişti.

Nora'nın ne yaptığını biliyordum. O adamı öldürmüştü. Ya da en azından adamın ölümünden Nora sorumluydu. Ama bundan hiç rahatsız olmamıştı. Birazcık bile.

Yani görüyorsunuz, o kimsenin bilmediği kadar bize benziyordu.

Arnold Kellogg hakkında bildiğim şeyi polise söylemedim. Nora'nın sırrını sakladım. Sonuçta o benim ablamdı.

Hem böyle bir bilginin ne zaman işinize yarayacağını asla bilemezdiniz.

TEŞEKKÜRLER

Birkaç ay önce babam kitaplarımdaki baş kahramanların babalarıyla ilgili şikâyet ediyordu.

"Neden senin kitaplarında babaların rolleri hep böyle küçük oluyor?" diye söylendi.

"Bil bakalım ne oldu?" dedim babama. "Bir sonraki kitabımda baş kahramanların babasının BÜYÜK bir rol oynamasına sevineceksin."

Hımm, bu babamın beklediği gibi bir rol olmamış olabilir. Ama bilmenizi isterim ki Aaron Nierling karakteri için kendi babamdan esinlenmedim. Mesela benim babam bana bir kere bile hamster almadı. Ayrıca o bir flebotomist değil. O kısımların tamamen kurgu olduğundan emin olabilirsiniz...

Tamam, şimdi insanlara teşekkür ederek devam edelim.

Her ne kadar onu korkutsa da bu kitabı okumaya devam ettiği için anneme teşekkür ederim. Her zamanki gibi detaylı eleştirileri için Jen'e teşekkürler. Harika önerileri ve yazım hatalarını bulduğu için Kate'e teşekkürler. Harika tavsiyesi için Rebecca'ya teşekkürler. Aydınlatıcı tavsiyesi için Ken'e teşekkürler. İlk birkaç bölüm için harika fikirler bulan yazı ekibime

teşekkürler. Bir fikre ihtiyacım olduğunda genel olarak her zaman yanımda olan Rhona'ya teşekkürler. Keskin gözleri için Nelle'e teşekkürler.

Ve her zamanki gibi, ailemin geri kalanına teşekkür ederim. Sizin cesaretlendirmeniz olmasa bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Gazeteler, yakalanmadan önce
yirmi yıldan uzun bir süre polis ve
FBI'dan kaçan Aaron Nierling'in
bir dâhi olduğunu yazdı. Son derece
karizmatik ve çekici biriydi;
en azından öyle olmak istediğinde.
Hiçbir pişmanlık göstergesi
olmaksızın muhtemelen en az
otuz kadını öldüren Nierling
bir narsist ve ruh hastası.
O bir deli. O bir canavar.
Ayrıca benim babam.

OLİMPOS